sekiz dilde milyonlarca satan kitap

İNTİKAM KAVGASI

bir as-em kovboy romanı

as em yayınları

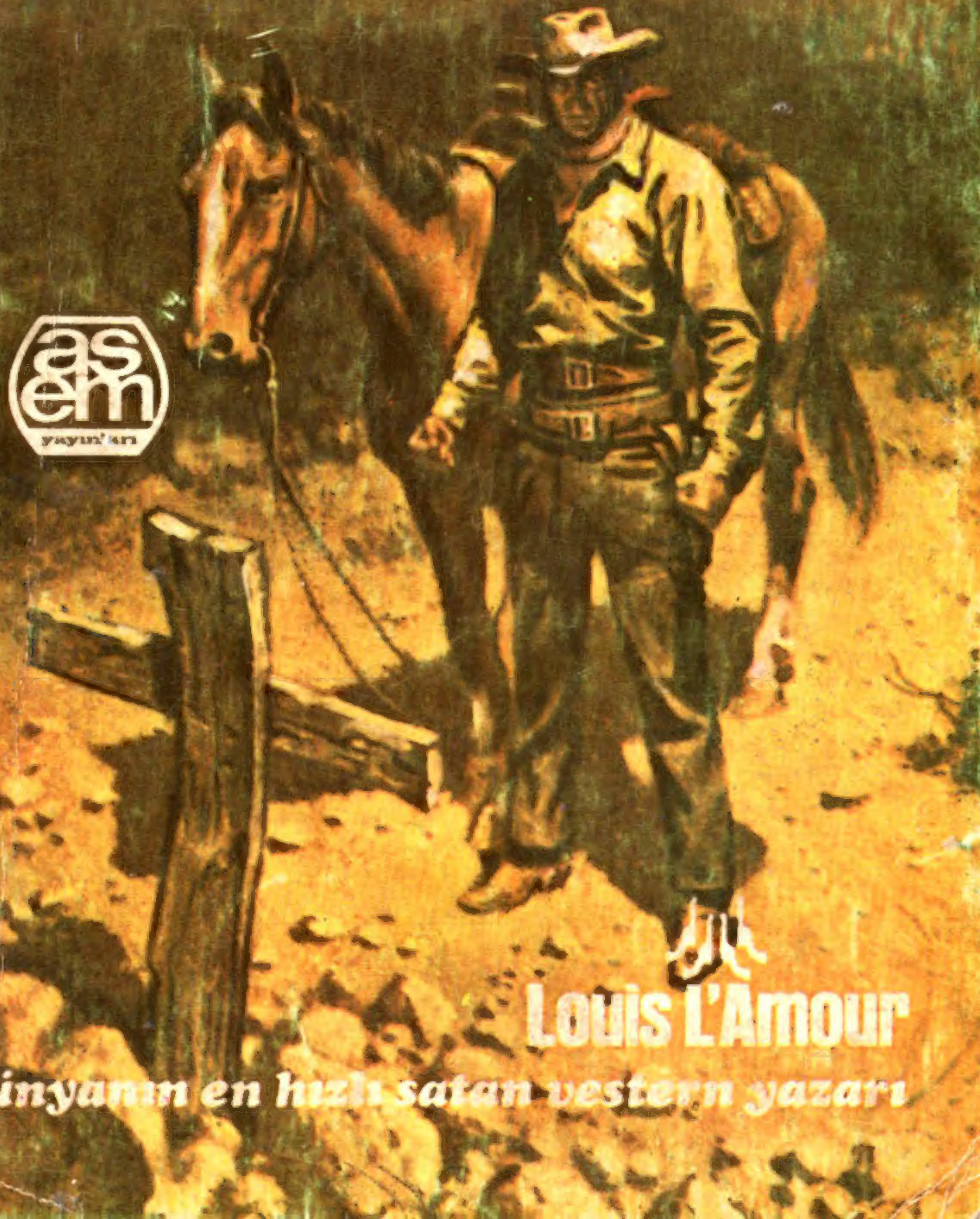

Louis L'Amour

dünyanın en hızlı satan vestern yazarı

BİRİ ÖLMEMİ İSTİYORDU

Bir çizmenin ucu beni uyandırdı. Gözlerimi açınca, başıma doğrulmuş üç namlu ile karşılaştım. Namluların arkasında da, gözlerinde merhametin 'm' si olmayan üç sert adam vardı. Aldıkları emir kesindi :

Tell Sackett'i bulun !

Ve bulunca da, hiç soru sormadan öldürün !

Ve öldürdükten sonra da, derin bir mezara gömün !

Biri ölmemi istiyordu. Bu işi becermek için, bir sürü silâhşoru kiralayacak kadar şiddetle ölmemi arzuluyordu. Ama hakkımda bilmediği bir gerçek vardı —

BİR SAKCETT'İN İŞİNİ BİTİRMEK İÇİN ÇOK KİŞİNİN ÖLMESİ GEREKTİ !

ASEM Yayınları Western dizisi

Çıkan Kitaplar

- Şalako (*)
- Saket
- Mora Silâhşoru
- Kilron - Kızılderili Savaşçısı
- Boş Ülke
- Son Düello
- İntikam Kavgası (Saket Marka)

(*) Sean Connery (James Bond) ile Brigitte Bardot'un çevirdikleri ilk western film. Bu yıl sinemalarda gösterilecektir.

Louis L'Amour

İNTİKAM KAVGASI

(Bu kitabın orijinal adı The Sackett Brand'tır)

ASEM YAYINLARI : Kavaklıdere, Gelibolu Sokak 6/13
ANKARA
GENEL DAĞITIM . BATEŞ

İNTİKAM KAVGASI

Türkiyede yayın hakkı sahibi : ASEM YAYINLARI

Her hakkı mahfuzdur.

All rights reserved.

Copyright © 1971 by Bantam Books Inc.

Bantam Yayını	1953
	1955
	1955
	1957
	1961
	1965
Corgi Yayını	1960
	1961
	1961
	1963
	1969
Asem Yayını	1971

Kapak Düzeni : Şekip Oğuz

Renk ayrımı, film ve klişeler: Torunoğlu Ofset - Ankara

Baskı : TİSA Matbaacılık Sanayii. 17 54 38 - ANKARA

KISIM 1

Hiç kimse biz Sackett'lerin batıl şeylere inandığımızı söyleyemez. Sabahları solumdan da kalksam, merdiven altından da geçsem, bana hiç bir şey olmadığını tecrübelerimle bilirim.

İşin garip tarafı, şu anda bulunduğum noktaya geldiğimde kafam, batı semalarında kendi gönlünce uçan bir yaban ördeği gibi dönmeye başlamıştı.

Önümde fevkalade güzel bir ülke uzanıp gidiyordu. Ayaklarımın altında, ikiyüz metre kadar aşağıda beyaz köpükleri belli olan bir ırmak vardı. Orada, burada geniş göller ve ağaç toplulukları göze çarpıyordu. Irmağın öbür tarafında ise Smoky dağlarının bu tarafında görülen en güzel çam ormanı göz alabildiğine uzanıyordu, taa kuzey — doğuya kadar.

Batı'ya, ormanın seyrekleşmeye başladığı yere doğru yer yer kaya çıkıntıları ve sırtlar görünüyor, sonra da geniş bir çöl başlıyordu. Önümde, fakat kilometrelerce ötede muazzam bir kaya duvarı yükseliyordu. Bu duvar, şimdi olduğum yerden hiç olmazsa üçyüz metre kadar daha yüksekti ve bulunduğum yer de yüksek bir bölge idi.

Globe (Gılop) kasabasında iken bu duvardan söz edildiğini duymuştum. Haritalarda ise Mogollon diye isimlendirilirdi. Ama bu civardaki halk ona Muggy — own (Mugiovn) diyorlardı.

Burası aradığımız yerdi ve ben şimdi arabamız ve hayvanlarımız için aşağı inecek bir yol bulmak için öne çıkmıştım. Bu sivri kayanın tepesinde durmuş çevremi incelerken bir yol bulduğumu görünce, geriye dönmek için kımıldadım. Bu, bitirmeyi başaramadığım bir hareket oldu; zira kafamın yanına bir şey çarptı, bundan sonra hatırlayabildiğim tek şey... uçurumdan aşağı düşüyordum.

Düşmek mi? nereye ? Bir az önce önümde ikiyüz metrelik bir uçurum vardı, yoksa uçuruma mı düşüyordum ? Korkunun çelik pençesi boğazıma bir mengene gibi yapıştı, kulağıma vahşi ve çirkin bir çığlık sesi geldi... kendi çığlığım.

Sonra omuzum, uçurum duvarının kenarında çıkıntı yapmış ve üstünde ağaç köklerinin bulunduğu bir yere çarptı. Ama ne yazık ki, çarpma şiddetine dayanamayan bu çıkıntı parçalandı ve ben de düşmeme devam ettim. Bir yere daha çarpıp, yoluma devam ettim. Bir kez daha üstü kırık taş parçaları ile dolu bir

çıkıntıya, çarptım ve hep beraber düşmeye devam ettik. Bir kez de ayaklarım üzerine meyilli bir yere çarpınca, daha kendimi toplamaya fırsat bulamadan, traplen gibi, ayaklarımın beni tekrar havaya fırlattığını farkettim. Bir kenarı içeri doğru yuvarlanmış bir kaya parçasına yanlamasına çarpınca, tekrar ayaklarım üzerine düşmeye başladım.

Uçurumun oldukça dik yamacında yer yer büyüyen ağaçlar, zaman zaman hızımı kesiyor ve düşme şeklime yön veriyordu. Fakat can havliyle onlara tutunmama rağmen, daha doğrusu tutunmaya çalışmama rağmen, hiç durmaksızın yoluma devam ediyordum. Son ağaç kümesinin arasından fişek gibi sıyrılıp geçtikten sonra, derin bir gölün içine daldım.

Suyun içinde dibe doğru hızla indim, dibe bir tekme vurup su yüzüne çıkıp, yüzmeyi akıl ettiğim zaman, pantolon paçama bir şeyin takılmakta olduğunu farkettim. Can havliyle bir kaç kez tekmeledikten sonra, suyun altındaki bu nesnenin gevşediğini hissettim ve yayından fırlayan ok gibi suyun yüzüne, ufak bir çavlanın başlangıç noktası yanında çıktım.

Havasızlıktan patlayacak hale gelen ciğerlerime hava aldırmak için ağzımı açtığımda bir dalga yüzüme çarptı ve az kalsın boğuluyordum, kaldı ki dalganın kuvveti beni kayaların arasından sürükleyip iki metre yüksekliğinde ki çavlana doğru sürüklemeye başlamıştı. Kendimi akıntıya bırakırken ayağımı karnımın altına çektim ve arasından geçtiğim kayalardan uygun birine tekmeyi yapıştırıp, kendimi suyun ve akıntının dışına attım.

Derinliği olmayan bu kesimde bile, ıslak kayalar üzerinde birkaç kez kayıp düştüm, daha kendimi toplamaya vakit bulamadan sular beni, üstü ağaçlarla örtülü bir yere sürükledi. El ve ayaklarımla bir yere tutunmaya çalışırken, en sonunda bir ağacın köküne yapışabildim ve kendimi ağır ağır çekerek sudan çıktım. Suyun üzerine doğru eğilmiş, ulu bir çınar ağacının kökleri arasında karanlık bakışlı bir kovuk vardı. Kendimi kaybetmeden önce beni bu kovuğa atan şey, bilinçten çok içgüdüm idi.

Sonra, çok uzun bir süre ne bir şey hissettim ve ne de bir şey işittim.

Beni uyandıran soğuk oldu. Titriyor ve çene kemiklerim biri birine vuruyordu, galiba üşüdüğümü anlayacak kadar aklım başıma gelmişti. İlk kez soğuktan, üşümekten başka bir şey duymuyordum... sonra yakında birinin konuştuğunu farkettim.

"Patron neden bu kadar heyecanlı ? Herif başıboş sığır çobanından başka bir şey değil ki."

"Patrona soru sormak için para almıyorsun Dancer (Densır). Bize onu bulmamızı ve öldürmemizi söyledi ve gerekli ise onu bir hafta da sürse, buluncaya kadar aramamızı emretti. Cesedin bulunmasını ve derin bir mezara gömülmesini istiyor. Ölmemişse hâlâ, öldüreceğiz."

"Dalga mı geçiyorsun be ? Zavallı iki ayaklı hayvan, ikiyüz metreden aşağı düşecek de, gene sağ kalacak. Bana kalırsa fukara, daha düşmeye başlamadan önce ölmüştü bile. Macon (Meykın) o mesafeden karavana atmaz, üstelik hedef de hareketsizken."

"Önemli olan o değil. Cesedi buluncaya kadar aramaya devam edeceğiz."

Yürüyen atların nal sesleri hafiflerken, hâlâ ıslak toprak üzerinde yattığım yerde tirtir titriyordum. Ya kendimi ısıtmam ya da soğuktan donmam gerekiyordu. Kolumu kımıldatmak istediğimde, cansız bir şey gibi döküldü kaldı, kolum o kadar uyuşmuştu soğuktan.

Parmaklarım yerde donmuş olan bir taş parçasına değdi, sıkıca tutundum ve kendimi kovuğun daha içine çektim. Altımdaki toprak donmuş çamurdu ama ne de olsa bir cins barınaktı, yeni doğmuş bir bebek gibi ayaklarımı karnıma çekip oturdum olduğum yere; kıvrılıp oturdum ve düşünmeye çalıştım.

Kimdim ben ? Nerede idim ? Beni öldürmek istiyen kimdi ve neden öldürmek istiyordu ?

Düşüncelerim bulanık ve karmakarışıktı. Onları, makul görünecek bir şekilde ayırıp tasnif edemiyordum. Başımda bir ağrı ve dayanılmaz bir zonklama vardı, ağrının şiddetinden gözlerimi yumup duruyordum. Bir ayağımı kımıldatamayacak kadar sertleştiğini farkettim. Ellerime bakınca, onlara bir kez daha bakmak istemedim. Düşerken yamaca her vuruşumda can havli ile bir yere tutunmak için çırpınır dururken, bütün derilerim yüzülmüş ve parça parça olmuştu ellerim. Bir tırnağım kökünden kopmuştu.

Macon isimli biri bana ateş etmişti. Hatırladığıma göre bu isimde birini tanımıyordum. Ama uçurumun başında iken dönmek için kımıldadığımda, başımın kenarına vuran nesne, demek bir mermi idi ve o ha-

reket hayatımı kurtarmıştı. Parmaklarımla başımın kenarını yokladım ve hemen elimi geri çektim. Kulağımın üstünde derin bir yarık vardı.

Soğuk beni uyandırmış ve konuşmalar da kafamı harekete getirmişti. Bu ikisi bana hayatta kalabilme olanağını vermişti. Ama hayatta kalmaya değer mi idi ? Yapılacak tek şey sırtüstü uzanmak ve biraz sonra da rahatlıkla ölmekten ibaretti. Bu kadar basitti. Bütün mücadele ve bütün ağrılar bir anda kaybolup giderdi.

Ange...Ange Kerry (1), karım olan kız... O nerede idi ?

Ange aklıma gelince, omuzum üzerine yuvarlanarak ayağa kalkmak için davrandım. Ange uçurumun başında, araba ve sığırların yanında idi.

Ve Ange orada yalnız başına kalmıştı. Orada beni merakla beklediğini biliyorum, *merak ve yalnızlık içinde.*

Hava kararmaya başladı. Beni arayanlar, yakında karanlığın basmasıyla aramaya son vereceklerdi; hiç olamazsa bu günlük. Eğer bir şey yapacaksam, harekete geçmek için bundan daha iyi zaman olmazdı.

Dirsek ve ellerim üzerinde kovuktan dışarı çıktım ve çınar ağacına tutunarak belimi doğrulttum. Çam ağacının gövdesine yapışık olarak durduğumdan, bir cins gizlenme olanağım vardı.

Irmak boyunca ormana kadar olan arazi açıklık idi,gizlenecek hiç bir yer yoktu. Fakat çam ağacı, suya

---

(1) Saket isimli kitaba bakınız. ASEM Yayınları western dizisi ikinci kitap.

sarkan dallarıyla iyi bir gizlenme yeri sağlıyordu ve dalların altında hava iyice kararmıştı.

Soğuktan dişlerim biri birine vuruyordu ve bunu önleyemiyordum; gömleğim lime lime olmuş, pantolonum yırtılmış, çizmelerim ayağımdan çıkmıştı. Düşerken tabanca kemerim kopmuş ve tabancam düşmüştü, kemerimdeki ki bowie bıçağım da ortalıkta yoktu.

Yerde kar yoktu ama soğuk bıçak gibi kesiyordu insanı. Kolumla vücudumu ovarak kanı deveran ettirmeye çalıştım. Böylece, bir az da olsa ısınabilecektim. Bir ayağım kullanılacak gibi değildi ama, elimle yokladığımda edindiğim kanı, bir kırık olmadığı yolunda idi.

Barınak... bir barınak bulmalı ve sonra da ısınma çaresine bakmalıydım. Arabanın yanına gidebilirsem, elbise, battaniye ve bir tabanca sahibi olabilirdim. Ama en önemlisi Ange'i görebilecek ve onun emniyette olduğunu anlayacaktım.

Fakat önce düşünmem gerekti. Yalnız düşünce yeteneğiyle insan, çevresine hakim olabilirdi; ya da böyle olduğunu bir yerde duymuştum. Bu durumda panik benim için bir düşmandı; soğuktan hatta bana ateş eden ve beni bir sürü adamla harıl harıl arayan o isimsiz düşmandan bile daha çok korkulması gereken bir düşmandı panik.

Kim olabilirdi bu ? Ve niçin ?

Burası vahşi bir bölge idi — gerçekte bir Apache (Apaçi) bölgesi idi burası, çevrede pek az beyaz vardı ve beni tanıyan kimse yoktu buralarda.

Bildiğim kadarıyla hiç kimse buralarda olduğumuzun farkında bile değildi... Ah evet, biri hariç — kendisinden bilgi aldığım Globe'daki mağaza sahibi. Hiç kuşkusuz Globe'da bizi görenler olmuştu ama orada hiç düşmanım yoktu, kimse ile konuşmamış ve kimsenin ayağına basmamıştım.

Yavaş yavaş ve dikkatle ırmağın kenarından uzaklaşıp ormanın iç kısımlarına doğru ilerlemeğe başladım, adım adım. Batmakta olan güneş bana yönümü tayin ettirmişti.

Hareket vücudumda gizli duran ağrıları ortaya çıkardı. Uyuşuk ayağıma sanki milyonlarca iğneler batıyordu, fakat dişlerimi sıktım ve yola devam ettim. Olabildiğim kadar dikkatli bulunmaya ve arkamda sürülecek bir iz bırakmamaya çalışıyordum.

Ufak bir tümseği tırmanırken elime bir kenarı keskin yuvarlak bir taş geçti. Tarih öncesi devirlere ait bir el baltası şeklinde de olsa, sonunda elime bir silâh geçmişti.

Aklıma Tyrel'in (1) Mora yakınındaki çiftliğinde ilmi araştırmada bulunmak üzere bir süre kalan Boston Üniversitesi hocalarından Leo Prager (Lio Preycır) geldi. Bana, bu gibi şeylerden çok söz etmişti. Bütün yaşantısını, bu memlekette kızılderililerden önce yaşamış insanlara ilişkin bulgular aramakla geçirmişti.

Birkaç hafta ona kılavuzluk etmiştim, onunla kamp yapmış, araştırmalarına yardım etmiştim. Tabia-

---

(1) Mora Silâhşoru isimli kitaba bakınız. ASEM Yayınları western dizisi üçüncü kitap.

tıyla bu arada da ondan çok şeyler öğrenmiştim. Özellikle tarih öncesi insanları ve onların yaşantıları üzerinde. Ok başı yapılmaya gelince ona bunların nasıl yapıldığını göstermiştim. Zira Tennessee dağlarında çocukken Cherokee (Çeroki) kızılderilileri ile birlikte büyümüştüm.

Şimdi bulduğum ise, yumruğum büyüklüğünde oval şekilli bir taş olup, bir kenarı düzeltilmişti. Böylece bir silâhım olmuştu. Ona tutunarak tümseğin üzerine tırmandım ve ayaklarımın üzerine doğruldum.

Akıntının beni ne kadar uzağa sürüklediğini tahmin edemezdim ama altı ya da yediyüz metreden daha fazla olamazdı. Ange ve sığırları bıraktıktan sonra vurulduğum yere gelinceye kadar, ya sekiz ya da dokuz kilometre kadar bir yol katettiğimi hatırladım.

Bunları düşündükten sonra yola koyuldum. Normal şartlar altında bu mesafeyi iki ya da üç saatte yürürdüm. Fakat içinde bulunduğum bu şartlar pek normal değildi. Hizmetimden istifa etmiş bir ayak, düşünmek bile istemediğim bir sürü yara, bere ile gerçekten çok kötü bir durumda idim. Ayrıca her adımda, görülmemek için dikkatli olmam gerekiyordu. Burasının da sert bir arazi oluşu, kayalık, çalılık ve ormanlık oluşu işi pek kolaylaştırmıyordu. Kaldı ki kısa yoldan kaybettiğim yüksekliği tekrar kazanmam gerekiyordu.

Kaç kez yere yuvarlandığımı, ne kadar süründüğümü, kaç kez bir ağaç ya da bir taşa tutunup ayağa kalktığımı hatırlamıyorum. Fakat her kez ayağa kalktım ve her nasılsa yola devam ettim. Sonunda, daha

fazla gidemeyeceğimi anlayınca; çalılar arasında, bulunması güç ve ancak vücudumun sığabileceği bir kovuk buldum ve ona sığınıp uyudum.

Saatler sonra, gene soğuğun ektisiyle uyandım, öbür tarafa döndüm, kovuğun içine bir az daha sığıştım ve tekrar uyudum. Bu uzun ve kötü gecenin sonunda, gri renkli fecirle uyanıp kovuktan çıkınca, acı gerçek üstüme çöktü, aranan bir adamdım.

Düşerken incinmiş ve hırpalanmış olan ayağım, gece donmuş toprak ve kayalar üzerinde ki yürüyüşün de etkisiyle hemen hemen donmuş gibiydi. Ayağımdaki çoraplardan eser bile kalmamıştı. Muhtemelen yolumun bulunması için yeterli iz bırakarak.

Soğuktan uyuşmuş bir hâlde olmama rağmen düşüncelerimi bir araya toplayıp, duruma, bir çözüm bulmam gerekliydi. Beni bekleyen şeylerin kolay olmadığını biliyordum.

Artık şimdiye kadar Ange, başımın derde girdiğini anlamış olmalıydı, zira hiç bir geceyi ondan uzakta geçirmezdim; ayrıca atım bensiz arabanın yanına dönecekti. Onun bensiz dönmesi ise, çok kötü bir belâya çattığımın delili idi.

Büyük bir çınar ağacının gövdesinden dörtgen şeklinde kabuklar çıkardım. Taş balta ve dişlerimin yardımıyla bel kemerimden kestiğim şeritlerle ağaç kabuklarını ayaklarıma bağladım. Hiç olmazsa böylece tabanlarımı koruyabilecektim.

Bundan sonra toprağı kesip oldukça uzun ve ince bir ağaç kökü bulup çıkardım. Başımdan geçecek kadar büyüklükte bir çenber yaptım. Sonra ağaçlardan

uzun dallar kestim ve onları ya saplarından ya da ip yardımıyla bu çenberlerin kenarına, sık sık olmak üzere bağladım. Böylece kendime bir elbise yapmıştım. Pek öyle ahım şahım bir şey değildi ama gene de vücut sıcaklığını tutmaya yeterdi.

Daha fazla vaktim olsa idi, daha iyisini yapabilirdim ama kaybedecek başka zamanım olmadığını farkediyordum. Sağ ayağım iyice şişmişti fakat yapılacak başka bir şey de yoktu. Yaprak elbisemi bitirdiğim zaman ellerim kan içinde idi. Kurumuş bir dalı kendime baston yapıp yola koyuldum, gidebildiğim kadar gizli gitmek şartı ile.

Dün gece iki kilometre katetmişsem talihli saymalıydım kendimi; daha önümde gidilecek kaç kilometrelik yol vardı. Avcılarımın, izlerimi buluncaya kadar beni ırmak kenarında arayacaklarından emindim — tabii eğer böyle bir iz bulabilirlerse.

Güneş gökte yükselinceye kadar, selvi ağaçlarının büyüdüğü bir kanyondan yukarı doğru tırmanmaya başlamıştım. Sağımda Buckhead Mesa'nın (Bakheğd Meza) duvarı yükseliyordu. Ange ve arabayı bu mezanın kuzey kenarında bırakmıştım. Arabadaki tüfek ve yedek tabancayı düşünmeye başladım... bir elime geçirebilseydim onları.

Arkamda çok uzaklardan gelen kuvvetli bir ses duyunca olduğum yerde kaldım. Bir an durdum ve nefesimi almaya çalışırken çevremi dinledim. Herhalde biri bir iz bulmuş olmalıydı ve diğerlerini çağırıyordu. Yahut bana öyle gelmişti. Bundan sonra, yaşayan bir insan avladıklarını anlayacaklardı.

Eğer arabadan haberleri varsa — haberleri olduğunu kabul ediyordum — uzun süre peşimde dolaşmayacaklardı. Peşimdekilerin kaç kişi olduğunu bilmiyordum ama bir avcı hattına yayılıp bölgeyi taramaları yeter de artardı bile. Irmağı esas başlangıç çizgisi olarak alıp, mezanın duvarına doğru bir taramaya giriştiler mi, sonra mezayı tırmanıp arabanın bulunduğu yeri tuttular mı, Tell Sackett kilise direği gibi ortaya çıkardı. Böyle bir harekât bana pek kurtulma fırsatı vermezdi.

Düşmeden sonra ki durumumu düşünmek bile istemiyordum. Kötü durumda olduğumu biliyordum. Bu yeterdi. Ama ne kadar kötü durumda olduğumu bilmek istemiyordum zira bir yararı olmazdı. Ange ve arabanın yanına gidinceye kadar yapabileceğim hiç bir şey yoktu bu konuda. Bir kez onların yanına vardıktan sonra, elime bir tabanca almak isterdim, sonra ilâç ve belki de bir doktor çaresine bakardık. Elimde bir silâh ve bana pusudan ateş eden adam karşısında ufak bir fırsattan başka bir şey istemiyordum.

Elimdeki sopaya dayanarak ve kötü ayağıma rağmen tekrar yola koyuldum. Ayak kırık değildi ama o kadar çok şişmişti ki, pantolon dikişleri neredeyse sökülecekti; bu şekilde şişmeye devam ederse, dikişleri sökmek zorunda kalacaktım. Ellerim kan içinde idi ve kafamdaki yaranın durumu ise hepsinden daha kötü idi. Vücudumun yan tarafında ise zaman zaman şiddetli bir acı duyuyordum, her halde bir kaburga kemiği kırılmış olmalıydı. Ama şikâyet ettiğim falan yoktu. Zira işin aslına bakılırsa, ölü olmam gerekti.

Ateş edildiği zaman Black Mesa (Bılek Meza),nın en uç kısmında duruyordum. Bu meza güney-doğuda Buckhead Mesa ile birleşiyordu. Selvi ağaçlarının bulunduğu kanyon ise Buckhead'in batı tarafının arkasına doğru uzanıyordu. Ve şimdi bulunduğum yerden itibaren de Buckhead'in üstüne çıkabilme olanağını veriyordu. Böylece yolu kestirdikten sonra harekete geçtim.

Hayatınızda bu kadar çok çalının, bu kadar çok ağacın ve kırık kayaların bir araya geldiği bir kanyon daha göremezsiniz. Kanyonda birkaç kez çıkan yangın, ağaçları yakmış ve arkasında kömürleşmeye yüz tutmuş moloz yığınları bırakmıştı. Ama ağaçlar gene büyüme olanağı bulmuşlardı. Çalılar ise, her zaman bir yangından sonra olduğu gibi daha sık büyüme olanağına kavuşmuşlardı.

Lehimde olan bir husus vardı. Hiç kimse atıyla bu kanyonu çıkmayı göze alamazdı. Eğer kovboyları bir parça tanıyorsam, hiç biri atın eyerindeki rahatlığı terk edip, yaya olarak bu kanyonu çıkmaya savaşmazdı, yeter ki peşlerinden cehennem zebanileri gelmeye görsün.

Bir kovboy, eyerden yapılacak bir iş için günün yirmibeş saatinde çalışacak kadar işini seven bir budaladır. Ama altından eyerini alıp ayakları üzerine diktiniz mi; önündeki işi düşünmek için olduğu yere çöküp sigara saran bir adam bulursunuz karşınızda. Sigarasını bitirip, düşünmesini tamamladıktan sonra ayağa kalkar ve tekrar eyere oturup yanınızdan uzaklaşır gider.

Hava hâlâ soğuktu... bıçak gibi kesen bir soğuk vardı. Soğuğu düşünmektense yola devam etmeyi düşünmeye gayret ediyordum. Yoluma, zaman zaman ağaç dallarına tutunarak ya da kayalardaki çatlaklara asılarak kendimi çekmek suretiyle devam edebiliyordum. Hava soğuk olmasına rağmen terlemeye başlamıştım ve bu beni korkuttu. Eğer bu ter donmaya başlarsa, vücudum bununla mücadele etmek için ısısını ziyan edecek ve ben de donup ölecektim.

Bir kez donmuş bir su birikintisinin buzunu kırıp su içtim. Hiç durmadan yola devam etme gayreti içinde idim zira, bütün yaşantımda hiç bir an bir işten kaçmayı öğrenememiştim. İri kemikli, geniş omuzlu, ağır iş ve kavgadan başka bir işe yaramayan kocaman elli bir kovboydum. Tennessee dağlarında iken ayaklarımın dans edemeyecek kadar büyük olduğunu söylerdi, kaldı ki muziğe uyabilecek bir kulak da yoktu bende; ama her kavga olan yerde, mantar gibi biterdim, sanki çevrenin doğal bir unsuru imiş gibi — kavga ister, yumruk, silâh, ister bowie kavgası olsun Tell Sackett her nasılsa orada olurdu. Ve silâh atılan her yerde bir Sackett'in bulunması, zaten bir aile töresi idi.

Öğleye doğru kanyonun tepesine iyice yaklaşmıştım. Birkaç metre önümde mezanın kaya kitlesi aniden çukurlaşıyor ve başka bir kanyonun başlangıcını teşkil ediyordu. Mezanın düzlüğü ise sağ tarafıma düşüyordu. Burası birkaç kilometre karelik bir yer olup sık ormanla kaplıydı.

Emekleyerek tekrar bir çalılığın içine girdim ve

dinlenmeye başladım. Bir az düşünüp ne yapacağıma karar vermem gerekti. Kafam iyi çalışmıyor ve fikirler kafama yavaş yavaş geliyordu. Ortalık sanki acaipleşmiş gibi görünüyordu. Sık sık elimi alnıma götürüp, kaşlarımı çatıp sanki gözümün önündeki bulanıklığı çekip atmam gerekiyordu.

Tahminime göre Ange ve arabaya beş kilometre kadar bir yol kalmıştı. Şimdiki hızımla onların yanına ancak akşam üzeri varabilecektim. Ondan çok önce de mezanın üstündeki her yer, her çalı dibi ve her ağaç kovuğu, avcılarım tarafından santim, santim aranmış olacaktı.

Hiç kimse sert bir adam olduğumu inkâr edemezdi, 1,98 boyum ve doksan kilo ağırlığım, ki çoğu kol ve omuzlarımda toplanmıştır, bana esaslı bir dayanıklılık verir. Yakışıklı olmamakla beraber, elimle bir şey tuttum mu o nesne genellikle harekete gelir.

Ama şimdi hasta bir kedi gibi zayıf ve halsizdim. Çok kan kaybetmiş ve kendimi fena yıpratmıştım. Duruma göre kaçmama ve döğüşmeme imkân yoktu. Beni buldular mı, yakalandığımın resmiydi; yapılacak başka bir şey yoktu... beni öldürmek için avlamaya çalışıyorlardı.

Mezanın üstünü yürümek ya da emekliyerek geçmekten başka çare yoktu zira bir atlının gidemeyeceği hiç bir yer yoktu. O nedenle görünmemek için çok dikkatli bulunmalıydım. Görünüşe bakılırsa, elimdeki bu ilkel baltadan çok daha iyi bir silâha ihtiyacım vardı.

Arkaya dönüp çalılığın içine iyice girdim. Başım

ağrıyor ve göz kapaklarım sanki üzerinde kurşun varmış gibi kendiliğinden kapanıyordu. Çok yorgundum. Kendimi bitmiş, tükenmiş hissediyordum.

Ange, Ange, kadınım dedim kendi kendime. *Galiba başaracak kudretim kalmadı, hiç olmazsa şimdilik.*

Çalıların daha derinliğine girmeye çalışırken birden olduğum yerde kalakaldım. Çünkü donmuş yer üzerinde giden bir nal sesi duymuştum. Biraz sonra ses uzaklaştı, kayboldu.

Balon gibi şişmiş kafam yere vurdu, onu kaldıracak kuvveti kendimde bulamadım.

Ange, dedim, *Ange, Allahkahretsin, Ange, galiba bu işi bece...*

KISIM 2

Sırtımı bir ağaca dayadım ve bomboş olan alana bakakaldım, gözlerime inanamadım.

Arabanın yerinde yeller esiyordu.

Büyük ve parlak ay ışığı altında in cin top atıyordu. Civardaki ağaçlar karanlık bir duvar gibiydi ve kımıldayan hiç bir şey yoktu. Ağaçların çevrelediği bu iki dönümlük arazide hiç bir şey yoktu.

Bu yere saatlerce süren bir mücadele, soğuktan donmuş yerler üzerinde sürünme, bilinç kaybetme bahasına da olsa gelmiştim. Şimdi ise bir hiç için geldiğimi, bu kadar gayreti yok yere sarfettiğimi görüyordum.

Ancak karanlık bastırınca yerimden kımıldamaya cesaret edebildim. Zira çevremde, hiç aralık vermeden

beni arayan binicilerin olduğunu biliyordum. Bir kez sağımda hafif hafif yapılan konuşmalar duymuş, bir ateşin alev ışığını farketmiştim.

Kaç kez yanımdan geçtiklerini bilmiyorum çünkü çoğunluk, çevremde olan bitenlerden haberdar olamayacak kadar uykulu ya da bilinçsizdim. Bununla beraber içimden gelen bir sesin, bir alârmın etkisi ile kendime geldim hava iyice kararınca; ortalığı bir süre dinledikten sonra, üstümü örttüğüm çam yapraklarını silkeledim ve sopama dayanarak ayağa kalktım.

Bütün ağrılı ve acılı gün boyunca, aklımda hep bu yere gelip, derdime deva bulmayı kurmuştum. Arabada işime yarayacak bir çok şey vardı. Arabada silâhlarım vardı. Her şeyden çok Ange burada olacaktı ve dertlerime deva olurken ben de onun emniyette olduğunu görüp rahatlayacaktım .

Ama şimdi o yoktu.

Şu anda yaralarıma bakmaktan çok elime bir silâh geçirmek istiyordum. Her şeyden önce ben kavga için yaratılmıştım... bu benim kanımda idi, benim bir parçam idi ve varlığımın temel nedeni idi. Yararlı da olsam, ölüm halinde de olsam gene sonuna kadar, kanımın son damlasına kadar döğüşe, kavgaya devam ederdim.

Tahrik edilmedikçe sakin bir adamımdır. Ama bir kez damarıma bastılar mı kimse beni tutamaz. Bunu övünmek, böbürlenmek için söylemiyorum ama kanımda olan bir gerçek olduğu için işaret etmekten kendimi alamadım. Atalarımdan bana kalan tek miras buydu ve insan olduğundan daha başka olamazdı.

Bu hırs ve Ange'a karşı olan sevgim beni buraya kadar getirmişti. Benim gibi iri yarı ve evcil bir insana sevgisini veren Ange için neler yapmaz, nelere katlanmazdım ki.

Ange beni iyi tanırdı, o nedenle kolay kolay ölecek bir adam olmadığımı bilirdi. Kendisi, ayak basmamış vahşi bölgeleri iyi tanır (1), ve yapacak tek iyi şeyin oturup benim dönmemi beklemek olduğunu bilirdi. Bu yeri kendi isteğiyle ve bensiz olarak terk etmezdi; zira bir kazaya bile uğrasam, ne yapıp yapıp geri döneceğimi bilirdi.

Bu anda garip bir gerçeği farkettim. Geri gelmemin muhakkak olduğu bu yer, göz altına alınmamıştı. Bütün yerlerin arasında en açık olarak düşünülmesi gereken bu yerde, arayıcılardan bir tanesi bile yoktu. Niçin ?

En basit sebep, bilmedikleri idi. Bir arabanın, arabayı çeken katırların ve onları izleyen bir sığır sürüsünün gizlenmesi kolay bir şey olmamakla beraber; avcılarımın hiç olmazsa bir kısmı, onların varlığından bile haberdar değillerdi. Şimdi de bunlardan eser bile yoktu.

Daha fazla beklemeden, sopama dayanarak alana topallaya topallaya gitmeye başladım. Arabayı bıraktığım yere gelmiştim en nihayet.

Yerde iz namına bir şey yoktu.

Ateş yaktığımız yere baktım, ne kömür ne de kül kalmıştı. Ateşin devamlılığını sağlamak için çekerek

---

(1) Saket isimli kitaba bakınız. ASEM Yayınları western dizisi ikinci kitabı.

getirdiğim ve hâlâ tütmesi gereken kalın kütükten de eser yoktu ve bütün yerler temizlenmişti.

Acaba yalnış bir yere mi gelmiştim? Hayır... ateşimizi tutuşturmak için dibinden kuru dal ve kabuk topladığım, yıldırım çarpmış büyük çam ağacı işte şurada idi. Tüfeğimi temizlemek için oturduğum büyük kaya da orada idi.

Ama araba, katırlar, sığırlar... ve Ange yoktu.

Sevdiğim, canım kadar sevdiğim, Colorado'nun yüksek dağlarında bulup kardeşimin Mora'daki çiftliğine getirdiğim (1) Ange ortalıkta yoktu, sanki yer yarılmış Ange ve herşey içine girip kaybolmuştu.

Galiba, soğuğun sebep olduğu uyuşukluk beynime de yayılmaya başlamıştı. İlkel bastonuma dayanmış, vücudumdaki her adele ve sinir ağrırken, bir iz bulabilmek için etrafıma bakındım. Ve hiç bir şey bulamadım.

Beni bırakıp bir yere gitmeyeceğini biliyordum. Biri ya da bir şey onun gitmesini zorlamışsa, yerde bir takım izlerin bulunması gerekirdi.

Bir korku ve dehşet içimi kapladı birden. Korkunun soğuk elinin, bel kemiği ve boyun adelelerimi kavradığımı hissettim. Burada müthiş bir olay geçmişti. Peşimdeki insafsız takip, buradaki izlerin silinmesi, bir cürümü örtmek için yapılmıştı. Yalnız bu cürümün ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Katılaşmaya başlayan vücudumu harekete geçirdim. O adamların kampını bulup, Ange'ın orada olup olmadığına bakacaktım; ya da hiç olmazsa düşmanla-

---

(1) Saket, ASEM western dizisi.

rımın kim olduklarını öğrenecektim. Araba ve sürünün orada olması garanti idi.

Bu karar üzerine döndüm ve hızla ileri atıldım. Ve atıldığım gibi de kendimi yerde buldum. Elimde dayandığım sopa, buz tutmuş yerde kaymış ve hızla yere düşmeme sebep olmuştu. Ağzımdan hafif bir inilti çıktı. Elimle donmuş yerde tutunacak bir yer aradım, ayağa kalkmak için çabaladım fakat tekrar yüzümün üstüne düşmüş olmalıyım ki kendimi kaybettim. Zira tekrar kendime geldiğimde güneş tepede bir hayli yükselmişti.

Bir süre olduğum yerde kalıp güneşin kemiklerimdeki soğuğu çıkarmasını bekledim, çevremde olan bitenlerden pek haberim yoktu. Yavaş yavaş idrakim yerine geldi : aranan bir adamdım ve buna rağmen bir çam ağacının dibinde açıkta yatmış güneşliyordum.

Dikkatle başımı döndürdüm. İçimi bir bulantı kapladı. Buna rağmen ısrar edip başladığım hareketi bitirdim.

Bulanık duran şekiller yavaş yavaş kesinleşti. Rüzgârın, çamlar arasında çıkardığından başka bir ses yoktu ortalıkta. Mezarın açık alanı önümde idi ve hiç kimse yoktu.

Aklımı başıma iyice toparlamıştım. Güneş ışığında alanı bir kez daha dolaştım. Hiç bir yerde bir tek iz bile yoktu. Ne gelişimizi gösteren ne de arabanın gidişini belirleyen bir iz vardı. Koca araba adeta yer yarılmış içinde kaybolmuştu.

Silâhsız, yiyeceksiz, elbisesiz ve barınaksız olarak

ortada kalakalmıştım. Ama bunlardan çok Ange'ı düşünüyordum. Biri, onun ortadan kaybolmasını çok şiddetle arzu etmiş ve bize ilişkin bütün izleri sildirmişti.

Bir saat kadar sonra, dün akşam gördüğüm kamp ateşinin yanında idim ama şimdi herkes bir tarafa dağılmıştı. Bir düzineye yakın adam kalmıştı bu kampta. Bir güğüm, bir ağaç dalına asılmış ve unutulmuş, bir parça ekmek kabuğu da bir taşın üzerinde kalmıştı.

Fakat ne araba ne de aramakta olduğum ufak bir ayak izi vardı. Ange'ı iyi tanıdığımdan, benim için mutlaka bir iz bırakacağından emindim. Beni, usullerimi, izleri nasıl aradığımı bilirdi. Buna rağmen gene de bir iz yoktu. Ange her nerede ise, bu kampa ayağını bile atmamıştı.

Bir tondan daha fazla yükle dolu ve altı Missouri katırının çektiği büyük bir araba nasıl olurda ortadan, hiç bir iz bırakmadan kaybolurdu ? Hem de sadece iki ya da üç muhtemel çıkışı olan bir mezanın üstünden. Olacak iş değildi.

Bana öyle geliyordu ki bu adamların araba ve Ange'dan haberleri yoktu. Peki öyle ise neden ? Ne olmuştu olanlara ? Ange nerede idi ? Bana ateş eden kimdi ? Niçin ?

Bu soruların yanında, tabii başka sorular da vardı : Bu adamlar neden beni öldürmek için arıyorlardı ? Şimdi neredelerdi ? Tekrar geri gelecekler miydi ?

İçimden gelen bir ses, araştırmanın daha yeni başladığını söylüyordu. O kadar şiddetli bir arama, bu kadar kısa sürede bitmezdi.

Ağaçlar arasından yola koyuldum, ağrılar ve sızılar içinde, yere düşmüş kütüklerin üzerinden emekleyerek geçip ve arasıra dinlenerek.

Arabayı arkada bırakıp, Buckhead Mesa'dan Tonto vadisine inen bir yol aramak için ileri çıktığımda, mesanın çevresini dolaşıp esaslı bir araştırma yapmıştım. Bu arada güneybatıda derin bir kanyon görmüştüm. Yüzotuz metre kadar derinlikte, vahşi ve geçit vermez gibi görünen bir kanyondu. Tabanında bir akarsu vardı. Orada şimdi, ağaçlar, av hayvanları ve balık olmalıydı.

Derdime çare olması için arabadan artık bana hayır olmadığını anlamıştım. Bu işte tamamen kendi kendime idim, yalnız ve muhtemel bir yardıma kavuşmaksızın. Ayrıca çevremde tanımadığım düşmanlar kol geziyordu.

Acılarla dolu uzun bir günün gecesine kadar kendime, doğal bir köprünün altında bir kovuk bulmuştum. Bu köprü akarsuyun altmış metre kadar üstünde muazzam bir şeydi. Kovuk ise bir insanın rahatlıkla gizlenebileceği büyüklükte olup tek tehlike bir dağ aslanı ya da meraki bir ayı olabilirdi. Büyük kaya parçaları ve çalılarla gizlenmişti. Civarında, ani akıntıların getirdiği ağaç molozları vardı.

Ağaçları biri birine sürerek bir ateş yaktım, vücudumun yavaş yavaş ısınıp gevşemeye başladığını hissediyordum. Güneşin sıcaklığı beni bir az ısıtmıştı ama yeterli değildi.

Büyük ve yassı bir ağaç kabuğunun uçlarını bükerek bir çanak şekline soktum ve içinde bir az su ısı-

tıp önce dikkatle ellerimi banyo ettim. Sonra pantolonumu çıkarıp ayağıma baktım. Ezik ve çiziklerden nerede ise simsiyah olmuştu ve doğal büyüklüğünün iki misline şişmişti. Orada bir saat kadar oturup, gömleğimden kalan bir parçayı, sıcak suya batırıp yaralarımı yıkadım. Bir yararı olup olmayacağını bilmiyordum ama, kendimi bir az rahatlamış hissettim.

Ufak ateşimi dikkatle söndürdükten sonra, yaprak ve dallardan kendime güzel bir yatak hazırladım ve içine girip uyudum. Ama bu kabuslarla dolu bir uyku idi.

Rahatsız bir uykudan beni uyandıran açlığım oldu. Fakat önce, ateşi yeniden yakıp su ısıttım ve ayağımı pansuman yaptım. Sonra sıcak su içip vücudumu ısıttım. Görünüşe göre bir daha ısınmak kısmetimde çıkmayacaktı galiba. Yiyecekten çok, şimdi, sıcak, yumuşak, mükemmel elbiseler istiyordum.

Oturduğum yerde, yaralarıma sıcak su pansumanı yaparken, uğradığım hücumun nedenlerini düşünmeye başladım.

Genel olarak davranış nedenlerini kestirmek, bu ıssız batı bölgeleri için, zor değildi. Burada her şey kesin ve açıktır. İnsan bir gurup insan içinde, kimin tarafında olduğunu kolaylıkla kestirebilir. Kendi problemlerinin ne olduğunu bildiği gibi çevresindekilerin problemlerini de bilir. Zira, üç aşağı beş yukarı hepsi aynıdır. Batıda kişi hayatta kalabilmek ve arasıra ufak bir kazanç sağlayabilmek için o kadar meşguldür ki kendisini düşünmeye ya da hislerini rencide ettirecek bir şey yapmaya pek vakti yoktur. Kanıma göre ki-

şi bir yere yerleşip, bir parça eti kilere ve bir miktar buğdayı da anbara yerleştirdi mi, başını belâya sokmak için çevresine bakınmaya başlar.

Bu durum batı için geçerli değildir. İnsan burada kötü olmak istedimi, alabildiğine kötü olabilir; ama hayatta kalmak isterse, bu kötülüğü destekleyecek kadar sert olmasını bilmelidir. Bu gibilere silâhına davranması için yeterli zaman verilir, o bu zamanı ya iyi kullanır ya da ilmek boynuna geçer. Zayıf kişiler de geçimleri için uğraşırlar, ama onların düşünecek tek kendileri vardır.

Batı'dakilerin günâhları gizli kalmaz. Gizli günâh ve cürümler, insanların kalabalık oldukları yerlere mahsustur. Orada kişiler ne olduklarını saklayabilir, kendilerini olduklarından başka gösterebilir ve hatalarını gizleyebilirler. Batı ise çok açıktır, yapılanları gizleyemeyecek kadar büyüktür.

Gelgelelim şimdi biri, benim cesed olmamı istiyor ve gene aynı *'biri'* arabamı ve Ange'ı elimden almış durumda idi.

Birinin arabayı ya da Ange'ı istemesini makul karşılayabilirim. Ange'dan çok araba ve sığırları istemiş olacağını düşünmek daha doğru olabilir. Zira bunun geçerli bir nedeni vardır.

Batı'da erkeklerin yapamayacakları bir tek şey vardır : batı'da kadınların ırzına tecavüz edilmez. Tamamen kötü ve ahlâksız bir kadın bile olsa. Çünkü kadın, batı'da bulunmaz hind kumaşıdır, çok nadirdir ve o nedenle onlara iyi davranılır. Çok kötü ünleri olan kanun dışı adamların bile, sokakta bir kadına sa-

taşanları vurdukları bilinir. Onun için batı'da herkes kadınlara saygı duyar, iyi davranırlar onlara.

Ayağımı daha iyi hissetmeye başladım. Daha kolay hareket ettirebiliyordum. Şişi nisbeten azalmıştı ve daha az ağrıyordu.

Öğleye doğru bir tavşan yakaladım. Ucu çatal gibi olan bir sopa ile onu bir delikte kıstırıp dışarı çıkardım ve ateşte kızartıp yedim. Fakat bir adam tavşan eti ile beslenemezdi. İnsanın yağlı ete ihtiyacı vardı.

Birkaç kez geyik gördüm. Bir tanesi büyük, iri bir hayvandı. En aşağı yüzotuz kilo gelirdi. Fakat benim istediğim daha çok ufak hayvandı. Zira fazla et işime yaramazdı. Kaldıki hayvanı öldürecek ve yüzecek bir şeyim de yoktu.

Gün nerede ise bitmek üzere idi ve yorgunluk üzerime çöküyordu. Buckhead Mesa'nın altındaki bir çıkıntıya geldiğimde bitkin bir halde idim. Pine Creek (Payn Criğk) ve vahşi kanyon kuzey batı'da ve meza arkamda idi.

Hava kararacaktı ve eski kovuğumda olmayı arzu ettim birden. Dönmek için davrandığımda burnuma yanan odun kokusu geldi. Daha çok tüten bir ateşin kokusuydu bu. Günlerce havada kalan cinsten bir koku. Bazan ateş yandıktan sonra bir hafta süre ile kalır, bazan da, yağmur yağdıktan sonra tekrar canlanırdı bu cins kokular. Birinin yakında ateş yaktığını anladım.

Bulunduğum çıkıntı ağaçların arkasında ve kanyon duvarının üzerinde idi. Bu noktada eğim pek fazla değildi. Aşağıda kırık taş ve moloz yığınları

vardı. Çalılar ve bir sürü kopuk kökler dekoru tamamlıyordu. Yavaş yavaş ağaçların arasından ilerlemeye başladım. Tüten odunların kokusu yaklaştıkça keskinleşiyordu. Bunun arasında yanık et kokusu da belli olmaya başladı.

İçimi kuvvetli bir korku kapladı. Acaba Ange... Ve korku ile beraber bir kesinlik de belirdi. Bu ateşi bulunca, arabamı ve Ange'ı bulacaktım.

KISIM 3

Çalılık dikenli tel gibi sert ve çok sıktı. Bu halimle çalıların arasından geçmek bir mesele idi. Yarı çıplak vücudumu lime lime etmek işten bile değildi. Onun için çalıların etrafını dolaşıp, sonunda öbür tarafa geçebildim. Sönmüş ateşin yanına yaklaşırken heyecandan kalbim, gümbür gümbür atıyordu.

Arabamı bulmuştum, katırlarımı da bulmuştum ama Ange'dan eser bile yoktu.

Araba ve içinde ne varsa, hepsi yanmıştı. Bulguma göre katırların hepsinin kafalarına birer mermi yerleştirilmiş ve sonra uçurumdan aşağı birer birer atılmıştı. Sonra biri uçurumun dibine inmiş ve bu et ve kemik yığını üzerine, çalı çırpı yerleştirdikten sonra ateşe vermişti. Bu iri ve güzel katırların öldürülmesi i-

çimi burktu... Missouri'nin batısında onlardan daha iyi katır bulunamazdı.

Çöl bitkilerinin yanığı olarak yerde gri renkli bir kül kalmıştı. Araba uçurumdan aşağı atılıp yere vurduğunda, dağılan her şey dikkatle toplanmış ve ateşe atılmıştı. Dikkatle bir temizlik işleminin yapıldığı belliydi.

Bu işi yapan kimse, mezanın üstünde yaptığı gibi, burada da bütün izleri silmek için büyük bir gayret göstermişti. Aniden aklıma; bu işi yapanın, ateşin her şeyi tahrip ettiğini garantiye almak için tekrar buraya gelmek isteyeceği geldi. Eğer gelip beni burada bulurlarsa, derhal öldürürlerdi, zira kendimi savunacak bir durumda değildim ve bir savunma olanağım da yoktu, ne silâh ne de başka bir şey.

Birkaç dakika orada durdum, düşünüp ne yapacağımı kestirmeye çalışıyor ve aynı anda bu tüten et ve kemik yığınını inceliyordum. Bunu kim ve niçin yapmıştı?

Tahribat kesin sonuçlu değildi, bunu yapan her kimse çok gayret göstermişse de sonuç kesin değildi. Biraz düşününce nedenini buldum. Bu aceleye getirilmiş bir işti.

Çevredeki şeyleri bozmamaya gayret ederek ateşin etrafını bir kez dolandım. Kayın ağacından yapılmış böylesine büyük bir araba kolay yanmazdı, ne kadar kuru olursa olsun güç ve ağır yanardı. Tekerlek göbekleri yekpare kütük ve arabanın tabanı gayet sağlam, kalın ağaçlardan yapılmıştı... aklıma arabadaki gizli göz geldi birden.

Altı altılık bir kütükten oyularak yapılmış ve arabanın altına civatalarla tutturulmuş bir kutuydu gizli gözümüz. Burada çeşitli kıymetli şeylerin yanında, olağan üstü durumlarda kullanmak için sakladığımız beş tane altın kartal (yirmi dolarlık altın para) vardı. Arabanın tabanındaki tahta bir pimi kaldırmak suretiyle çıkarılan bir yatak tahtası, bu kutunun kapağını meydana çıkarırdı.

Arabanın branda örtüsü, gergi tahtaları yanmıştı. Tekerlekler ise kararmış olmasına rağmen hemen hemen sağlam durumda idi. Gövde kısmı ise bir hayli tahrip edilmişti. Kalan molozları sopayla deşerken aradığım kutuyu buldum, o da kararmıştı ama tahrip olmamıştı. Kutuyu kırarak açtım. Para orada idi, geri kalan ne varsa kömürleşmiş, işe yaramaz hale gelmişti.

Yiyeceklerimizi sakladığımız bölmeyi aramaya başladım, araba yere vurunca kırılan bu bölmeden fırlayan bir kutu fasulya konservesini kayaların arasında buldum. Bir de kısmen yanmış büyük bir but parçası vardı. Gerçekte bulmayı umutladığım, silâh olabilecek bir cins aletti — ekmek ya da et bıçağı gibi bir şey. Ama buna benzer neyimiz varsa, bu büyük yığının altında olmalıydı.

Bu işi yapanların ne zaman döneceği belli olmazdı. Beni ve bana ait olan her şeyi silip süpürmeye ve hiç bir iz bırakmamaya ahdetmiş olduklarını anlamıştım. O nedenle gelip buradaki yanık izlerini bile silmeye, her şeyi ortadan kaldırmaya çalışacaklardı. Bundan emindim. Çevreme son bir göz daha attım.

Küllerin altında yatan sadece eşyalarım değildi. Bü-

tün umudum da bu küllerle beraber burada gömülü kalacaktı. Ange ile birlikte, Tonto vadisinde bir hayvan çiftliği kurmaya karar vermiştik. Elimdeki bütün parayı arabaya, eşyalara sığır sürüsüne yatırmıştım. Arkamızdan büyük bir parti sığır daha gelecekti.

Duruma bakılırsa biri burada durmuş ve dağılan her şeyi dikkatle topladıktan sonra yığının üzerine koymuştu. Akla yatan bir davranış değildi bu. Bu vahşi bölgede kim, kime ne olduğunu, burada ne olup bittiğini bilebilirdi? Bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerlerde bir sürü adam öldürülmüş ve akbabalara terk edilmişti. Kimse buna aldırmazdı. Ama hayır... kim veya neyse karşımdaki, beni yalnız öldürmekle değil fakat aynı zamanda bana ilişkin her türlü iz ve emareyi silmek, en küçük detayına kadar ortadan kaldırmak istemişti.

Peki bunun Ange ile ilgisi ne idi?

Daima aklımda ve düşüncelerimin arasında idi ama onu hep bir kenara itmeye çalışıyordum. Ona yardım edebilecek, onu bulabilecek bir durumda değildim... elimin altına bir silâh, bacaklarımın arasına bir at buluncaya kadar. Şimdi onu düşünmek içimdeki dehşeti çoğaltmaktan, üzülmekle vakit kaybetmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Halbuki bu zamanı bir şeyler yaparak geçirmem gerekti. İnsan bir şey yapabilecekse onu yapmalı idi. Bir şey yapamayacak durumda ise oturup ovunmanın manası yoktu.

Hava neredeyse kararmak üzere idi. Yaptığım her hareket canımı acıtıyordu. Bu nedenle çok dikkat ve itina ile hareket etmem gerekiyordu. Taş köprünün

altındaki o kovuğa gitmek istiyordum ama daha on metre kadar gitmemiştim ki, takatimin kesildiğini anladım. İster istemez yakınlarda bir yer bulup geceyi orada geçirmek zorunda idim, ateş yakmadan.

Eşyalarımın enkazından yüzelli metre kadar ilerde, en sonunda, mezanın kenarından yuvarlanmış büyük kaya parçalarının meydana getirdiği bir kovuk buldum. Yuvarlanarak içine girecek kadar yüksek ve bir buçuk metre derinliğinde bir yerdi burası. Yakında yüksek otlar vardı. Bir miktar ot yolup kovuğun içini döşedim, yere yatıp yuvarlanarak otların üstüne geldim. Adelelerimi serbest bıraktığım anda uyumuştum.

Gece yarısından sonra uyandım. Aklıma ilk gelen, peşimdekilerden ikisinin ismini bildiğim oldu. Bana ateş eden Macon isimli biri idi. Sonra Dance ya da Dancer isimli biri daha vardı. Konuşurlarken duyduğum isimlerdi bunlar.

Onların geldiğini duyduğumda, yattığım yerde tirtir titriyordum. Yalnız gelen bir kaç kişi değil, bir tek adamdı. At yavaş adımlarla bir kaç metre ötemden geçti... Eyerin gıcırtısını ve şıkırdıyan mahmuzların ince sesini duyuyordum.

Soğuktan vücudum hareket edemeyecek kadar sertleşmişti, kendime bir yararım dokunmayacak kadar fena yaralı idim. Onun karanlıkta dolaştığını ve bir kez de ağır bir küfür savurduğunu duydum. Sonra hafif bir ışık parladı, galiba bir alev görmüştüm. Biraz zaman geçti, sonra tekrar dalmış olmalıydım. Zira tekrar gözlerimi açtığımda gün ışımışdı.

Bir süre kımıldamadan yattım, sonra yarı emekler, yarı yuvarlanır bir şekilde gizlendiğim yerden çıktım ve sopama dayanarak ayağa kalktım. Ancak bundan sonra gece gelen ziyaretçiyi hatırladım.

Belli belirsiz izden aşağı inip atının izlerini buldum. Kesin hatlarıyla iyice belirlenen izlerdi bunlar. Nallar iyi durumda idi. Bir süre izleri inceledim, bunları bir daha unutmama imkân yoktu. Sonra arabaya yöneldim.

Yeniden bir sürü çalı yığmış ve tekrar ateşlemişti. Şimdi, tekerlek göbekleri hariç her şey yanmış, kül olmuştu. Zira bunlar çok güç yanardı. Şimdi ise sadece kararmış, kömürleşmeye yüz tutmuştu. Ateş hâlâ tütüyordu. Bir süre ateşin yanında durup ısındım.

Kötü bir durumda olduğumu söylemeleri için başkasına ihtiyacım yoktu. Bir şeyler yapıp bu bölgeden çıkmalı ve kendime baktırabileceğim bir yere gitmeliydim. Burada kendime bir at ve silâh bulabilirdim. Birden aklıma Camp Verde'den (Kemp Verd) söz edildiğini duyduğum geldi.

Duyduğuma bakılırsa buradan kuş uçuşu kırkbeş kilometre kadar bir mesafede idi, ama oraya gidebilmek için bu kadar mesafeyi katetmek üzere insanın kanatlarının olması gerekti gerçekten.

Ama her nasılsa, biz Sackett'lerden hiç biri kanatlı olarak dünyaya gelmemiştik. Yaşama tarzımıza ve ahbaplarımıza bakılırsa, kanat sahibi bile olmamıza imkân yoktu. Hiç olmazsa ben, Tennessee'nin Cumberland bölgesi doğumlu William Tell Sackett'-

in böyle bir olanağa sahip olması ihtimali bile yoktu.

Ama bildiğimiz bir şey vardı. Burada oturmakla Camp Verde'e gidemezdim. Önce arabamdan kalan ateş üzerinde, fasulya konservesini ısıttım. Kutuyu taş baltamla kırıp açtım. Kutuda ne varsa hepsini silip süpürdüm. Sonra da yaya yola koyuldum.

Yarı donmuş, yaralarımın yaptığı ateşten yanar durumda, kan kaybından bitkin halde yola çıktım. Babam bize bir işi yarım bırakmamayı öğretmişti. "Hiç durmadan yolunuza devam edin ve gayret gösterin" derdi. O böyle söylerdi ve benim de yapacağım başka bir şey yoktu. Her ne yapıp Camp Verde'de kadar olan bu mesafeyi, kırkbeş kilometreyi, sert ve engebeli bir arazi üzerinden katetmeli ve kendimi hayatta tutabilmeliydim. Yönü bildiğimden, olanaklar ölçüsünde düz bir yol izlemeye karar vermiştim. Yol aramak için altımda bir atım yoktu.

Düşe kalka Buckhead kanyonundan dışarı çıktım. Yeniden ağaç kabuklarından kendime bir çift ayakkabı yaptım — önce yaptıklarım tamamen eskimişti — ve sonra mezanın üstüne çıktım .

Çevremi dikkatle gözden geçirdim. Buckhead'in Kuzey - batısında mezaya doğru uzanan ince bir yol izi gördüm. Bulunduğum yerden Pine Canyon'un altına kadar aşağı yukarı üçyüz elli metrelik bir yükseklik vardı. Bu mesafeyi çoğunluk, popomun üstünde kayarak aştım. El ve sağlam ayağımla da kendime yön veriyordum.

Kanyonun altına vardığımda güneş iyice yüksel-

mişti. Diğer yamacı da emekleyerek aşınca, önceden gördüğüm izi buldum.

Ellerim tekrar kanamaya başlamıştı ve başım dönüyordu. Sanki beynimin bir kısmı kenarda durmuş, bütün olanları seyrediyormuş gibiydi. Ve işte beynimin bu kısmı, bana ellerimin kanadığını ve başımın döndüğünü söylüyordu. Fakat ben ona aldırmadım ve yola devam ettim. Zira yere yatıp ölecek kadar aklım başımda değildi.

Bu, bir kızılderili izi idi ve bu bölgede bunun anlamı Apache demekti. Onları bir hayli iyi tanırdım. Kardeşim Tyrel ([1]) kadar olmamakla beraber gene de bir şeyler biliyordum onlar hakkında. Ve şimdi beni bir kez buldular mı şam biberi gibi yandığımın resmi idi.

Apache, iyi bir savaşçı olup, gurur duyduğu tek şey bu idi. Ünü, çalabildiği at ve çadırına astığı yüzülmüş kafa derisi sayısı ile ölçülürdü. Beyaz adamların standardlarına göre bu kötü bir şeydi. Ama kızılderilinin görüş açısı başka idi. Düşmana acımak zayıflık ve korku işareti idi. Kızılderili sadece cesarete saygı duyardı.

Çok cesur adamlardı ve şeref konusunda kendilerine özgü anlayışları vardı. Onlara saygı duyarım. Onlarla at değiştirmiş, savaşmış ve birlikte avlanmıştım... ama şimdi görmek istediğim en son adam bir kızılderili idi.

Tekrar başka bir mezanın üzerine çıkmıştım. Clo-

---

(1) Mora Silâhşoru isimli kitaba bakınız. ASEM yayınları western dizisi üçüncü kitap.

ver Springden (Kılavır Spring — Yonca Kaynağı) bol bol su içtim ve tekrar yola koyuldum. Zaman zaman düşüyordum ve her kez ayağa kalkmak, biraz daha güç oluyordu. Fakat her nasılsa gene ayağa kalkabiliyordum. Bildiğim kadarı ile Camp Verde Kuzey - batıda ve Verde nehri üzerinde idi ya da yakınında bir yerde. Şimdi aklımda olan tek şey doğu Verde nehrine varmaktı — düştüğümde hayatımı kurtaran nehir — onu izleyip kasabaya giderdim.

Zaman mefhumunu kaybetmiştim. Zaman zaman kendi kendime konuştuğumu, hattâ bir kaç kez de şarkı söylediğimi farkettim. Ayaklarım olması gerektiği gibi çalışmıyordu ve sanki yürümek; düşmek, sendelemek ve tekrar kalkıp ayakta sallanmak demek gibi bir şeydi.

Ve birden artık yalnız olmadığımı gördüm. Her iki tarafımda at binen birer Apache vardı.

Bu ikisi yollarına devam ettiler ama iki kişi daha çıkageldi. Güneşten yanmış vücutları toz içinde idi Bazılarının bellerinden taze saçlar sarkıyordu. Konuşmadılar, bana engel olmadılar, sadece minik gözleriyle beni süzüyorlardı. Düştüğüm zaman durup kalkmamı bekliyorlardı. Düşüp ayağa kalkmak için çabalarken, Apache'lerden biri güldü sadece bir kez.

Bir buçuk kilometrelik bir mesafe arkamızda kaldı. Bu mesafede kaç kez düştüğümü hatırlamıyorum, belki dokuz belki de on kez. Ama herkez durup beni beklediler, ben de yoluma devam ettim, onlara hiç aldırmadan. Nihayet iz, mezadan ayrılıp Verde'e doğru yöneldi ve Apache'ler yanımdan ayrılmadılar.

Yol, Polles Mesa'nın sonuna geldiğinde döndüler ve içlerinden biri atını üstüme doğru sürdü, gelip önümde durdu. Çevresini dolaşmak istediğimde, atını geri sürüp tekrar önüme çıktı, hasta ve aklım pek başımda olmamakla beraber, onların esiri olduğumu anlamakta gecikmedim. Elindeki mızrakla yamaçtaki su akıntı yollarından birini işaret etti ve ben de yönümü o tarafa, kuzeye doğru çevirdim.

İki kilometre daha gittikten sonra kamplarına geldik. Bütün Apache'ler, kadın, çoluk çocuk beni görmeye geldiler. Hepsi oldukları yerde durmuş beni seyrediyorlardı. Bir adım attım, dizim büküldü ve suratımın üstüne yere yuvarlandım.

Bir an için aklım berraklığa kavuştu ve kendi kendime, "Oğlum Tell artık işin bitik. Seni temizleyecekler" dedim.

Sonra kendimi kaybetmişim. Karanlık, acılarla dolu bir dünyada imişim gibi geldi önce, sonra bu dünyanın kenarları yumuşadı ve ağrılarım azaldı. Artık ne acı, ne de bir sıkıntı vardı benim için.

KISIM 4

Düşüncelerim bir hizaya girip, idrâkim çalışmaya başlayıncaya kadar gözlerim açık, olduğum yerde bir süreden beri yatmakta idim. Başımın üstünde çalılardan yapılmış bir cins gölgelik vardı ve kendim geyik derisi bir yatakta yatmakta idim.

Başımı çevirip, tatlı meyilden aşağı doğru bakınca Apache'leri gördüm. Ufak bir ateşin etrafında toplanıp, yemek yiyen ve konuşan altı ya da yedi erkek ile onların iki misli kadın vardı.

Sonra hepsini, kızılderililerin her iki tarafımda yürüyüşlerini, düşüp kalkmalarımı, hepsini hatırladım. Acaba beni ne kadar süre ile izlemişlerdi?

Kadınlardan biri bir şeyler söyledi ve kuvvetli yapılı bir kızılderili ayağa kalktı. Yamaçtan yukarı çı-

kıp yanıma geldi. Üstünde bir başlık, etekli pantolon ve Apache'lerin çok sevdiği, dizlerine kadar çıkan mo. kasenler vardı.

Yanıma gelip diz çöktü, eliyle ayağımı, yaralarımı ve başımı göstererek sol yumruğunu göğsünün önün. de tuttu, sağ elini kuvvetle iki kez aşağı indirip cesur adam işareti yaptı.

"Dost," dedim, *"amigo,"*

Başımdaki mermi yarasına eliyle dokunup. "Apac. he?" diye sordu.

"Soluk beniz," diye cevapladım. Beyaz insanlara verdikleri adı söylemiştim. Sonra ekledim," Onu bula. cağım."

Başını salladı, "Karnın aç mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ve bir süre sonra sordum. "Ne kadar zamandan beri burdayım?"

Üç parmağını gösterdi ve ekledi. "Şimdi gidiyo. ruz."

"Camp Verde'e mi?"

Bir süre onu gülecek diye bekledim. Başını sallar. ken gözlerinde acı bir espri vardı. "Camp Verde yok." dedi ve eliyle Mogollons'ları işaret etti. Beni dikkatle süzdü bir süre. "Camp Verde'de asker var."

Bir süre duraladı ve ben de yattığım yerde bana ne olacağını merakla beklemeye başladım. Beni de bir esir olarak, yanlarında götürecekler miydi? Yoksa bı. rakacaklar mıydı?

"Silâha ihtiyacım var," dedim, "ve bir at isterim. Bunları Verde'de bulabilirim."

"Çok yaralı sen," dedi. "Şimdi iyi sen?"

İşte bu iyi bir soru idi. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi bir kedi kadar zayıf hissediyordum ama bunu ona söylememeliydim. Böylece ona iyi olduğumu anlattım. Aniden ayağa kalktı ve yanıma deri bir torba bıraktıktan sonra uzaklaştı. Şimdi ne olacaktı, bilmiyordum zaten umurumda bile değildi; kendimi o kadar halsiz hissediyordum. Bir an için gözlerimi kapadım. Herhalde gene dalmışım. Zira gözlerimi açtığımda ortalık zifiri karanlıktı, zehir gibi soğuktu ve bir ateş, ses ya da bir hareket yoktu.

Deri yatağımdan sürünerek çıktım ve çevreme bakındım. Tek başıma idim.

Bana bakmışlar, yaralarımı sarmışlar ve ondan sonra da bırakıp kendi işlerine gitmişlerdi. Colorado'da iken bir kez Cap Rountree'nin (1) söylediği bir şeyi hatırladım birden — kızılderililerin ne yapacağı belli olmaz, demişti. Çok kere, benim gibi yalnız ve yardımsız kalmış bir beyazı bulduklarında, hiç tereddüt etmeden insanı öldürüverirlerdi — yeter ki adamı işkence etmeye lâyık bulmaya görsünler. Beni bulmadan önce kilometrelerce izimi sürmek zorunda kalışları benim için iyi bir şans olmuştu. Zira bir hayli meraklanmışlardı izlerimi okuyunca. Bir kızılderili için cesaret ve dayanıklılık göstermekten daha önemli bir şey yoktu ve olamazdı, benim izlerimde de okudukları bu yetenekler olmuş, merakları kamçılanmıştı.

Sonra aklıma deri torba geldi ve içini açtım. Torbanın içinde haşlanmış darı ve mısır vardı. Ağzıma bir

(1) Sackett ve Mora Silâhşoru isimli kitaplara bakınız. ASEM western dizisi ikinci ve üçüncü kitaplar.

avuç attım ve topallaya topallaya su kaynağının yanına gidip su ile mideye gönderdim. Birkaç avuç dolusu daha yedikten sonra, yatağıma gidip uzandım. Tekrer uyandığımda yola çıkmaya hazırdım.

Halsiz olmama rağmen, eskisinden daha iyi idim. Apache köyünden ayrıldığımın dördüncü günü Camp Verde'e geldim. O gün, bütün yiyeceğim olan darı haşlamasının da dibine darı ekildiği gündü.

Camp Verde nehirden biraz uzakta bir masanın üstündeki bir vadide idi ve bu vadi dokuz, on kilometre genişliğindeydi. Birkaç dönümlük bir araziye sebze ekilmişti ve genel olarak pek güzel bir görünümü vardı. Bir süvari bölüğü, iki piyade bölüğü ile kırk kadar kızılderili iz sürücüsü vardı. Bu iz'ciler Al Seiber (Al Saybır) isimli, düşünce bakımından beyazdan çok kızılderiliyi andıran, kuvvetli yapılı bir kızılderili savaşçısının emrinde idi.

Kötü durumda idim ama askerlere yaklaşırken, belimi doğrulttum ve dimdik yürümeye başladım. Ne de olsa iç savaşa katılmış bir askerdim ve birliğime lâf gelmesini isteyemezdim.

Halk bana bakmak için çadırlardan, dükkânlardan dışarı uğramıştı. Yaprak elbisemi daha önceden attığımdan, deri torbayı ve yatağı üstüme geçirmiştim. Pantolonumdan arta kalanlar, on yaşındaki bir çocuğun utanmasını bile önleyemezdi. Bu halimle, herkesi dışarıya uğratacak bir görünüme sahip olmalıydım.

İyice yaklaştığım sırada, yüzbaşı rütbesini taşıyan bir adam mağazadan dışarı çıktı. Deri elbiseler içinde olan iri ve geniş omuzlu bir adamla birlikte yürüyor.

du. Yüzbaşı beni görür görmez, olduğu yerde durdu.

"Yüzbaşım," diye başladım. "Ben —"

"Bay Seiber," dedi yüzbaşı sözümü keserek ve yanındaki adama döndü, "bu adama yiyecek verin ve sonra yanıma getirin." Bir kez daha bana baktıktan sonra, "Ona bir pantolon ve bir gömlek tedarik etme çaresine de bakın."

Aniden içimde bir baygınlık hissi belirdi. Binanın kenarına doğru düşerken bir direğe tutundum. Tam bu durumda iken bir çavuş mağazadan dışarı çıktı. Yüzünde bu kadar şaşkınlık görünen bir kimse daha görmemiştim. *"Tell' Sackett!* Aman Allah!"

"Mer'ba Riley (Rayli)," dedim ve kendimi toparlayıp doğrularak Al Seiber'in arkasından gittim.

Arkamdan yüzbaşının sesi kulağıma geliyordu. "Çavuş, bu adamı tanıyor musun?

"Evet efendim. Savaş sırasında altıncı süvari alayında idi. Savaş sonunda assubay çavuş rütbesini almıştı. Bir takım muhaberelerde de kumandan vekilliği yapmıştır. Keskin bir nişancıdır. Ve eşi bulunmaz bir süvaridir."

Seiber beni oturttu ve elime bir bardak tutuşturduktan sonra yarısına kadar viski doldurdu. "İç bunu adam, ihtiyacın var."

Çevreyi şöyle bir dolaşıp yiyecek ve giyecek bir şeyler getirdi. "Apache'ler mi?" diye sordu.

"Beyazlar," dedim ve ekledim, "Gördüğüm Apache'ler ise bana bakıp, yaralarımı sardılar,"

"Seni buldular ha?"

Önüme koyduğu yiyecekleri yerken ona olan bitenleri anlattım ve kızılderiliyi tarif ettim.

"Çok talihli olmalısın," dedi sonunda. "Tarife göre o kızılderili Victorio olmalı. Ünü gelişen bir savaşçı oluyor kabileler arasında."

İçeri girdiğimde yüzbaşı Porter (Portır) beni bekliyordu ve bana bir iskemle göstererek oturmamı istedi. Günün yolculuğundan bitkin ve ellerim henüz iyileşmeye başlamış, kafam döner halde olup uyku için can atarken, şimdi yüzbaşının karşısında oturuyordum. Yaralarımı Apache'lerin ne ile ve nasıl sardıklarını bilmiyordum.

Fazla vakit kaybetmeksizin Ange'ı, üstüme açılan ateşi, yanan arabamı ve katırları anlattım.

"Bir at satınalabirsem," dedim sonunda, "belki bir yük katırı ve birkaç silâh, tekrar oraya dönmek isterdim."

"Böyle konuşmakta haklısın sanırım," dedi, "fakat karının öldürüldüğünü tahmin ediyorum. Duygularını anlıyorum.... karın bir cinayete kurban gitmiş olabilir. Fakat dediğin gibi karşında bir sürü adam varsa, şansın pek az olsa gerek."

Bir az duraladı. "Şimdi sana bir teklifim var. Adama ihtiyacım var. Bütün birliklerin mevcudu az, kadromda altı subaya mukabil dört subayım var. İki subay alabilirim."

"Hiç subaylık yapmadım ki."

"Ama kumandan vekilliği yapmışsın... ne kadar süre ile ?"

"İki ya da üç kez yaptım. Hepsi hepsi dört ya da beş aylık bir süre yapar."

"Ve altıncı süvari alayı savaş sırasında elliyedi muhabereye katıldı değil mi ? Hiç olmazsa bu muharebelerden bir kısmında kumandan durumunda oldun."

"Evet, efendim."

"Senden yararlanabilirim bay Sackett. Gerçekte tecrübeli ve yetişmiş kişilere, özellikle kızılderili savaşlarını bilenlere çok ihtiyacım var. Sanırsam kızılderililerle de savaştın değil mi ?"

"Evet efendim. Fakat Tonto'ya geri dönmem gerek. Karım orada bir yerde yatıyor, yüzbaşım."

Bir saat kadar bu minval üzere konuştuk. Geçirdiğim kötü günler etkisini iyice belli etmeye başlamıştı artık. Apache köyünde geçirdiğim üç gün, bu badireden salimen kurtulmamı ve buraya kadar gelmemi sağlamıştı. Fakat burada, oturduğum yerde saatlerden beri yüzbaşıyı dinlemek, eski savaşlardan ve uzak yerlerden konuşmak, bana bir kavgaya henüz hazır olmadığımı anlatmaya yetmişti.. Bununla beraber gecikmeye de tahammülü yoktu bu işin. Belki şu anda bile Ange, bulunduğu yerde benim yardıma gelmemi bekliyordu.

"Bölgede çok çiftlik var mı ?" diye aniden sordum.

Hızla başını çevirip bana baktı, yüz hatlarının biraz gerildiğini gördüm. "Evet bay Sackett. Sanırsam hepsi üç ya da dört. Hepsi büyük çiftlikler, son zaman.

larda buralara gelip yerleştiler." Bir an duraladı sonra ekledi, "ve hepsi şerefli kimselerin."

"Olabilir yüzbaşı Porter, ama içlerinden biri arabamı ve mallarımı yakmayı ve beni öldürmeyi uygun bulacak kadar şerefli olabilirler."

"Belki."

"Belki mi ? Ben orada idim... ve olay benim başımdan geçti."

Haklısın. Ama nasıl isbat edebilirsin ? Elinde delilin yok bay Sackett." Tekrar duraladı. "Bir hukuk mahkemesinde — "

"Yüzbaşım onu yapan adamı bulacağım. Harekete geçmeden önce gerekli delilleri bulurum ve harekete geçince de kendi hukukumu uygularım."

Sözümü kesmeye hazırlanırken onu durdurdum. "Yüzbaşım, kanuna benim kadar saygı duyan kimseyi bulamazsınız. Bizlere bunu öğreterek büyüttüler ama bu bölgede büyük çiftlik sahiplerine erişecek bir kanun gücü de yok, bunu siz de biliyorsunuz. Hatta ordu bile onlara el uzatamaz."

"Bay Sackett, kendi başınıza kanun uygulamaya kalkmamanızı öğütlerim."

"Ne yapabilirsiniz ?

Sert baktı suratıma. "Siz dediğimi yapın bay Sackett, yerinizde olsam benim yapacağımı değil, fakat söylediğimi yapın."

Sonra sordu, "Sizi neden öldürmek istediklerini sanıyorsunuz ? Neden eşyalarınızı tahrip ettiler ?"

"Benim de aklımı kurcalıyan bu ya yüzbaşım."

Pencereye doğru yürüdü, ellerini arkasına koydu bir süre dışarı baktı. "Karınız güzel miydi bay Sackett ?"

İşte, uzun süredir beni üzen, aklıma geldikçe üzerinde durmamak istediğim şey karşıma çıkmıştı gene.

"Çok güzeldi yüzbaşım ve bu aşık olan birinin kanısı değildir sadece. Gerçekten bulunmaz bir güzelliğe sahipti. Bütün kardeşlerim aynı şeyi söylerler. Tyrel, öne — "

Porter hızla bana döndü yüzünü. *"Tyrel Sackett mi?"* şaşırmıştı.

"Tyrel Sackett, Mora Silâhşoru senin *kardeşin mi?"*

"Evet efendim."

"O halde Orrin Sackett'de senin kardeşin öyle ise."

"Orrin Sackett," diye tekrarladı yüzbaşı, "O, meclise sunduğumuz bir kanunun çıkmasında bize çok yardım etti. Çok yetenekli ve kudretli bir adam. Benim de iyi dostumdur."

"İstediği zaman da Tyrel kadar iyi silâh çekebilir aynı zamanda."

Konuyu tekrar Ange'a getirdi. "Bay Sackett, özel bir kasdim yok ama bayan Sackett ile aranız nasıldı ?

"Daha iyisi olamazdı. Biribirimize deli gibi aşıktık." Burada nasıl karşılaşıtığımızı, Colorado'nun o yüksek dağlarında geçirdiğimiz günleri ve tehlikeleri anlattım. "Beni terk ettiğini söylemek istiyorsanız, bundan sonra bir kez daha düşünün."

Gülümsedi, asla bay Sackett. Kaldı ki seni terk etmek isteyen bir kadın, arabayı ve o değerli katırları tahrip etmezdi. Ayrıca sözünü ettiğiniz para da var işin içinde... onu da beraberinde alırdı. Hayır kasdim başka bir şeydi.

"Karınız," diye sözüne devam etti, "cazibeli bir kadınmış ve yalnızdı. Burası kadınların az, güzel kadınların ise pek az olduğu bir yerdir."

"Yüzbaşım bu akla yakın bir iş değil. Batı'lıların kadınlara sarkıntılık edenlere ne yaptığını bilirsiniz. Hiç kimse böyle bir işe kalkacak kadar akılsız — "

"Kabul edelim ki bunu hatırlayınca iş işten geçmiş olsun," bana doğru yürüdü Porter, "yaptığının farkına varınca işin dehşetinden paniğe kapılabilir insan. Yaptığının anlaşılmaması için her türlü izi ortadan kaldırmak için her şeyi yapmaya göze alabilecektir."

"Peki ya arkamdaki bir sürü adama ne demeli ?"

"Onlarla karşılaşırsan, seni tamamen başka bir nedenle aradıklarını öğreneceksin. Kanımca biri — diğerlerine kumanda verebilecek biri — bu işi yapan adam. Ve yalnız O ya da birkaç kişi daha senin gerçek öldürülme nedenini bilenlerdir."

Akla yatkın bir açıklama idi bu. Keza Ange'ın ölmüş olması demekti bu, kötü ve çirkin bir ölümle gitmişti Ange'cık. Birden içimde kötü bir kin duygusunun kabardığını, benliğimi sardığını hissettim. Başım önüme eğik bir süre durdum, hırsımdan tirtir titriyordum. İçimde bir tek his kalmıştı. Tahrip etmek, öldürmek duygusu.

Kendime bir az hakim olabildikten sonra başımı kaldırdım. "Yüzbaşım, bir az dinlenmem gerek."

"Al Seiber gerekeni yapacak." Porter bir an duraklad. "Sackett, bu konuşma aramızda kalsın. Herhangi bir şekilde bu konuşmadan söz edilirse, inkâr edeceğimi şimdiden söyleyeyim. Bununla beraber sabahleyin sana bir at, bir katır vereceğim. Silâh konusu için bay Seiber ile konuşurum."

"Param var, satınalabilirim."

Başını salladı. "Gayet tabii. Fakat mağazada bulacakların, istediğin gibi iyi silâhlar olamayacaktır. Onlar senin işine yarayan cins silâh satmazlar."

Dışarı çıktığımda O'da kapıya kadar gelip beni geçirdi. Karanlık bastırmıştı ve içerinin ışığında silueti beli oluyordu. "Unutma, teklifim hâlâ bakidir. Orduya katılmak istersen, hemen gel. Hiç olmazsa eksi rütbeni sağlarım. Belki de subay olursun."

Kapı kapandıktan sonra bir süre karanlıkta yalnız başıma kaldım. Çöl semasında yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu ve hava soğuktu... ve Ange, benim Ange'ım ölmüştü.

Aniden onun ölü olması gerektiğine karar verdim. Yüzbaşı Porter'in söylediklerinin hepsi doğru idi. Cesedi arabanın yakınında bir yerde olması gerekti.

Gidip arayacaktım, hiç olmazsa onu gereği gibi gömer, son görevimi yapmış olurdum. Ondan sonra da kendime bir adam avlayacaktım.

Ayrıldıktan sonra o binanın içinde ne olduğunu

öğreninceye kadar çok uzun bir zaman geçecekti... çok ama çok uzun bir zaman.

Yüzbaşı Porter masasına döndü ve bir kağıt aldı eline. Yerin ismini ve tarihi attıktan sonra mektubu yazmaya başladı, bitirdikten sonra da adresi yazıp kapattı. Bu mektup, ben daha kamp'tan ayrılmadan evvel postada olacaktı.

Bu mektup benim için büyük bir fark yaratacaktı. Ölüm kalım savaşımın sonuncu, o gece Camp Verde'deki sakin odasında kağıt üzerine kelemi koyup, birkaç satır çiziştiren bu süvari yüzbaşısı tarafından tayin edilecekti.. ama bu başka bir hikaye idi.

KISIM 5

Çok eskiden bir şey öğrenmiştim. Düşman bölgesinde yolculuk yapar ya da dolaşırken, aynı izi iki kez kullanmamak gerekliydi... zira yolunuzda pusu kurabilirlerdi.

Al Seiber bana, Fossil Creek'in alt kesimindeki büyük kıvrımda Verde'den ayrılan bir kızılderili izini salık vermişti. Ben de o izi takiben Hardscrabble Mesa (Hardsıkrabıl Meza),nın üstüne çıkmış ve Oak Spring'de (Oak sipring) kamp kurmuştum.

Ellerim kısmen iyileşmişti. Tüfeği yeterli bir şekilde kullanabilmeme rağmen, herhangi bir kimseye karşı Colt'a davranmakta tereddüt ederdim. Uçuruma düştüğümden bu tarafa yalnız iki hafta geçmişti ve pek iyi durumda sayılmazdım, fakat daha fazla da

beklemeye tahammülüm yoktu. Şu anda Buckhead mezadan ve arabamın enkazından üç kilometre kadar uzakta idim.

Kuzeyde üç ya da dört kilometre ilerde bir Mormon köyü vardı — köy bile denemezdi Utah'dan gelen bir kaç aile buraya yerleşmişti.

Duyduğuma göre içlerinde Allah korkusu olan kişilerdi. İhtiyacım olan maddeleri almak ve biraz bilgi toplamak için oraya gitmeyi düşünüyordum. Şimdilik bir az dinlenmeye ihtiyacım vardı zira çok çabuk yoruluyordum ve beni bekleyen olaylara henüz hazırlıklı değildim.

Oak Spring iyi bir gizlenme yeri idi. Bir kanyonun içinde olup buraya gelirken izlediğim kızılderili izi üzerinde hiç bir iz görmemiştim. Victorio'nun — eğer bana bakan gerçekten o ise, bana yaptığı özel muamele, başka Apache'lerle karşılaştığımda hiç bir anlam taşımazdı. Ve Tonto Apache'leri de kızılderililerin en kötüsü idi.

Bir şapka büyüklüğündeki ateşimde kahvemi hazırladım ve iyi bir yemek pişirdim kendime. Çünkü önümde, yemeklerin az ve aralarının uzun olacağına dair bir his vardı içimde. Sabahleyin tekrar eyere oturup mezayı geçtim, kanyonun üstünden Pine Creek'i aştım ve Buckhead Mesa'ya ulaştım.

Yerde bir sürü izler vardı. Çoğu bir haftalıktı ve hepsi, iyi idare edilen bir çiftliğin hayvanlarında görüleceği gibi, iyi nallanmış hayvanların izleri idi. Hiç bir yerde bu meza üstüne bir arabanın çıktığını gösterecek bir tek iz ya da emare bile yoktu.

Yanan arabanın bulunduğu yere geldiğimde az kaldı küçük dilimi yutacaktım şaşkınlığımdan. İsten kararmış birkaç çalı hariç, ne burada bir araba bulunduğuna ne de bir ateş yakıldığına ilişkin bir tek iz yoktu. Biri burada bir hayli çalışıp, olan bitenlerin izlerini tamamen silmişti. Tekerlek göbekleri bile yoktu ortalıkta. Bir yere sürüklenip gömüldüğünü tahmin ettim.

Bir süre çevreyi dolaşıp iz sürüp bir şey bulamadıktan sonra, tekrar arabanın bulunduğu yere geldim. Bütün bu sürede tüfek kucağımda ve gözlerim çevrede dolaşmıştım. Gelen atlı olup olmadığından emin olmak istiyordum. Yalnızdım ve düşmanlarımın kaç kişi olduğunu bile bilmiyordum. Beni buldukları takdirde hayatımın delik bir metelik kadar bile değeri olmadığını biliyordum.

Ateşin yanına oturduğumda kendimi çok yalnız hisettim. Ange; geçirdiğimiz kısa fakat tatlı günleri düşündükçe, içim acı ile burkuluyordu. Onunla karşılaşmadan önce, çok uzun süre yalnız kalmıştım, Hiç bir kadın onun kadar anlayışlı ve seven bir kadın olamazdı.

Sackett kardeşlerin en büyüğü olduğumdan yuvadan ayrılıp gurbete çıkan ilk ben olmuştum. İç savaşa katılmak üzere yola çıkmıştım. Biz Tennessee dağlarındandık ve esaret ile, diğer insanlara yüksekten bakma ile bir ilişkimiz yoktu. Bizim oralardan, çoğu güney saflarında savaşmışlardı. Her ne kadar kalbim onlarla beraberdi ise de, mantığım değildi. Ben de kuzeye at binip onlara katılmıştım.

Esareti bir kenara bırakırsak ben asıl birlik için savaşıyordum. Burası benim memleketimdi bütünlüğünü korumam gerekti. Uzun senelerden beri ben de Sackett ve akrabaları gibi, tüfeği elime alıp bir yere döğüşe gitmek için bahane arıyordum. Zira biz Sackett'ler pek öyle döğüş olanaklarını kaçıracak kişiler değilizdir. Bir döğüşe katılmak ve sonra da işleri oluruna bırakmak içimizden gelir.

Böylece Ohio (Ohayo)'da altıncı süvari alayına katıldım ve bütün savaşı onlarla geçirdim. Savaştan sonra batı'ya yöneldim ve kendi geleceğimi yapmaya hazırlandım.

Tyrel ve Orrin savaşın hemen sonunda batı'ya gitmişler ve Annemiz için bir yer hazırlama gayretine düşmüşlerdi. Bu arada Tyrel, silâhıyla kendisine bir ün yapıp kanun adamı olmuştu. Orrin ise hukuk çalışmış ve politikacı olmuştu (1).

Benim ise hiç bir şeyim yoktu gene. Colorado dağlarında Ange ile birlikte bir altın madeni bulmuştum. Altını çıkarmak pek kolay değildi. Her yıl ancak iki ay çalışmak olanağı vardı. Gene de bir miktar altın çıkarmıştım. Ama esas istediğim bir sığır çiftliği kurmaktı. Çıkardığım altınla bir miktar sığır almış ve yolculuğa başlamıştık. Tonto Basin'de çiftliğimizi kuracaktık. Şimdi ise Ange ile birlikte her şeyim elimden alınmıştı... peşimde insan avcıları vardı. Kimbilir kaç kişiydiler. Yanımda Colt ve Winchester'imden başka güvenebileceğim bir tek dostum yoktu.

---

(1) Mora Silâhşoru, ASEM western dizisi, üçüncü kitap

Çevrede sürüsüne bereket bir çok Sackett vardı ve biz kan davaları gütmüş kavgacı bir aile idik ama hepsi kimbilir nerelere dağılmışlardı ve bana yardım etme olanakları yoktu. Lando, Falcon, Tyrel, Orrin ve daha bir çokları vardı ve hepsi iyi adamlardı.

Ateşimi söndürdükten sonra, atımın hemen yanında ağaçların altına uzandım ve yorgun vücudumu gevşetip gözlerimi kaparken uykuya daldım.

Kalktığımda güneş yükselmişti. Atımı sulamaya götürdüm. Sonra onu otu bol bir yere bırakıp kendime kahve hazırladım ve az kurutulmuş et çiğnedim. Huzursuzdum ve sinirlerim gergindi. Nedenini biliyordum. Yavaş kızan ve kızgınlığını kontrol altında tutmasını bilen bir adam olmama rağmen, sabrımın sonuna geldiğimi hissediyordum. Bir kez sabrım taştı mı ondan sonra ne olacağını bir Allah bilirdi ve bu pek hayra alâmet bir şey değildi.

Sabahleyin Ange'ı buldum.

Arabanın bulunduğu yerden birkaç metre ötede idi. Çevreyi incelerken kayadaki o çatlağı görmüştüm. Bir an için olduğum yerde kalakaldım. İçimi müthiş bir korku kaplamıştı. Zira günlerden beri mantığımla hislerim mücadele ediyordu ve içimden bir ses, her nasılsa Ange'ın hâlâ hayatta olduğunu, düşmanların elinden kurtulduğu ve benim de onu bulacağımı söylüyordu.

Bu çatlağın diğerlerinden farklı bir tarafı yoktu. Mezanın kayalık kenarının esas kitleden ayrılmaya başladığı bir yerde olup, çatlak derinlemesine kaya kitlesinin içinde bir yer yapmıştı. İçimdeki korkuyu yen-

dikten sonra çatlağa doğru yürüdüm. Biri çatlağın üzerine kürekle moloz ve taş yığınları atıp kapamak istemişti. Çok acele ile yapıldığı belliydi. Taş ve moloz yığınlarının altında Ange'ı buldum.

Boğularak öldürülmüştü ama ölmeden önce şiddetli bir mücadele verdiği belliydi. Tırnaklarının arası kan ve deri parçaları ile doluydu. Kavga etmiş ve karşısındakinin yüzüne kendi damgasını vurmuştu.

Şiddetli soğuk cesedini olduğu gibi korumuştu ama yüzüne bakamıyordum. Çok uzun bir süre sonra battaniyemi çıkardım ve cesedini bu battaniyeye sardım. Sonra ateşin bulunduğu yere giderek bir kenara atılmış olduğunu önceden gördüğüm küreğimi alıp geldim. Katil onu ateşi kontrol etmek için kullandıktan sonra bir kenara atıp unutmuş olacaktı.

Mezanın üstünde mezar kazmaya uygun bir yer buldum ve ona derin bir mezar kazmaya başladım. Onu gömdükten sonra mezarın üstünü taşlarla örttüm ve bowie bıçağımı çıkararak ona bir haç hazırladım. Sonra da küreğin ısıtılmış kenarından yararlanarak kelimeleri bu ilkel haç'a kazıdım :

BURADA
BİR CANİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLEN
ANGE SACKETT
YATMAKTADIR.
25 Nisan 1877

Artık bunu yapan her kimse hiç kuşkusuz benim hayatta olduğumu öğrenecekti. Ama diğerleri, benim peşimde olanlar ve gerçeğin ne olduğunu bilmeyenler, gerçeği böylece öğrenmiş olacaklardı.

Silâhlarımı kontrol ettim ve atıma binip mezadan aşağı indim.

Kartlar açılmıştı. Onlar beni avlamaya çalışırken şimdi ben onları avlamaya başlayacaktım. İnsafın zerresi yoktu içimde. Kanlı izlerinde onları izleyip avlamak ve onlara yalnız bir kadından başka birini de öldürme fırsatını vermekten başka bir arzu yoktu içimde.

O günlerde Globe büyük bir yer değildi. Birkaç kulübe, kabine biçimi evler ve Pinal Creek boyunca serpiştirilmiş çadırlar vardı sadece. Ve tabii salon, hem de üç tane. İlk rasladığım salona doğru atımı sürdüm ve aşağı indim, çevredekilerin bana bakmakta olduğunu farketmekte gecikmedim.

Çoğundan uzun boylu olduğum ve çizmelerimle iki metreye yaklaştığımdan, milletin bana bakmasına zaten alışkındım. Ama bu kez, bu bakışlarda başka bir şey olabilirdi.

Salonda yedi — sekiz kişi vardı, hepsini şöyle bir süzdükten sonra "Hepinize içki ısmarlıyorum," dedim, "İçeride olan herkese bir içki verin."

Bazıları mütereddit davrandılar ama bu uzun sürmedi. Köşeli çeneli bir adam beni bir süre süzdükten sonra, kadehini aldı ve onun üstünden bana bakıp, "Bir şey mi kutluyorsun ahbap," dedi.

"Bilgi topluyorum. Birkaç hafta önce Mogollon'larda çalışan adamları olan bir sığır toplama ekibini arıyorum."

Hiç kimse bir şey demedi, sonunda yanımda duran adam, "Onları neye arıyorsun bayım?" diye sordu.

"Macon ve Dancer isimli çobanların çalıştığı bir ekipten söz ediyorum."

"Öğütümü dinle" — bunu söyleyen tıknaz ve çok esmer bir adamdı ve devam etti, "dışarıdaki atına atla ve hemen toz ol buradan."

"Aradığım öğüt değil."

Esmer adam sırıtarak suratıma baktı ama sırıtması dostane değildi. "Şu serseme bak! Macon bu bölgenin en hızlı ve erkek silâhıdır."

"Bana sersem mi dedin ?"

Elindeki kadehi masaya koydu. "Dediysem ?"

Silâhıma davranmamı bekliyordu. Fakat elime hâlâ güvenemediğimden silâhım yerine yumruğuma davrandım.

Boyu aşağı yukarı benim ki kadardı fakat daha ağır olduğu belliydi — belki on kilo kadar. Ama o ilk yumruk her zaman kişiye üstünlük kazandırırdı ve ben de öyle olması için elimden geleni esirgememiştim. Sol yumruğum ağzının ortasında patlarken sağ yumruğum da, kalçamdan aldığı hızla kulak tozunda patladı. Kulağı bir miktar koptu ve kanamaya başladı. Silâhına el attıysa da bir adımda yanına yaklaşıp bel kemerinden tuttum ve sarsarak kendime doğru çektim ve sonra hızla geriye ittim. Arkasındaki duvara hızla ve sesli olarak vurdu, tekrar üstüme gelirken, elimin tadını bir kez daha tattırdım ona. İki yumruğumu da

karın boşluğuna yerleştirince ikiye bükülüp yere düştü. Ayağımın burnu ile tabancasına giydirdiğim bir tekme onu silâhsız bırakmaya yetti.

"Bir daha benimle konuşurken, bana bayım diye hitap edersin."

Sonra bara doğru yürüdüm ve kadehimi aldım.

"O sığır ekibi," dedi köşeli çeneli adam, "onları niye arıyorsun ?"

Sopa yiyen adam yerinde doğrulmaya başlamıştı. Tabancamı çekip elime aldım. Zira hızlı silâh çeke. bileceğimi pek sanmıyordum ama bir kez dışarı çıkardımmı, onu bülbül gibi konuşturabilirdim. O nedenle peşin peşin elime alıp adamın üstüne doğrulttum silâhımı, "Macon'un ahbabı isen ona ilk kez beni öldürmediğini ikinci kez ise benim onu aradığımı söyle."

Çenesi köşeli dam soğuk gözlerle bana bakıp, "Sonora Macon'un sana arkadan ateş ettiğini mi söylemek istiyorsun ?"

Sol elimle başımdan şapkamı çıkardım. Ordu doktorunun traş ettiği saçımla daha da ortaya çıkmış olan kafamdaki yara, çirkin bir görünüm ile orada idi. "Kendisini görsem bile tanımam ama o beni arkadan iyi tanıyor. Buckhead Mesa'nın kenarında dururken ateş etti bana."

"İnanması çok güç."

"İnanabilirsin." Kadehimde kalan içkiyi ağzıma yuvarladım ve bardan bir adım açıldım ."Onlara, gördüklerinize söyleyebilirsiniz. Hepsinin peşindeyim.

"Silâhsız ve yaralı iken peşimden kovaladılar, her yerde. Ama artık ben onları kovalayacağım. O ekibin

adamlarına söyleyin ya bir delik bulup saklansınlar ya da karşıma çıkıp döğüşsünler. Hepsini birer birer avlayacağım."

"Büyük konuşuyorsun yabancı."

"Kuşkusu olan," dedim, "bir adım ileri çıkıp deneyebilir."

"O ekipte kırk kişi var, kırk sert adam, kırk iyi silâhşor."

"Silâhşor mu ? Bayım onlardan biri ya da birkaçı karımı, katırlarımı öldürüp arabamı ve eşyalarımı yaktı."

"*Karını mı* öldürdüler ?"

Ortalık birden sessizleşti. Hepsi bana bakıyorlardı, kadehler ellerinde ve hiç kımıldamadan.

"Karımı ve arabamı arkada bırakıp, Buckhead Mesa'dan aşağı inmek için bir yol aramak üzere ileri çıkmıştım. Bir saat kadar sonra biri beni arkamdan vurdu sonra hepsi birden cesedimi aramaya başladılar. Konuştuklarını duydum. Macon ve Dancer isimlerini duydum bu arada.

"Karım iyi bir insandı. Boğularak öldürülmüştü bayım ve onu yapan her kimse, yüzünde tırnak izleri taşımaktadır şimdi. Zira tırnakları içinde deri ve et parçaları buldum karımın cesedinde.

"Sonra katırlarımı öldürmüş ve arabamla onları yakarak yaptığı işin izlerini silmeye çalışmıştı. Karımı geçen ayın yirmibeşinde öldürdü. O günler çevrede çek fazla adam yoktu onları bulacağım."

Odadaki adamlar arasında kızgın mırıltılar dolaşmaya başlamıştı. Çenesi köşeli adamın yüzü bembe-

yaz olmuştu fakat bir şey demedi. Bara döndü ve boğuk bir sesle, "Bana bir içki daha ver." diyebildi.

Barmenin elleri barın üstünde duruyordu. "Bir kadın öldüren her kimse, dünyanın en adi adamıdır. İpinin çekilmesinde ben de yardımcı olacağım bayım."

Adamlardan biri de konuştu. "Kimsiniz siz bayım? Sizi henüz tanımıyoruz."

"Tell Sackett," dedim, "William Tell Sackett. Tennessee, Colorado ve bir çok yerde bulundum."

Yanımdaki adam içkisinin son yudumunu aldı, bardan uzaklaşıp kapıya doğru gitti.

"O kimdi ?" diye biri sordu, "tanımıyorum kendisini."

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra barmen, "Karnınız aç mı bayım? Şuradaki masaya oturun size yiyecek vereyim."

Birden kendimi çok yorgun hissettim, kuvvetim yavaş yavaş geri geliyordu ama o kısa kavga beni tüketmeye yetmişti. Tabancamı yerine koyup masaya doğru yürüdüm ve kendimi bir iskemleye bıraktım.

Barmen yiyecek bir şeyler ile büyük bir kahve güğümü getirdi. Kendisine teşekkür ettikten sonra yemeğimi yer ve kahvemi içerken hep Ange'ı düşündüm, içimde sanki soğuk bir ateş yanıyor gibiydi. İçimdekileri kemirip, hiç bir şey kalmamacasına yakıyordu bu ateş, sadece bir tek şey düşünebiliyordum adeta, istediğim adamları bulmak... ve onları kendi ellerimle, birer birer öldürmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Adam... ya da adamlar ...Bir'den çok adam olmalıydı.

KISIM 6

Karnımı doyurduktan ve kahvemi içtikten sonra dışarı çıkıp esen rüzgarda durdum. Bulutlar arkasında gizlenmiş ayın hafif ışığında aydınlanan hızlı hareketli birkaç bulut ile vahşi bir gece idi. Sokağa benzer bir yerde tek başıma durmuş, bütün yalnızlığımı hissediyordum. İçimdeki acı nedeniyle kapalı yerler bana dar gelmeye başlamıştı.

Ange!... Ange feci bir şekilde, benim dönmemi beklerken hücuma uğrayıp ölmüştü, Daha hayatına doyamadan, hiç bir gün göremeden öldürülmüştü. Colorado dağlarında onu bulduğum zaman da çok uzun süre yalnız başına kalmış, hayatın zevklerini öğrenememişti. Birlikte geçirdiğimiz kısa fakat güzel

günlerin farkına varmadan, hayatına doyamadan hunharca öldürülmüştü.

Ange.. kimsenin incinmesini istemeyen hassas, düşünceli ve daima hayatı, bana, nasıl daha güzel gösterebileceğini düşünen, beni daha çok mesut etmeye çalışan Ange'ın kendisi, mesut olamadan bir caninin elinde hayatını kaybetmişti.

Artık Ange yoktu, ve düşüncesi bile, beni delirtmeye yetiyordu.

İçimin derinliklerinden müthiş bir kinin kabardığını hissediyordum. Ateşimi içime gömüp bekleyecektim, zira elbet bir gün sıra bana da gelecekti. Atım başını çevirip, melûl gözlerle bana baktı. Hava soğuk ve gece bir hayli ilerlemişti. Ayağa kalkıp onun yanına gittim, Winchester'imi kılıfından çıkardım ve yaprakların uçuştuğu, tozların havaya kalktığı sokakta yürümeye başladık.

Köyde bir ahır yoktu. Sadece birkaç atın bağlı durduğu bir ağıl vardı ve hepsi kuyruklarını rüzgara vermişler, ayakta duruyorlardı. Birkaç kaya yığını ile dağın bir kısmı, rüzgârı bir az kesiyordu. Eyer takımlarını çıkardım ve boş bulduğum bir sundurmaya sokup, bir avuç kuru ot ile hayvanı bir güzel tımar ettim sonra ağıla salıverdim.

Birkaç tur attıktan sonra tekrar yanıma geldi. Torbada taşıdığım mısır tanelerini avucumdan yedirdim. Çok olmamakla beraber, mısır bizi bekleyen uzun ve yorucu günler için ona gerekli olan kuvveti vermeye yeterdi.

Ağıldan uzaklaşırken aydınlanmış pencerelere baktım. Vakit geçti ve burada insanlar erken kalkarlardı, onun için de herkes yatağa erken yatardı. Bu nedenle ışıklı pencere sayısı bir hayli azdı. Tanımadığım insanların ışıklarıydı bunlar.

Bunun gibi kaç kasaba görmüştüm. Yalnız başına at binen bir insan her yerde yabancı bir adamdır. Ange ile karşılaşıncaya kadar yalnız bir adamdım. İşte yalnızlığım gene başlamıştı.

Yerde, suların açtığı ufak bir kanal vardı. Bir az evvel oradan geçerken dikkatle atlamıştım üstünden. Ama şimdi, kendi üzüntüm ve düşüncelerime o kadar dalmıştım ki onu tamamen unutmuştum. Yanına geldiğim halde onu görmedim ve boşa gelen ayağım yüzünden dengemi kaybettiğim gibi kanalın içine yüz üstü düştüm... iyi ki düşmüşüm zira bu düşme hayatımı kurtarmıştı.

Yere yapıştığım an patlayan bir merminin sesi kulaklarımı doldurdu, sonra ortalığı bir sessizlik kapladı. Yerimden hiç kımıldamadan durdum. Sakin bir şekilde yatmış çevremi dinleyerek bekliyordum. O silâhı ateşleyen kimse, beni oturan bir ördek sanmıştı, çünkü yatmama izin veriyordu. Birkaç dakika geçtikten ve hiç bir ses duymadıktan sonra, yavaş yavaş yerde sürünerek ağılın köşesini döndüm. Ayaklarımı yavaşça altıma toplayarak çömeldim ve beklemeye başladım. Eğer biri ilk hareketi göze alacaksa, bu, ben olmayacaktım.

Bir süre daha geçtikten sonra, sessiz mütearrızımın ses çıkarmadan tüydüğüne ve artık yakınlarda bir

yerde olmadığına karar verdim. Fakat gene de böyle bir tehlikeyi göze almaya hazırlıklı değildim. Yavaşça geri çekildim ve köyün kenarındaki çalılığa kadar gittim. Sonra salonun hizasına gelinceye kadar, geniş bir kavis çizdim. Köyde ışığı yanan başka bir yer kalmamıştı.

Kapıyı açıp içeri girdim. Üç kişi vardı içeride.

Barmen başını kaldırıp bana baktı sonra gözleri yavaşça, barın öbür ucunda duran adama kaydı. Barmenin bana bir şey söylemek istediğini kasdetmek istemiyorum ama işte adamın gözleri tabii olarak kendiliğinden o tarafa doğru kaymıştı — belki en son gelen o olduğu için.

Uzun boylu, dar ve sert yüzlü bir adamdı.

Bara doğru yürürken winchester'imi sağ elimde tuttuğumdan, sol elimi barın üstüne koydum. "Bana bir rye verin," dedim ve sonra, barın siperliği altında tüfeğin namlusunu yavaşca doğrultum ve adamın kalbi hizasında tuttum.

Hiç kimse tüfeğimin ne yaptığını görmemişti. Kadehi elime aldıktan sonra bu adama baktım. "Biri ağılların yanında üstüme ateş etti," dedim.

Bunu ortaya laf atar gibi, hiç kimseyi kasdetmeden, sadece ona, yumuşak bir bakışla bakarak söylemiştim. Bu arada bir şey daha dikkatimi çekmişti. Adamın topuklarında çamur vardı ve bildiğim kadarı ile çevrede tek çamur, ağılın yanındaki ufak su kanalı boyunda idi.

Hemen bana baktı, "Ben değildim," dedi, "ben olsaydım seni vururdum."

"Sanırsam ateş eden sendin," dedim, "topuklarında çamur var."

Elleri barın üstünde idi, elini çekip silâhına davranınca, tetiği çekiverdim.

.44 lük mermi adamı arkaya itip yarı döndürdü. Namluya bir mermi daha sürerken yanına sokuldum.

Hâlâ ayakta idi, birkaç adım geri attı, duvara doğru. Ben de onu parmak uçlarıma kalkmış dikkatle izliyordum. "Karımı öldürenlerden biri misin?"

Bana baktı, gerçekten büyük bir şaşkınlık vardı bu gözlerde. "Karın mı? Hayır. Ben... ben... sen patronu öldürmeye çalıştın. Taa... Mogollon'larda." Kelimeleri yavaş ve tane tane söylüyordu. Gözlerinde ölümün bulanıklığı belirdi.

"Patronun sana yalan söylemiş. Boş yere ölüyorsun. Patronun kim?"

Bana bakmakta devam etti ama cevaplamadı beni, gayret bile etmedi.

Yüzümü diğerlerine çevirdiğimde, barmenin elleri barın üstünde idi, diğerlerinin de elleri meydanda duruyordu.

"Fırsattan yararlandın," dedi içlerinden biri.

"Bayım," diye cevapladım onu, "karımı öldürdüler. Kendini savunmaya çalışırken, boğarak öldürdüler. Arabamı ve eşyalarımı yaktılar, katırlarımı vurdular ve kırk kişi beni bulup öldürmek için dağları elek gibi taradılar. İçlerinden biri arkamdan vurdu beni. Onlara bütün bu borçlarımı, aynı şekilde ödeyeceğim. Nerede olurlarsa olsunlar, kim olurlarsa olsunlar, ya beni öldürecekler ya da ben onların hepsini temizle-

yeceğim, ya da memleketi terk edip kaçarlar. Ama onları yakaladığım yerde öldüreceğim."

Adam küçümser bir şekilde bana baktı. "Daha önce de ağzı kalabalık kovboylar dinledim."

"Bayım, bizim katıldığımız son kan davası tam yetmiş sene sürdü. Higgins'lerin sonuncusu öldüğünde elinde silâhı vardı (1). Ama gene de öldü."

Kimse bir şey demedi, onun üzerine sordum. "Kimin yanında çalışıyordu bu adam ?"

Bana bakmakta devam ettiler. Başıma gelenler, kendi derdim idi ve kimse bu işe karışmak istemiyordu. Onların hiç birini kınayacak değildim. Aile sahibi ve köyde yaşayan kişilerdi. Ben ise vahşi bir bölgeden çıkıp gelmiş bir yabancı idim onlar için.

"Atına bakabilirsin." dedi barmen. "dışarıda seninki ile onun atından başkası yoktur sanırım."

Kendi atımı bağladığımda bir at vardı dışarıda. Kapıya yöneldim ve tam çıkacağım sırada bir mermi kapının pervazından parçalar kopardı yüzüme doğru. Kendimi dışarı fırlattım ve yere yapıştım. Yuvarlanarak gölgeler arasında kayboldum. İkinci bir mermi sağ tarafımda, tahta kaldırıma saplandı.

Karanlık yerde dizim üzerine doğruldum ve iyi bir nişan için kendimi hazırladım. Hiç bir şey olmadığı gibi karanlıkta da bir kımıldama göremedim. Karşımda iki tahta bina ile bir çadırdan başka bir şey yoktu; ayrıca yakınlarda bir sürü çalılıklar vardı, ondan sonra ikinci bir ağıl daha görülüyordu. Birkaç dakika hiç kı-

---

(1) Mora Silâhşoru, ASEM western dizisi, üçüncü kitap

mıldamadan durdum sonra aklıma birden vurduğum adamın atı geldi. Ata bakmaya gittiğimde, onun yerinde yeller estiğini gördüm.

At, daha ben sokağa çıkmadan önce alınmış olmalıydı, adamı vurduktan sonra, fakat dışarı çıkmadan önce. Demek ki biri benim dışarı çıkmamı bekliyormuş, karanlıklar içinden ateş etmeye hazır vaziyette.

Tekrar salona döndüm, iki adam gitmişti... arka kapıdan hiç kuşkusuz. Barmen itina ile barın üstünü silmekte idi, yavaş yavaş acele ederek.

Sobanın üstünde bir kahve güğümü ve barın arkasında da temiz maşrapalar asılı idi. Bir marşapa alıp kendime kahve doldurdum. Oturmak için seçtiğim yer. her hangi bir kapı ya da pencerenin hizası dışında idi.

"Senin için bir az düşünmem gerekli gibime geliyor," dedim barmene.

Belini doğrulttu ve dikkatle bana baktı. "Benim hakkımda mı ?"

"Dışarıdaki ata bakmamı sen söylemiştin. Kapıdan çıkarken az kaldı vuruluyordum."

"Eğer benim sana bir tuzak kurduğumu — " diye söze başladı.

"Gerekçen olursa bir tuzak kurabilirsin. Karar vereceğim şey, senin bu işte menfaatının olup olmadığıdır."

Bardan çıkıp yanıma geldi. "Bayım, adım Bob O'Leary'dir (Bab Oleri) ta Dodge'dan Dead'ood'a kadar bir sürü kasabada barmenlik yaptım. Kime ister-

sen sor, herkes sözüme güvenilir bir kişi olduğumu söyler. Zemzem ile yıkanmış bir adam olduğumu söylemek istemiyorum ama ne bir kadın öldürdüm hayatımda ne de sana kurulan bu tuzaktan haberim var. Sana dediğim gibi, aradığın adamı ya da adamları bul, ipin çekilmesinde sana yardım ederim... kim olursa olsun."

"Pekalâ bay O'leary, şimdilik sözüne inanacağım. Bütün söyleyeceğim şey, zaman ayarın pek mükemmeldi."

"Kimsenin seni vurmak için böyle bir ayarlama yapmasına ihtiyacı yok. Eğer bir az düşünürsen, beleş yaşadığını anlarsın. Birilerinin favori hedef tahtası olduğunu kabullenmek gerek.

"Kendini onun yerine koy. Kabul edelim ki bir sürü adama emir verme durumunda olan biri, karını öldürdü. Şimdi ne yapması gerekir ?

Sana söyleyeyim. Korkudan ödü patlamış... paçalarını bağlamış. Korkusu yalnız senden değil, kendi adamlarının neye inanacağından da korkuyor.

"Onlara şimdilik bir masal uydurmuş. Bu akşamki kovboy'un dediğinden anlaşıldığına göre, hepsi senin onu öldürmeye çalıştığını sanıyor. Bu masalı kabullenmişler. Seni öldürmek için peşine düşmüşler. Şunu da kabul etmen gerekir ki, öldürmek için adam izlemek, sığır gütmekten daha heyecan vericidir.

"Fakat şimdi sen konuşmaya başladın ve farklı bir masal anlatıyorsun, senin ağzını çabuk kapatmak zorunda.

"Olaya bir de bu açıdan bak," diye devam etti,

"adam tek başına sert bir arazide gidiyor. Karını arabada beklerken görüyor. Genç ve güzel bir kadın. Belki haftalardan beri bir kadın yüzü görmemiş... belki de aylardan beri. Kadınla konuşuyor ve yaklaşmak istiyor, kadın onu red ediyor. Bu gururunu kırıyor ve her ikisi farkında olmadan mücaseleye başlıyor. Kısaca erkek, kadını öldürüyor. Muhtemeldir ki işin başında kadını öldürmeye niyetli bile değildi fakat bir kez başladı mı ne olacağını kimse bilemez değil mi ?

"Bay Sackett karşınızda korkudan çılgına dönmüş bir adam var. Batı'lıların kadın konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyor. Yaptığı meydana çıkınca, kendi adamlarından çoğunun ipi boğazına geçirip çekeceklerini biliyor. Korkusundan vücudu buram buram terlerken, arabanı uçurumdan aşağı atıyor ve hiç kimsenin bulamayacağını sanıp izleri yok etmek sevdasına kapılıyor.

"Bu nedenle adamlarını çevresine topluyor ve senin kendisini öldürmek istediğini, kendisine pusu kurduğunu söylüyor ve vur emrin böylece onaydan çıkıyor. Belki de bir ödül bile etmiştir. Her ne kadar gerekli değilse de. Çünkü kovboylar patronlarına bağlıdırlar — hepsi çiftliğin markası uğruna dövüşürler."

Anlattıklarını dikkatle dinlemiştim. Görünüşe göre bu O'Leary parmağını doğru yere basmıştı.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti : "Adamlarını senin peşine saldıktan sonra geri dönüp izleri silmeye devam ediyor ve eşyalarına ateşi verip, dumanın adamlarından uzak tutmasını sağlayacak bir rüzgâr çıkması için dua ediyor. Yalnız izleri silmekle

kalmayıp senin gelip geçen bir gezgin olduğunu da adamlarına anlatması, onları buna inandırması gerekiyor."

Elimdeki maşrapayı tekrar doldurup: "Sackett, sana bir şey söyleyeyim. Kimin adamı olduğunu bilmemekle beraber bu Dancer denen adamı tanıyorum. Dodge'a gelirdi ve dürüst olarak tanınmış bir adamdı. Kabadayı bir adam ama, nehiri birlikte geçecek bir adamdır (1)."

O'Leary önünde, elinde kahve güğümü ile duruyordu. Odadaki ışıkların hepsi, biri hariç, sönmüştü. Arkası aynalı bir gaz lambasının odaya yaydığı ışıklar, O'Leary'nin yüzünde garip gölgeler yapıyordu.

"Sana bir şey daha söyleyeyim. Bu adamın yanında Sonoro Macon, Al Zabrisk ve Rafe Romero (Reyf Romero) gibi hızlı silâhlarıyla ün yapmış silâhşorlar var... bunların her hangi biri, kim olursan ol, ne yapmış, ya da yapmamış olursan ol, seni vurmaktan hiç çekinmezler."

Ayağa kalktım, masanın üzerinde duran tüfeğimi aldım. O'Leary barın üstünde duran lambaya gitti, elini şişenin üzerine koyup üfledi. Işık sönünce oda karanlığa gömüldü.

"Pekalâ Sackett." dedi, "hazırsan gidebilirsin şimdi."

---

(1) Nehiri birlikte geçmek: Kovboylar arasında güvenilir adamlara ilişkin olarak söylenen bir deyim. Sığır sürülerini nehirden geçirmenin tehlikesi karşısında cesur ve yardım seven kişilere olan ihtiyaçtan ortaya çıkarılmıştır. (To ride the river with)

Kapıyı çıkınca durdum. "Teşekkür," dedim ve sonra sordum, " Onlarla karşı hiç şansım olmadığını sanıyorsun, değil mi ?"

"Daima yalnış tarafa oynarım," dedi O'Leary. "Ama bu kez hayır — doğrusunu söylemek gerekirse hayır. Hiç şansın yok... bütün o adamlar karşında iken."

Rüzgâr hızlanmaya başlamıştı ve soğukla beraber sokağın tozu ortalıkta kol geziyordu. Gece yarısını geçmişti, köy büyük bir karanlık ve sessizliğe bürünmüştü. Eyere oturduğumda atım istekle yola koyuldu.

Köyün son binasını geçip dağlara doğru at sürerken, atımın nal seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Belli yol ve izlerden kaçınarak dağın yamaçlarını tuttum ve ağaçların arasından geçerek yükselmeye başladım. Böylece birkaç kilometre daha gittikten sonra durdum ve eyerimi çıkarıp atı otlaması için bağladım. Çizmelerimi çıkardım. Battaniyemin üzerinde oturmuş, yorgun ayaklarımı ovarken, insan hayatının ne güçlüklerle dolu olduğunu düşünmeye başladım.

Üç hafta önce güzel bir karım, param, sığır sürüm ve yeni eşyalarım vardı ve batı'ya yerleşmeye gidiyordum. Şimdi ise hiç bir şeyim yoktu ve peşimde beni avlamaya çalışan adamlar vardı.

Başımı eyere dayadım ve yıldızlara bakmaya başladım. Yükseklerde çam ağaçlarının uçları seçiliyordu. Birden kendimi çok yalnız hissettim. Keşke Orrin ve Tyrel yanımda olsalardı. O iki kardeşimle birlikte bir kova su ile, cehennemin bile karşısına çıkardım.

Bir süre sonra uyuya kalmışım. Rüyamda Tennes-

see dağlarında dolaştığımı, ayıların ballarını tüydürdüğümü, yaban domuzu izlediğimi gördüm. Annem salıncaklı sandalyesinde oturmuş tarlada çalışan biz çocuklarına bakıyordu. Çok önceleri batı'ya gitmiş olan babamızı düşünüyor olmalıydı. Carson, Bridger, Joe Meek, İsaac Rose ve John Coulter gibi dağ adamlarıyla birlikte gitmişti.

Uzun yolculuk beni iyice yormuş olmalıydı. Zira çok derin bir uykuya dalmıştım... bir çizmenin burnu kaburgalarıma vurunca gözlerimi açabildim ancak... uyandığımda da çok geç kaldığımı anladım.

Başımı kaldırınca üç tüfek namlusunun karanlık delikleriyle burun buruna geldim. Hepsi kafama doğrulmuştu. Namluların arkasında, gözlerinde insaf olmayan üç sert adam vardı.

KISIM 7

Evet, sonunda beni kıstırmışlardı. Döğüş edecek bir imkân bırakmaksızın. Bir tüfeği yana çelsem bile diğerleri beynimi dağıtma olanağına sahiptiler. Buna rağmen kadere kolaylıkla boyun eğecek adam değil. dim. Bir kez, şansımı denemekle kaybedecek neyim vardı ki.

Olduğum yerde kımıldamadan yatmama devam ettim. Hiç birine ateş etmelerini gerektirecek bir ne. den vermek istemiyordum. Hareket ettiğimde de, sa. dece ellerimi başımın arkasına koymak içindi.

"Püro yeleğimin cebinde, lütfen. Püro içerim sa. bahları uyanınca. Huyum kurusun, adetimdir." de. dim.

"Kendin al." iri yapılı, geniş omuzlu bir adamdı

konuşan, yirmidört ya da yirmibeş yaşlarında bir şeydi. "Bir köpeğe bile son sigarasını içme olanağı veririm."

"O silâh elinde olmasaydı, bana böyle diyemezdin. Eli kolu bağlı adam karşısında cesaret ucuz gelir insana."

Cevaplamak için davrandı ise de, kendisini tuttu ama kızdığı belliydi, açıkça görülüyordu. Kafam zenbereği boşanmış saat gibi çalışırken, sakin bir şekilde püromu tüttürüyordum. Hepsi erkek adamlara benziyordu.

"Bir kadın öldürecek adamlara benzemiyorsunuz." dedim sakin bir sesle. Sanki yüzlerine kamçı ile vurmuşum gibi hepsi bir kez yerlerinde sıçradılar adeta. *"Ne dedin ne?* Kime söylüyorsun?... kadın öldüren kim?"

"Sizin ekip," dedim," belki de içinizden biri. Karımı siz öldürdünüz, eşyalarımı siz yaktınız. Şimdi de, etrafta soru soracak kimse kalmasın diye beni öldürmek istiyorsunuz. Ben de ölünce olay kapanıp gidecek." Gözlerimi kaldırıp hepsine baktım ayrı ayrı. "Ancak, siz yüreksiz, tabansız çakallar bunu hayatınızın sonuna kadar unutamayacaksınız."

Biri tüfeğini kaldırıp dipçiği ile ağzımı düzeltmek için davrandı ve az kalsın bana aradığım fırsatı verecekti. Ama diğeri onu durdurmak için elini kaldırdı... onu ve beni durdurmak için, zira arkasından neyin geleceğini tahmin etmişti.

Diğerlerinin reaksiyonundan, bam tellerine bastığımı anlamıştım. Onun için bekledim.

"Bu öldürülen kadın hikayesi de neymiş ?"

"Kimi kandırmak istiyorsun böyle saçma masallar-la ?" Bütün tiksintimi sesimde toplayarak : "Pekalâ hepiniz biliyorsunuz, sizin ekibi bir kenara koyarsak, bir kadın öldüren caninin ipini çekmek istemeyen kimse yoktur bu bölgede. Öldürülen kadın karımdı. Kadınların en güzeli ve en anlayışlısı."

Hepsi apışıp kalmışlardı ama benim istediğim de olmuştu. Bilmedikleri bir şeyi duyuyorlardı belki de kendi vicdanlarından sordukları şeyleri cevaplıyordum şimdi.

"Adım Tell Sackett'tir," dedim, "bu ismin ağırlık taşıdığı yerler vardır bu çevrede. Buraya arabam ve mükemmel katırlarımla geldim. Yanımızda birkaç baş sığır vardı. Esas sürü arkamızdan gelecekti. Arabada yanımda oturan karımdı.

"Evleneli birkaç ay olmuştu sadece. Bir cins balayında idik. Onu araba ile birlikte Buckhead Mesa'da bırakıp, Tonto Basin'a inecek bir yol bulmak için ileri çıkmıştım.

"Mezanın kenarında durmuş çevreye bakarken, arkamdan biri bana ateş etti. Ve ben mezadan aşağı uçuruma yuvarlandım.

"Merminin vurduğu yeri görebilirsiniz." Kafatasımdaki merminin izini işaret ettim parmağımla. "Kendimi kaybetmiştim ve ağır yaralıydım. Fakat sonunda arabayı bıraktığım yere geldiğimde hiç bir şey yoktu... bütün izleriyle birlikte her şey ortadan kaybolmuştu."

Yattığım yerde püromu tüttürürken hayatımda hiç konuşmadığım kadar ikna edici konuşuyordum.

Onlara arabayı nasıl bulduğumu, katırları ve sonunda Ange'ı anlattım. Yakılan ateşten arta kalanları ve sonra yakılan ikinci kez ateşten söz ettim. Küllerin bile gömüldüğünü anlattım. Ange'dan ve onun ölümünden söz etmek beni bitirmişti ama devam ettim gene de.

"Biri, sizleri benim peşime salan biri karımı öldürdü. Şu an da bile Ange'ın işaretini yüzünde taşımaktadır... Tırnaklarının arasında et, deri ve kan izleri gördüm. O biri şimdi büyük bir korku içinde. Ya beni öldürtmesi gerek, ya da burada yaşayanlar ne olup bittiğini yakında öğrenecekler.

"Sanmam ki," diye devam ettim, "sizin benimle konuşacağınızı hiç düşünmedi. Bire karşı beş bahse girerim ki hepinize verilen emir beni görür görmez ateş açmaktı."

Bundan sonra talihimi bir az zorlamam gerekiyordu. Hepsinin aklını karıştırdığımı, derin bir düşünceye saldığımı farketmiştim. Sonraki hiç bir şey olmamış gibi ayağa kalktım, şapkamı başıma geçirdim ve silâh kemerime uzandım.

"Bırak onu!" bunu söyleyen gene o tıknaz kovboydu ama ben ona hiç aldırmadım.

"Haydi davran," dedim, "Silâhsız bir adama ateş etmek, kadın öldüren bir ekibin işidir zaten."

Kızgınlıktan yüzü bembeyaz olmuştu ama bu adamlar, tahmin ettiğim gibi dürüst adamlardı. Bunlar gibi bir sürü adamla birlikte sığır gütmüştüm — iyi, dürüst, çalışkan, kasabada çılgın bir gece geçirmeye, ya da silâhlı bir döğüşe her an hazır adamlardı bunlar.

Ateş etmedi ve silâh kemerimi kuşandım. Artık silâhlı idim ve olacak şeyler karşısında şansımı denemeye hazırdım.

Köşeye kadar sıkıştırdığım talihimi bir gayretle köşeden kurtardım. Şimdiye kadar işi idare edebilmiştim ama bundan sonrası için de bekleyecek değildim.

"Siz çocuklar şimdiye kadar peşime düşüp beni avlamaya çalıştınız. Şu ana kadar yaptıklarınızdan sizi kınayacak değilim, zira sizi harekete getirmek için bir masal uydurulmuştu. Şimdi gerçeği biliyorsunuz. Bundan sonra peşimde dolaşmaya devam ederseniz. ben de sizi avlamaya başlayacağım."

Söylediklerimi dinlemiyorlardı bile. Biri, yüzünü bana dönüp,

"Karın hakkında söylediklerin doğru mu?" dedi.

"Mezarı başına bir haç diktim, yeter derecede ararsanız arabanın parçalarını bulabilirsiniz. Ayrıca Globe'dakilerle de konuşabilirsiniz. Orada, buraya geldiğimizi bilenler, görenler var."

"Globe'da bulundunuz mu?"

"Karım ve ben. İki gün geçirdik kasabada, önümüzdeki Cumartesi ile üç hafta olacak."

Birbirlerine bakıştılar. Bunun, onlar için bir anlamı olduğunu anlamakta gecikmedim ama ne olduğunu kestiremedim. O genç kovboy birden tüfeğini aşağı indirdi ve eline cebine sokup tütün kesesini çıkardı. "Sizleri bilmem ama," dedi, "içimden bir ses, Texas'da olursam daha iyi olacağımı söylüyor."

O sırada aklıma bir fikir geldi. "Üç hafta kadar önce sizler de Globe'da mıydınız?"

"Evet... bütün ekip orada idi. Birkaç gün kaldık Gerçeğe bakılırsa birkaç gün daha kalacaktık. Fakat Pazartesi sabahı aldığımız bir emirle derhal bu tarafa geldik."

Bizim ayrıldığımız sabahtı... Birden üç adamın arabamızın yanından geçtiğini ve bir tanesinin arkasını dönüp Ange'a baktığını hatırladım.

Bu, aynı adam biz alışveriş yaparken, O da mağazadan mal alıyordu. Onu daha iyi hatırlamaya çalıştım ama hafızamda kalan tek şey, onun iri bir adam olduğu idi.

Karnım iyice acıkmıştı ve uzun süre, boş karınla ortalıkta dolaşmaya niyetli değildim. Aç karnına çok yer dolaşmıştım ama şimdi buna gerek yoktu ve bir kurt gibi acıkmıştım. Kahve güğümünü ateşin üstüne koydum.

"Sizler de kararınızı verin artık. Şimdi durumu biliyorsunuz ve kararınızı verecek bundan iyi yer bulamazsınız."

Ateşe yaklaştılar ve ben de eyer heybemden yiyecek torbasını çıkardım. Yemek hazırlarken onlara bakıp, masum bir şekilde, "Patronunuz kim?" diye sordum.

Hepsi bana baktı. Söylediğim şeyin doğruluğundan hoşlanmamış olabilirlerdi ama gene de patronlarını ispiyonlamazlardı. Hepsi iyi ve dürüst kişilerdi. Fakat onların söylemesine de pek gerek yoktu. Onlar da biliyorlardı bunu, zira yapılacak şey, atlarının dam-

galarına bakmaktan ibaretti — Bir bacağı üzerine yatmış majiskül A harfi, *Lazy A* (Leyzi ey — Tenbel A).

Geçtiğimiz bölgelerde bu damgayı taşıyan sığırlar görmüştüm. Camp Verde'den ayrılıp Globe geldiğim ilk gün, salonun önünde de bu damgayı taşıyan bir at vardı.

Her hangi bir kovboy ya da sığır bölgesinde at binen bir kişi doğal olarak yol boyunda gördüğü hayvanların damgalarına bakar. Zira akıllarında devamlı olarak hayvanlar vardır ve işleri, güçleri de budur zaten.

Kahve içerken çocuklardan biri aniden: "Söylediklerine inanmak için elimizde hiç bir neden yok. Sadece, işin başından beri burnumuza gelen kötü bir koku var. Pusudan adam öldürecek tipte bir adama benzemiyorsun. Bana öyle geliyorki doğruyu söyledin."

"Bütün istediğim," dedim, "yoluma çıkmayın."

"Yoluna çıkacaklar olacak."

Demek ki Globe'da olanlardan haberleri yoktu henüz. Onlara söylemeye karar verdim. "Biri denedi," dün gece Globe'da."

Olanları başından sonuna kadar anlattım. Bitirdikten sonra birkaç dakika susup bekledim. sonra biri "Kim ola ki ?"

"Andersen," dedi diğeri, "kıvırcık Andersen."

"Ama saçları iyice dökülmüştü."

"Biliyorum. Onun için kendisine kıvırcık derdik. Belki seni vurmak istemiş olabilir. Ondan hızlı mı çektin ?"

"Bayım," dedim, "iş döğüşe gelince, karşımdaki adam kuralları kendisi yapar. Aklında dürüstlük olduğu süre, herkesle dürüst döğüşürüm. Bu kıvırcık Andersen dediğiniz önce bana pusudan ateş etti. Böylece kuralları kendisi çizmiş oldu ve ben de onunla aynı şekilde döğüştüm."

Kahve güğümüne uzanıp maşrapamı doldurdum. Sonra uzatılan diğer maşrapalara da kahve koydum.

"Belki kuralları benim çizdiğimi sanmış olabilir. Mogollons'da patronunu pusuya düşürmeye çalıştığımı söylemişti. Her ne ise, sert ve çirkin bir oyunda yanlış koz çekmişti."

Hepsi gittikten sonra eyeri ata vurdum ve oradan uzaklaştım. Çevrede düşmanlarım olduğu sürece, bir yerde uzun süre kalmamaya karar verdim bundan sonrası için. Özellikle bir kez yerimi saptadıktan sonra gereksiz bir tehlikeye atılmış olacaktım.

Ange'ı düşünmemeye çalışıyordum. Her aklıma gelişte, içimde büyük bir boşluk duyuyor ve yalnızlığım bir kat daha artıyordu.

Böylece üç gün daha geçti. At binip, dinlendiğim, yalnız bir kurt gibi çevreyi kolladığım, eski izlerden atımı sürüp yeni izler bulduğum, kayalar, çalılar ve kayalıklar arasında geçen üç uzun gün. Bütün bu süre içinde Lazy A sığırlarını bulup, onların izlerini inceleyip karargâhlarının yerini saptamaya çalışıyordum.

Yüksek ve güzel bir bölge idi. Çam ormanları arasından, yüksek ve güzel otlakların bulunduğu yaylalardan, ortalarından taze ve soğuk suların aktığı vadilerden geçtim.

Kuvvetim yerine gelmeye başlamıştı. Atlarıma yeteri kadar dinlenme olanağı ve iyi otlak bulmaya da gayret ediyordum. Her yemek vakti ateşimi yakıp işimi bitirdikten sonra, ateşimi söndürüyor ve birkaç kilometre uzaklaşıp, hiç kimsenin umutlanamayacağı bir yerde yatıyordum. Ve her kez izlerimi dikkatle siliyordum. Her gün yeni bir yönde gidip hareketlerimden belli bir şekil bulup çıkarmalarını önlüyordum.

At nal izlerinin sayısı gittikçe fazlalaşmaya başlamıştı. Demek ki her gün hedefime bir az daha çok yaklaşıyordum. Düşmanımın yanında adamlar vardı ve ben ise yalnızdım. Düşmanımın yedek atları, beni bulacak bir çok gözleri vardı, benim ise sadece iki tane. Ama yaradılışımda kızılderililik vardı, kanımda değilse bile; ve bölgeyi bir hayalet gibi dolaşıyordum. Tek fark, Colt'un kabzası elime yakın ve tüfeğim her daim kucağımda kullanılmaya hazırdı. Zaman zaman kuru kamp yapıyor, kurutulmuş et çiğneyip insanlardan uzak duruyordum.

Garip biniciyi gördüğüm gün Ange öleli tam bir ay olmuştu.

Hava birden bozmuştu. Cibecue Creek (Sibekû Criğk) ile Carrizo Creek'i ayıran yamacın tepesine yakın bir yerde, havada asılı gibi duran derin bir kovuk bulmuştum. Burası vahşi ve yalnızlık ile doluydu: Üzerinde pek yolculuk yapılmadığı belli olan belirsiz bir izi görmeseydim burasını bulamayacaktım. Bu iz belki yüz yıl önce açılmış olmalıydı. Kuru bölgelerde, ormanlar arasında olsa dahi kızılderililerin kullandığı bu gibi izler sanki yüz yıllarca duruyormuş gibi geliyordu insana.

Gök, yamacın üstünde gürlemeye başlamıştı. Yaklaşan fırtına ve orman nedeniyle iyice kararan havadan düşen soğuk yağmur tanelerini fark ettim. Barınağım iyi idi, istediğimden bir az daha yüksekte olmasına ve yamacın birkaç kilometre boyunca kuzeye doğru devam etmesine rağmen, esaslı bir barınak idi.

Vahşi bölgede yolculuk yapan bir insan, kamp yapmaya elverişli yerleri gözünden hiç kaçırmaz. Onları bu kez kullanmasa bile, gelecek hafta ya da gelecek yıl kullanmak zorunda kalacağını düşünür. İnsan kasaba ve çiftliklerden uzakta at binmeye başlayınca, bilinç altı olarak bunları dikkate almaya başlar.

Barınağım derin ve önü çakıllarla örtülü idi. Ağız kısmına birkaç büyük kaya parçası çekip daha da pekiştirdim. Atımı içeri sokamamıştım ama ona da ağaçların altında, dallarla örtülmüş kuytu bir yer bulmakta gecikmedim.

Önümde arazi Carrizo deresine doğru büyük, bir meyille iniyordu ve Carrizo kanyonuna baktığımda bu biniciyi gördüm. Gem kasıp durmuş, eyerinde dönüp arkasına ve kanyonun duvarlarına doğru bakinmıştı, kaybolan bir adamın yapacağı gibi.

Ne olduğunu tahmin etmek güç bir iş değildi. Binici yalnışlıkla Cibecue kanyonu yerine Carrizo kanyonuna girmişti. Zira daha arkada, her iki kanyonun giriş kısımları biribirlerine çok benziyordu ve ikisi arasındaki açıklık birkaç kilometreden fazla değildi. Bölgeyi iyi tanımıyan biri bu yalnışlığı kolaylıkla yapabilirdi.

Binicinin başı dertde idi zira ilerlediği ölçüde gi-

deceği yerden uzaklaşıyordu. Her iki kanyon birkaç kilometre' açıklık ile biribirine paralel olduğundan... durun hele binici bir adam değil bir kadındı... böyle bir sonuç yani arazide kaybolması kaçınılmazdı.

Birden gök gürledi ve şimşek çaktı, binicinin atı şaha kalktı ve sonra dörtnal ileri atıldı, ürkmüştü. Ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı... bir anda ortalık sanki bir su duvarı ile kaplanmıştı.

Üstümden aşağı sanki bir şelalenin altında kalmışım gibi, su akıyor ve ilerisini görmemi engelliyordu.

Bulunduğum yerde güvenli ve kuru idim fakat aklımın huzuru kaçmıştı. Islak kayalar üzerinde dörtnal koşan kadının atını düşünüyordum. Eğer atın üstünde kalmayı becerebilirse ve at da ayağını ya da boynunu düşüp kırmazsa üzülecek bir mesele yoktu. Ama onun bunu becerebileceğinden çok kuşkulu idim.

On dakika kadar olduğum yerde kaldım, yağmur dışarda yağarken, yerimde güvenli ve kuru olarak. Birkaç saat içinde... belki de daha önce, kanyon yüksek bir atın karın yüksekliği hizasına kadar su içinde kalacaktı. Yere düşüp de bilincini kaybetmeyen bir kişi için bir problem yoktu, fakat bilincini kaybetmiş, yerde yatan bir insanın ise kurtulma şansı hiç yoktu.

Sonunda ayağa kalktım, düşmanla dolu bir bölgede tanımadığım bir yabancıya yardım etmek için gitmek üzere davrandığıma kızarak, küfür ederek.

Ata eyeri vururken yüzüme acaip bir şekilde baktı. O da en aşağı benim kadar yorgundu ve ben üste-

lik kuvvetimi bütünüyle henüz kazanmış değildim. Birkaç gün bu yerde kalıp dinlenmeyi ve düşmanlarıma üzülüp merak etmeleri olanağını vermek istemiştim halbuki.

Onu buldum sonunda, ya attan düşmüş ya da at onu sırtından atmıştı. Büyük taşların arasında, siyah saçları yüzüne yapışmış, yüzü bembeyaz olmuş bir halde yatıyordu.

Atı elli metre kadar ileride idi. Eyeri karnına dönmüş ve üç ayak üzerinde duruyordu. Atı yakalamak ve eyeri düzeltmek için yanına gittiğimde ayağının incinmiş olduğunu gördüm. Bu at bir süre hiç kimseyi bir yerden bir yere taşıyacak halde değildi.

Böylece onu kadının bulunduğu yere getirdim, kadını omuzuma aldım ve ata binip kadını eyerin ön kısmına yüzünkoyun yatırdım. Sonra da kovuğun yolunu tuttum.

Kadını ateşin yanına yatırdığımda, simsiyah gözlerini açıp bana baktı ve "Teşekkür ederim bay Sackett, sizi bulamıyacağımı sanmıştım." dedi.

KISIM 8

Kadınlarla nasıl konuşulacağını pek bilmezdim. Tennessee'de danslara genellikle, danstan sonra ya da arada çıkan kavgalara katkıda bulunmak için giderdim. O, şarkı söyleyen ve keman çalan kardeşim Orrin ise kadınlarla nasıl konuşulacağını pek iyi bilirdi. Trelawney kızkardeşler hep onun peşinde dolaşırlardıysa da, Orrin en güzel kızı bile, yanına alıp ormana gitmeyi konuşarak başarırdı. Bana öyle geliyor ki Cumberland'dan ta Highlang Rim'e kadar bütün güzel kızları tanıyordu.

Ben ise burada, uzun boyum ve kadınla konuşmasını bilmeyen dilimle, yağmur yüzünden bir kovukta yabancı bir kadınla beraber kısılıp kalmıştım. Yağmur bütün şiddetiyle yağdığından ve kanyon

üzengilere kadar su ile dolu olduğundan, her ikimiz de mahpus kalmıştık burada. Ve de kız çok güzeldi. Bana öyle bir baktı ki, aklım başımdan gitti, aklından geçenleri gözlerinde okumak mümkündü zira.

"Ne demek istiyorsunuz hamfendi ? Ve nasıl oluyor da beni tanıyorsunuz ?"

Ateşin yanında uzanmış yatıyordu. güzel, fettan ve oturmaya niyetsiz olarak. Halbuki kalkıp oturmasını ne kadar arzu ediyordum.

"Senin kadar uzun boylu kimse yok buralarda," dedi, "ya da bu kadar kuvvetli. Sanki bir bebekmişim gibi beni yerden kaldırdın."

Bebek falan değildi. Ufak tefekti ama, elbiselerini dolduruş vaziyetine bakılırsa, gerekli yerlerinde dolgun ve gelişmiş idi.

"Şimdi beni dinleyin. Bir kadına bakacak durumda değilim. Tek at, tek mızrak örneği bir adamım ve bir yerde uzun boylu kalmam. Fırtına geçer geçmez, annenin yanına dönersin."

"Annem yok ki."

Bana öyle bir acındırarak baktı ki, tüylerim diken diken oldu.

"Ve de böyle devam ederseniz babasız da kalacağım." dedi.

Geriledim. Kendimi oyalamak için ateş ile oynamaya başladım. Bu işte anlamadığım tek şey, bindiği atın damgası Lazy A değildi. At, topallaya topallaya arkamızdan gelip dağın yamacını tırmanmış ve benim atın yanında duruyordu.

"Beni nasıl bulmayı tasarlamıştın?"

Oturdu ve ellerini bir dizi üzerinde kavuşturdu. "Sadece yola çıkarak, ne var ki yolumu şaşırdım."

Bu, beni ilgilendirmedi. Kimsenin bu havada duman kokusunu almayacağını ve gene kimsenin bu havada dışarda olmayacağını bilerek, birşeyler pişirmek için ateşi dehledim. Bununla beraber zaman zaman dışarı çıkıp çevreyi kontrol ediyordum. Bu kızın tek başına dışarda olacağını aklım kesmemişti. Yağmur bütün izleri yok edecekti ve avcılarım, ben tekrar dışarı çıkıp dolaşmaya başlayıncaya kadar beni bekleyecekler ya da bu kız gidip onlara beni gördüğünü söyleyinceye kadar oldukları yerde kalacaklardı.

Ateşle oynadığım süre, bir yanda da hızla düşüyordum. Nasıl olup da bu kız sahneye çıkmıştı. Bu Mogollon bölgesi vahşi idi. Bulunduğumuz yer ise, sürülmemiş yangın tarlası gibi kayalık, devrilmiş ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Gerçekten sert bir yerdi ve hiç kimse bu kıza takdim edecek bir çiçek bile bulamazdı. Elleri ve derisi yumuşak ve düzgündü, güneş rüzgâr ve ağır iş görmüş eller değildi bunlar. At binmesini biliyordu ama sığır bölgesinde yetişmiş bir kız değildi. Hiç olmazsa bir süredir, bir çiftlikte yaşamamıştı. Eğer bu kız böyle bir zamanda, böylesine bir bölgede bulunursa, bir şey için yem olarak kullanılmakta idi. Ve herkesin avlamaya çalıştığı kimdi? Ben. Tell Sackett.

Yapılacak en iyi şey, mümkün olan hızla bu kızdan kendimi kurtarmak, ondan uzakta kalmayı başarabilmekti. Tabii ki onu bu havada kovuktan dışarı atamazdım. Bununla beraber bu hususu düşündükçe

huzursuzluğum da artmaya başladı. Zaman zaman göz ucuyla onu kontrol ediyordum. Vahşi bir memlekette, yabancı bir adamla bir kovukta mahpus kalmaktan sıkılmışa benzemiyordu. Gençti, onyedi ya da onsekiz yaşlarında idi, fakat gözlerinde ve davranışlarında görmüş geçirmiş insanların bakışı ve hali vardı. Bu yaşta kimler böyle olabilirdi. İşte o biçim kızlar. Birden beni öldürmeye çalışmanın yeterli olmadığını, şimdi de asmaya niyetlendiklerini anladım.

Kahveyi yapmak ve birkaç biftek pişirmek uzun sürmedi. Yemeği yiyip son lokma ekmeği ağzıma atarken ne yapacağıma karar vermiştim.

Yemeğimiz bitinceye kadar hava da kararmaya başlamıştı. Belki hatalı idim ama gereksiz yere başkalarına fırsat vermeye de niyetli değildim. Yemek takımlarını toparladım ve eyerime yerleştirip elime aldım Olduğu yerde doğrulup yüzüme baktı.

"Onu ne yapacaksın ?" diye sordu.

"Atımın yanına koyacağım. Çabuk ayrılmam gerekirse.. Daima eyeri atın yanında tutarım da."

Ağaçların altında ne yaptığımı göremiyordu. Eyerleri vurup eşyaları yük hayvanına bağladıktan sonra tekrar kovuğun ağzına kadar geldim.

"Hamfendi," dedim, "Siz —"

"Adım Lorna," diye sözümü kesti.

"Pekalâ hamfendi." Bir hayli uzağında duruyordum. "Vadiye bir göz atmam gerek. Bir şey olup da geri gelmezsem, dereyi izleyin." Elimle Cibecue deresini gösterdim. "Sizi açık araziye çıkarır o,"

"Bay Sackett" o kadar dokunaklı bir sesle söyle-

mişti ki az kalsın fikrimi değiştirip kalacaktım. "Bay Sackett çok korkuyorum, benimle kalamaz mısınız?"

Eyere oturdum. "Hamfendi," dedim, "korkunca, gece yarısına doğru mesela, uzun bir çığlık atın, istediğinizden iyi arkadaş bulursunuz kendinize. Ağaçlarda bekleyen o çocuklar var ya... hepsi koşar adım, bir anda yanınızda olurlar."

Sonra ona gülümseyerek baktım. "Bayan Lorna, bir kez çığlık attıktan sonra hepsi gelip de seni yalnız bulunca, kimbilir ne kadar şaşıracaklar."

Bunu söyledikten sonra mahmuzları ata dokundurdum ve yoldan aşağı Cibecue'ye doğru yöneldim. Bir süre sonra geri dönüp kayaların arasına girdim.

Yeniden saklanacak bir yer bulduğumda ortalık henüz ışımaya başlamıştı. Tonto Rim'in hemen altında idi. Tonto Rim ise dörtyüz metre kadar daha yukarıda idi. Ne bir insan, ne bir at ve ne de bir sığır izinin bulunduğu, bir kaya yığını ve düşen ağaçların meydana getirdiği doğal bir barınak idi burası. Ve ben burada üç gün kaldım.

Yapmak istedikleri şey pek açıktı. O kızın düşmesi hariç hepsi güzel hazırlanmış bir oyundu. Fikir onu benim yanıma sokmak ve gece yarısı kızın bağırması üzerine hepsi birden gelip kızı benim yanımda bulunca, hemen en yakın ağaca beni asacaklardı. Böylece daha önceden söylenmiş olduğum her şey, yalan olarak nitelenecekti. Ya da kendi karımı öldürdüğümü ve başkası ile yatmak için yaptığımı ileri süreceklerdi. Eyere oturuncaya kadar ona ne yapacağımı söyleyemezdim. Bir kez eyere oturduktan sonra bağırmaya

başlasaydı bile bir zararı olmazdı. Zira bir adamın, bir kadınla o işi, eyer üzerinde yaptığını hiç duymamıştım.

Kendimi buraya hapsetmemin bir nedeni vardı, zira oturup sakin kafayla bir güzel düşünmem gerekti. Oturup bir az tefekkür (bu kelimeyi bir kitapta okumuştum) yapmanın zamanı gelmişti.

İzimi kaybettirip, serbestçe dolaştığımı sandığım bütün bu süre içinde meğerse hafifçi oğulları benim nerede olduğumu biliyorlarmış. Saklandığım yeri bildiklerinden, ellerinin altında hazır tuttukları kızı hemen sahneye çıkarmışlardı. Zira artık beni öldürmeleri yeterli olamayacaktı. Karımın öldürülmesini bir çok kişiye anlattığımdan, şimdi kendilerini, bu hikayeyi çürütecek bir şeyle pekiştirmek zorunda duyuyorlardı.

Ama nerede olduğumu nasıl bilebilirlerdi ki?

Düşünebildiğim, aklıma gelen tek şey, bütün yol ve izleri gözaltında bulundurmaları ve aralarında bir cins işaretleşme olanağının bulunabilmesiydi. Askerlerin kızılderililere karşı kullandığı eliyograf gibi bir şey, örneğin. Yeni bir yön tuttuğum zaman o çevrede toplanmaya başlamakta ve yerimi saptar saptamaz da iyice yaklaşmakta idiler demek ki.

Ve eğer bu böyle ise şimdi de nerede olduğumu biliyorlar demekti... ya da yerimi genel olarak tahmin edebiliyorlardı. Belki de şimdi, şu anda bile yaklaşmaya ve çevremi kuşatmaya uğraşıyorlardı.

Düşünce silsilemde bu noktaya gelince hızla bulunduğum yerden ayağa fırladım. Silâhımı ve fazla fi-

şek torbamı elime aldım ve atların yanına yöneldim... ama atların yerinde yeller esiyordu.

Dikkatle ve çevremi kollayarak barınağıma döndüm. Taşıyabileceğim kadar kahve, yiyecek, battaniye ve diğer eşyaları çabucak bir torbaya doldurdum ve sırtıma vurduğum gibi, gene dikkatle dışarı kaydım.

Niyetleri ne idi ? Atlarımı almışlardı ama niye bekliyorlardı ? Belki ölmemi isteyen adamı bekliyorlardı. Belki adam ölmemi gözleri ile görmek istemiş olabilirdi.

Bir ağacın gövdesini siper alarak çevremi gözden geçirdim. Hemen arkamda, dik ve çalılarla dolu bir kanyon yukarıya doğru yükseliyordu, çevrem ve ağaçlar ile doluydu ve bir az ötede bir orman vardı... ve orman çok sessizdi, kuşlar ve tavşanların sesleri olması gerekken.

İçgüdüm adamların burada gizli olduklarını söylüyordu. Bu kez beni iyi kıstırmışlardı galiba ve bu kez beni kaçırmaya niyetleri pek yoktu. İleri gitsem, bekledikleri yerde tam kucaklarına düşmüş olacaktım. Ya asarlar ya da vururlardı. Peki ya geri çekilsem, çalı dolu kanyonun yamacından yukarıya çıksam ne olurdu ?

Birden aklıma, bana yaptırmak istedikleri şeyin bu davranış olabileceği geldi. Kanyonun tepesinde de beni bekleyenler olabilirdi.

Sırtımdan aşağı soğuk bir terin boşandığını hissettim. Korku içimi kaplamaya başlıyordu. İçimde henüz ölmeye hazırlıklı olmadığımı söyleyen bir his vardı. Hoş ben de pek ölme hevesli değildim... hiç ol-

mazsa Ange'ı öldüren adam ya da adamları bulunca-ya kadar.

Fakat ikisinden biri olmalıydı, başka bir çıkar yol yoktu. Yamaçtan aşağı inmek ölümün kucağına atılmak demekti. Kanyonun yukarısına tırmanmak da ise ufak da olsa, bir kurtulma olanağı sağlayabilirdi. Ben, bu olanağı seçtim. Bir hayalet gibi, bir ağaçtan diğerine kayarak, geri ve yukarıya doğru tırmanmaya başladım. Burada nöbetçiler yoktu, benden daha iyi göremezlerdi ve belki de daha kötü. Çünkü eskiden kızılderililerle bir arada bulunduğumdan, kızılderililer gibi görmeye alışmıştım.

Kanyonun ağzına gelince, gerçek tırmanma faaliyeti başladı. Zira burası adeta bir duvar gibi çok dikti. Kanyonun tepesinden akan sular yamacı bir bıçak gibi kesmişti ve bu kenar aşağı yukarı yediyüz metre kadar yüksekti.

Yamaçta yer yer büyümüş kalın çam ağaçları, çalılar ve düşmüş ağaç kütükleri vardı. Tırmanış bir kâbustu ve emeklemek ya da sürünmek çoğu kez daha kolaydı Aşağıdan uzun bir bağırma sesi duydum, sanki biri işaret veriyor gibi geldi. Sonra sağımdan fakat çok daha aşağıdan ikinci bir ses daha duydum.

Daha fazla yukarı çıkmama gerek olmadığını anladım — bundan sonra yatay olarak gidebilirdim. Bu kesim, yer yer kalın ağaç ve sık çalılar ile, yer yer de çıplak kayalar ile kaplıydı. Vahşi bir yerdi, kaplanlara, çıngıraklı yılanlara, kartallara, yaban kedilerine mahsus bir yer olup, muhakkak bir insanın dolaşacağı bir yer değildi.

Birden bir dal gömleğimi yırttı ve olduğum yerde dondum kaldım. Sırtımdan aşağı ter boşanırken bekledim. Fakat başkaca bir ses duyulmadı. Bununla beraber çevremde olduklarını ve sesi duymuş olmaları gerektiğini biliyordum. Yönümü değiştirip sola doğru gitmeye başladım.

Altımda ve üstümde dağlar vardı. Her adımımı büyük bir itina ve dikkatle atmam gerekiyordu. Her adımda yeni bir tehlike ile burun buruna geliyordum. Bu gidişle beni yakalamaları uzun sürmeyecekti. Birini, üç ya da dördünü vurabilirdim ama sonunda kazanma şansımın pek olmadığını anlıyordum.

Bir kez, büyük bir kaya çıkıntısının çevresini dolanırken, bastığım yer çöktü, eğer yakınımdaki bir çalının köküne zamanında yapışmasaydım, hapı yuttuğumun resmiydi. Çalı önce yerinden kurtulmaya niyetlendi fakat kendimi ileri verip kayaya yapışınca, kelleyi kurtardım.

Kanyonun yamacında bazı yerde, yüzelli ya da ikiyüz metre aşağıya düşmek işten bile değildi. Bazı yerler de ise ancak iki üç metre düşülebilirdi. Çoğu kez doğrudan doğruya bir ağacın ya da bir kayanın üstüne düşerdi insan.

Yoluma devam ettim. Zaman zaman duruyor ve dinleniyordum, körük gibi işleyen ciğerlerime bir az nefes aldırıyordum. Gömleğim terden sırılsıklam olmuştu. Güneş batmaya başlamıştı ve yaklaşan gece ile yeni bir tehlike belirecekti. Donmak. Kaldıki şimdiye kadar kanyon yamacında ne yaptığımın farkına

varmış olabilirlerdi ya da kanyonda bir yerde saklandığımı sanabilirlerdi.

Önümde, kayan taşların temizlediği ufak bir düzlük gördüm. El ve dizlerim üzerinde buradan karşıya geçebilirdim. Kanyon duvarının içinde açılmış oldukça büyük bir yarın üzerinden bir cins köprü görevi yapacaktı benim için. Oraya varırsam, oturacak ya da uzanacak bir yer bulabilirdim belki. Burayı geçerken kısa bir an için açıkta olacaktım.

Tüfeğim ilkel bir deri parçası ile dibçiği yukarda, namlusu aşağıda ve elimin altında olacak şekilde boynuma asılı idi. Büyük bir itina ile önce ayağımı uzatıp yerin sağlamlığını ölçtüm. Sağlamdı. Bir dereyi, taşlar üzerine basarak geçer gibi, yavaş yavaş el ve dizlerimle taşların üzerine basarak ilerlemeye başladım. Bu taşlardan biri ağırlığımı çekmeyip yuvarlanırsa yetmiş, seksen metre aşağı yuvarlanmam işten bile değildi.

Bütün vücudum titriyordu. İki kez altımdaki taşların kımıldandığını hissedince, ivedilikle terk ettim taşları, yuvarlanmadan hemen önce.

Karşıya geçmeme çok az kalmıştı ki yanıma vuran bir merminin *beng* diyen sesini duydum. Farkında olmaksızın eğilince dengemi kaybettim ve ellerimle tutunmasıydım aşağı yuvarlanıyordum.

Yüzelli metre kadar aşağıda bana nişan alan bir adam gördüm. Yamacın üstünde beni ördek gibi avlayacaktı bereket ışık durumu pek iyi değildi onun için.

Bir ayağımı aşağı uzatıp bir kayaya dayadım, di-

zimi duvardaki bir çıkıntının arkasına soktum ve tüfeğimin namlusundan tutup yukarı kaldırdım. Sol elimle namluyu tutarken sağ elimle de kurma mekanizmasını kavradım.

Aşağıdaki açıklıkta ayakta duruyordu ve ışık durumu benim lehime idi. Bir an içinde tüfeği sabitleştirdim ve tetik boşluğunu aldım ve adam ateş ettiği anda, tüfeğim elimde geri tepti. Mermim, O tam ateş ettiği anda ona vurmuştu, tüfeğini elinden atarken namludan çıkan alev, alaca karanlıkta pek iyi bir şekilde belli olmuştu. Yere düşerken silâh sesi yankılar uyandırarak kanyonun boşluklarında dağıldı, sonra her yer tekrar eski sessizliğine büründü. Her iki silâh hemen hemen aynı anda ateşlendiğinden, tek bir ses gibi duyuldu.

Yerinden kımıldamadı. Olduğu yerde yattı, ben de kımıldamadan bir süre onu gözledim. ilk çetelemi çekmiştim. Çok kimse bu gibi işlerde kendilerinin ölmeyeceğini; ölecek olanların, başkası olacağını düşünür. Halbuki hepimiz mukadderattan kaçamazdık ve aynı şeyler, başkası kadar bizim de başımıza gelirdi. Silâhla oyun olmazdı. Bunu öğrenmek kişiye pahalı gelebilirdi ve bazen de kişi öğrenmekte geç kalmış olurdu.

Karşı taraftaki ağaçların arasına girinceye kadar adamın yanına kimse gelmedi ama gelecekler ve onu bulacaklardı. Ondan sonra da istikbalde kendilerinin neyi beklediğini anlayabileceklerdi, hiç olmazsa bir kısmı için.

Karanlık basmadan önce geyik ve başka av hay-

vanlarının dolaştığı bir yerde kendime göre bir yol buldum. Karanlık suratlı bir boşluğun üzerinde asılı gibi duran on, onbeş santim genişliğinde bir patikaydı burası. Daha hızlı gidebilme olanağını verdi bu yol bana ve taa yamaçtan aşağı inmek üzere dönünceye kadar bu yolu izledim.

İki kayanın üzerine gelip dayanmış olan büyük bir kütüğün altında geçirdim geceyi. Kaya ile kütük arasında ufak bir yer kalmıştı. Oraya sıkışıp battaniyeme sarındım ve hava aydınlanıncaya kadar uyudum.

Uyandığım zaman aklıma ilk gelen şey : şimdiye kadar onlar benim peşimde idiler, bundan sonra ben onların peşlerine düşecektim.

KISIM 9

El Paso'da, Uncle Ben Dowell'ın (Ankıl Ben Davıl) salonunda bir poker partisi devam ediyordu. Gece sakin ve iş yavaştı. Posta arabası gelmiş ve gitmişti. İşsiz takımının çoğu da yataklarına çekilmişti. Caddenin alt taraflarından bir yere birisinin çaldığı piyanonun sesi hafiften duyuluyordu.

Salondakilerin hiç biri yabancı değildi. Henüz içeri girip valizini yere koyan bir seyyar satıcı ise zaten yabancı sayılmazdı... El Paso'ya sık sık gelir giderdi.

Esmer, kuvvetli bir yapısı olan, uzun bıyıklı ve yüzünde üç yara izi görülen adam da pek yabancı sayılmazdı. Üç günden beri El Paso'da idi ve kasabaya gelen ve gidenlerin durumuna bakılırsa, adam çoktan kasabalı olmuştu bile.

Bu esmer adam konuşkan biri değildi. O nedenle kimse onun nereden gelip nereye gittiğini bilmiyordu. Kasabaya bir katır sırtında gelmesi yeter derecede garipti zaten; ayrıca yanında, şimdi Ben Amcanın saatlerini tamir etmeye uğraşan, kulakları altın küpeli, uzun çeneli ve sarı gözlü bir adam daha vardı.

Satıcı bir kadeh içki içinceye kadar kimse bir şey söylemedi.

"Mogollon'larda yer yerinden oynuyor." dedi satıcı kadehini barın üstünne koyunca. "Lazy A ekibi, vahşi bölgede kırk kişi ile bir adamın peşine düşmüşler. Yakında herifi enselerler."

"İyi bir ekiptir." dedi Ben Amca. "tanırım onları."

"Onları *tanırdın*" dedi seyyar satıcı, "bütün eseskiler tüydüler, şimdi ekipte sadece silâhşorlar ve insan avcıları kaldı. Karşılarındaki bir tek adam var ve şimdiye kadar herif onlara kan kusturdu."

"Sebeb ne ki ?"

"Sackett isimli biri, karısının Lazy A ekibinden biri tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor ve katili bulmaya yemin etmiş. Ona gö—"

Yüzü çentikli esmer adam kafasını çevirdi. "*Sackett mi* dediniz ?"

Satıcı ona bakıp başını salladı. "Evet, Adının Tell Sackett olduğunu söylediler, Mora Silâhşoru'nun kardeşi imiş."

Esmer adam önündeki poker fişlerini masanın ortasına doğru itti.

"Oyun bitti," dedi, "gidiyorum."

"Buraya bak," dedi biri kızgın kızgın, "kazanırken oyunu terk edemezsin."

Adam ayağa kalktı. "Gidiyorum. Paranı geri almak istiyorsan, Arizona'ya kadar peşimden gel."

Tamirci olanı, elindeki saati getirip barın üstüne koydu. "İşte bay Dowell, henüz çalışmıyor ama geri dönünce saati çalıştırırım."

Çıktıklarında odada bir sessizlik vardı, sonra biri sordu. "Bütün bunların sebebi ne?"

Ben Dowell kafasıyla seyyar satıcıyı gösterip, "Bir Sackett'in başının belâda olduğunu söyleyen O. Esmer olanı Orlando Sackett'di diğeri ise, eyer arkadaşı Tinker (Tinkır, tamirci).

"Eee, ne demek yani?"

"Şu demek ki Lazy A'nın daha çok adam tutması gerek. Kırk kişi bunlara karşı yeterli olamaz."

Yalnız çoban tepenin üstünde durup, sürünün arkada kalan koyunlarının önüne geçmesini bekledi. Birkaç dakika köpeğini seyretti sonra gözleri batıya doğru kaydı. Güneş ufakta henüz kaybolmuştu ve kırmızı renkli kayalar ışıkla parlıyordu. Havada ufak bir bulut belirdi, gittikçe büyüdü ve hızla koşan bir at şeklini aldı.

Binici aniden gemleri kastı, hızını alamayan at şaha kalktı.

"Mer'ba Meks! Fazla yemeğin var mı? Karnı aç bir adam duruyor karşıda."

"Si senor." çadırını işaret ederek "Et kavurması var," dedi.

Binici atını döndürdü ve çadıra doğru yürüttü. Su kaynağına yaklaşınca, at o yöne doğru gitmek için dizginlere asıldı ise de binici buna izin vermedi. "Ağır ol evlâd. Acele etme bakalım."

Dizginin bir ucunu yere bıraktı ve siyahlaşmış kahve güğümünün bulunduğu ateşe gitti.

Meksikalı düşüceli bir şekilde biniciye baktı. Meksikalıya tepeden bakacak kadar uzun boylu ve iri bir adamdı. Burnu bir kaç kez kırılmıştı. Vahşi, hiç bir şeye aldırmaz ve ehlileşmemiş bir görünümü vardı.

Siyah saçları kulaklarının aşağısına sarkıyordu. Şapkasının tepesinde bir mermi deliği vardı. İki yanında duran tabancası, aşağı sarkık ve bağlı idi. Deri gömleği ter ve tozdan adeta siyahlaşmıştı. Çizmeleri eski, püskü idi ama mahmuzları büyük ve çark şeklinde idi, California mahmuzları idi bunlar.

Önce koyun sürüsüne sonra arkadaki ağılda duran atlara baktı. "Bu atlar senin mi ?"

"Hayır senor, Patronun."

"Kim senin patronun ?"

"Don Manuel Ochoa. Kendisi Santa Fe'de Senor."

"Ona, Nolan Sackett'in bir ata ihtiyacı olduğunu söyle. Şu doru atı alıyorum."

Çoban bir kez daha bu üstü başı pejmürde adama ve silâhlarına baktı,

"Si Senor, ona söylerim."

Nolan Sackett doru atı yakalamak ve eyerleri değiştirmek üzere gittiğinde, çoban eğilip kavurma tenceresine baktı. Tencere, kahve güğümü ve yufka ekmeklerini sakladığı bohça boştu.

Nolan Sackett eyerlemiş at ile birlikte döndü, elini cebine soktu ve yarım dolarlık gümüş para çıkardı.

"Meks." dedi "Cebimde olanın hepsi bu. Sana yemek parası borçluyum. Çok lezzetli idi."

"Bana bir borcunuz yok senor. Bana şeref verdiniz." Meksika'lı bir an tereddüt etti ve sonra, "Senor Tyrel'in kardeşi misiniz acaba?"

"Yeğeniyim." dedi Nolan, şaşkın bir bakışla. "Tyrel'i tanıyormusun?"

"Hayır senor, fakat onun iyi bir adam olduğunu bütün Meksika'lılar bilir ve O, bizlerin dostudur (1). Koyun çobanı bir süre sustu. "Senor... cebinizdeki yarım dolar," tekrar sustu, tereddüt ettiği belli idi, "Belki senor... ödünç para almak isteyebilir?" dedi ve yirmi dolarlık bir altın uzattı, bir altın kartal.

Hayatında şaşırmanın ne olduğunu bilmeyen Nolan Sackett bu söz karşısında az kaldı küçük dilini yutacaktı — şaşırmış ve duygulanmıştı. Yaşlı Meksika'lıya baktı — "Beni tanımıyorsun bile ihtiyar adam. Ve yolum hiç bu taraflara düşmeyebilir."

Yaşlı adam omuzlarını silkeledi.

"İyilik benim tekelimde değil ihtiyar. Clinch Dağları Sackett'lerindenim ve sert insanlar olarak tanınmışınızdır. Gerekli oldukça elimin altında para olduğu süre, paranın nereden geldiğine pek aldırmam, ama şimdiye kadar hiç kimse bana ödünç para vermemiştir. hiç değilse ben hatırlamıyorum. Çok memnun oldum."

---

(1) Mora Silâhşoru : ASEM Yayınları western dizisi, üçüncü kitap

Eyerin kolanını sıktı ve ata atladı. "Teşekkür ihtiyar. Eğer biri buraya doğru gelirse, ona Mora'ya at koşturmasını ve Tyrel'e; Sackett'lerden birinin Mogollon'larda başının belâya girdiğini, söylemesini iste ondan."

Sakin dağ havasında atın nal sesleri gittikçe azalmaya başladı. Yaşlı Meksika'lı atlının arkasından bir süre baktı ve sonra *"vaya con Dios!"* dedi.

Mora nehrinin yanındaki gölgeli evin yemek odasında, on kişilik bir masa hazırlanmıştı. Meksika'lı hizmetçiler uzun eteklerini hışırdatarak son dakika rötüşlarını yapıyorlardı. Washington'dan döndükten sonra Orrin Sackett ilk kez olmak üzere Santa Fe'den evine geliyordu.

Tyrel Sackett, üzerinde siyah redingotu ile yüksek arkalıklı, deri kaplı, maroken koltukta oturmuş Orrin'in anlattıklarını dinliyordu.

Büyük oturma odası iki katlı olup, üç tarafı balkon ile çevrili ve ikinci kata çıkan çok güzel bir merdivenle dekore edilmişti. Oda ise mükemmel bir şekilde döşenmiş ve serindi.

"Cap nerede ise gelir Orrin, çiftliğin güney kısımlarını kontrol etmek için gitmişti."

"Cap nasıl ?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Bütün hayatını sığır eti, faşulya ve barut dumanı ile geçirmiş. Eğer biri çıkıp da onu vurmazsa, kıyamete kadar yaşayacak."

"Tell'den bir haber var mı ?"

"Arizona'dan ayrıldıklarından beri bir kelime

bile yok. Sürüyü hâlâ tutup haber bekliyorum. Ama Tell'i bilirsin... yazmakla başı pek hoş değildir."

"Bak Tye, bu toplantının ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Ollie Shaddock geliyor ve yanındaki adamlar, senatörlüğe adaylığımı koymamı istiyorlar. Büyük bir adım ama ,bir kez denemek isterim."

"Peki benden istedikleri ne ?"

"Tye, Meksika'lı oylar benim seçilmemi sağlar; benim kadar sen de onların Anglo'lara pek inanmadıklarını bilirsin ve onlar hakkında pek az şey biliyorlar. Ama benim... ya da senin hakkında çok bilgileri var.

"Önemli olan husus onların sana inanmış olmalarıdır — seni tanıyor ve seviyorlar. Arkamdaki adamların istedikleri, senin beni destekleyeceğinin garantisi ve Meksika'lı ahpaplarına gerekeni söylemeni arzu ediyorlar."

Tye güldü. "Canın cehenneme Orrin, senden başka kimi destekleyebilirim ki. Sen sade benim kardeşim değil fakat aynı zamanda dürüst bir adamsın da. Tàbii, gereken yerlere gerekeni söylerim ama önemli değil. Seni hatırlıyorlar ve sana inanıyorlar. İster inan, ister inanma, politikacı dostlarının yaptıkları tek hata, Meksika'lıların siyasi hislerini ve anlayışlarını yanlış değerlendiriyor ve küçümsüyorlar. Onlari kandırmak ya da zorlamak kolay iş değildir."

"Yardıma ihtiyacım var Tye. Senato'ya bir silâhşorun seçilmesi — hatta her hangi bir siyasi mevkiye getirilmesine karşı olanların çenesi hiç durmuyor."

"Andy Jackson'u unuttuklarını mı söylemek isti. yorsun ?" dedi Tyrel, "Yoksa Thomas Hart Benton ya Rusya elçimiz Cassius Clay'i hiç hatırlamıyorlar mı ?" dedi ve yerine otururken de ekledi. "bunlar, zamanın. da silâh taşımış ve kullanmış kişilerdir."

Ayak ayak üstüne atan Tyrell, "Her ne ise Orrin, silâhlı çatışmalara giren sen değil, bendim, bunu da hatırlamaları gerek."

Aniden kapı açıldı ve nefes kesen güzelliği ile Drusilla kapıda durdu. "Tye, Cap geldi ve fena hava. dis getirdi."

Onu geçerek içeriye Cap Rountree girdi. "Tye, bir az önce bir Meksika'lı çocuk geldi. Tell'in başının belâya girdiğine dair haber getirmiş. Lazy A çiftliğinin tamamı peşine düşmüşler ve kendisini Mogollon dağlarında kıstırmışlar. Onu asmaya hazırlanıyorlarmış Tye."

Tyrel Sackett, İspanyol pürosunda biriken külleri silkeledi ve tablaya dikkatle yerleştirdi. "Cap söyle adamlara, benim için bir at eyerlesinler lütfen."

Orrin'e döndü. "Üzgünüm, arkadaşlarına seninle olduğumu.. sonuna kadar seni destekleyeceğimi.. geri gelince gerekeni yapacağımı, benim yerime söyle."

"Bunu onlara Dru söylesin. Ben de geliyorum."

"Tye." diye Cap onların konuşmasını kesti, "bu iş sandığından da kötü. Biri Ange' öldürmüş, çiftliğin bütün eski adamları işlerini bırakmışlar. Şimdikiler ise bir sürü hudut silâhşorları."

"Üçümüz varız ya," dedi Orrin kardeşine, "sen, ben ve Tell."

"Dört," dedi Cap. "Ne zaman bir Sackett döğüşünü kaçırdım ki ?"

Posta arabası Knight çiftliğine vardığında vakit gece yarısını geçiyordu ve arabadaki birkaç yolcu, tutulmuş ayaklarını hareket ettirmek için yere indiler. Uzun boylu ve iyi giyimli, gösterişli bir adam, güzel ve genç karısının inmesine yardım etmek için elini uzattı. Uzun, yorucu, soğuk ve tozlu yolculuktan hiç bir iz göstermiyorlardı, her ikisi de.

"Birkaç lokma bir şeyler atıştırın." dedi sürücü, "Globe'un bu tarafında yemeye değer bir şey bulacağınızı sanmayın."

Uzun boylu adam, karısına kolunu uzattı ve birlikte, kalın kerpiç duvarlı çiftlik evine girdiler. Bu ev aynı zamanda araba istasyonu ve lokantası görevini de yapıyordu. İçerisi sıcak ve rahattı. Masa henüz hazırlanmıştı, batı'daki istasyon binalarında görülmemiş bembeyaz masa örtüleri ve peçeteler vardı masaların üzerinde.

Kapıdan içeri girerlerken adam, sert toprak üzerinde çıkan nal seslerini duydu ve bakmak için arkasını döndü. İki atlının görünümlerindeki bir şey dikkatini çekti.

"Gin, dağ adamlarının nasıl olduklarını bana sorup duruyordun."

Kadın bakmak için onun yanına geldi. İki, uzun boylu, uzun bacaklı adamın, atlarından inişini seyretti. İkisi de yirmi yaşından fazla değildi ve ikisi de biri birine çok benziyordu, ince fakat iri kemikli. Her ikisi de

silâhlarını, sanki vücutlarının bir parçasıymış gibi taşıyorlardı ve ev yapısı elbiseler vardı üzerlerinde. "Tam benim memleketimin dağlarından gelmişler bunlar Gin."

"Falcon, şunlara bak. Yüzlerine."

"Eveeet, demek istediğini anlıyorum. Hiç olmazsa bir ihtimal var."

İki adam, yol tozu ile birlikte içeri girerken, "Baylar? Size bir içki ikram edebilir miyim?"

Durdular, açık bir merakla adamı süzdüler sonra daha büyük gibi görüneni. "Memnuniyetle bayım, memnuniyetle kabul ederiz."

Falcon karısına dönüp, "Bizi mazur görürsün, değil mi Gin?"

Üçü birden bara doğru yürüdüler ve Gin Sackett arkalarından gülümseyerek baktı.

Uzun boylu ve ince yapılı üç adam, yan yana bara yaslandılar. Mutfaktan bir kız çıktı ve önlerine bir şişe ile üç kadeh koydu.

"Baylar,,, dedi, Falcon, kadehlere içki doldururken, "sıhhatınıze!"

Boşalmış kadehleri barın üstüne koyarken de ekledi: "Nefis bir koku baylar, bal likörü tadı olmamasına rağmen, nefis bir kokusu var bunun."

İki arkadaş biri birlerine baktılar. "Bildim, dediğim gibi, böyle bir yüze sahip olabilmek için, insanın Tennessee dağlarındaki Sackett'lerden olması gerektir. Neredeydiniz şimdiye kadar ?"

"Bir az uzaklarda dolaşıyorduk," dedi Falcon. Sackett'im, Tennessee, North Caroline tarafından."

Yanağından bir yara izi olan uzun boylusu, "Ben Flagan Sackett'im, bu da kardeşim Galloway, (1). Dağlardan henüz gelmiştik ki havadisleri duyduk."

"Havadis mi ?"

"Mogollon'larda belânın önünde giden bir Sackett varmış. Biz de Sackett'iz, onun için Mogollon'lara gidiyoruz."

"Ben bir şey duymamıştım."

"Bir hayli yayılmış havadıs ortalığa. Duyduğumuza göre birileri, Tell'in karısını öldürmüş, kendisi yol aramak için uzaklaştığında. Yalnız, kırk kişiye karşı O tek başına ve onu bir kenara sıkıştırmışlar."

"Hızlı gitmemiz gerek." dedi Falcon.

"Sen de geliyor musun ?" dedi Flagan Sackett.

"Sizinle beraberim aman geç kalmayalım."

"Artık bu kadar da muzip olacağını sanmam. Bir Sackett'in kendi akrabalarına huysuzluk yapmaması gerek. Bizim kalmamıza neden olamaz."

"Muziplik mi ?"

"Biz gelmeden önce kırkını da öldürecek kadar muzip değildir herhalde ?"

Flagan kadehini barın üstüne koydu, şişeye üzgün bakışlarla baktı ve hızla barın yanından ayrıldı.

---

(1) Saket Avı : ASEM Yayınları western dizisi.

KISIM 10

Gözlerimi açtığımda, kanyonun dik yamacı üze-rinde yatan karnı aç ve kızgın bir adamdım. Canım kahve istiyordu ve beni ondan mahrum eden o aşa-ğıdaki adamların yanına gidip, hepsine bir ders ver-mek arzusu içimi kemiriyordu.

Gerek o adamlara gerek Ange'ı öldüren kimse ona karşı içimde kabaran müthiş bir kin vardı. Ya ben ya onlar kalacaktı bu dünyada, her türlü avantaj on-ların tarafında olmakla beraber. Hepsi bu bölgeyi ben-den iyi biliyorlardı ve kalabalıktılar. Buna rağmen on-lara, bana yaptıklarını pahalı ödetecektim. Çanak tu-tan onlardı ama çanağı dolduracak olan bendim.

Ellerimi serbest bırakabilmek için tüfeği omuzu-ma astıktan sonra, kanyon yamacındaki yolculuğuma

devam ettim. Yamaç hâlâ, daha da dikleşiyordu. Zaman zaman sadece parmaklarımdan, havada asılı kalıyordum. Bir kez yumruğumu sıkıp kaya yüzündeki bir yarığa sokmak ve de böylece düşmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Yumruğumdan havada asılı kalıp, sallanırken de hep, beni görüp nişan tahtasına çevirecekleri fikri, bir an bile kafamdan çıkmadı. Ama çevirmediler — hiç olmazsa o an.

Sonra birden altımda, ikibuçuk metre kadar aşağıda, altmış, yetmiş santim genişliğinde bir çıkıntı gördüm. Onun altında ise, yamaç bir uçurum halini alıyordu. Ama orası bulunduğum yerden daha iyi idi. Her şeyi gözüme alıp kendimi aşağı bıraktım.

Bu çıkıntının tam üstüne düştüm ve ayak parmaklarım yere değdiği an, altımdaki kayanın gevşediğini hissettim ama kaya beni düşürmekte geç kalmıştı. Zira ellerimle kuvvetli bir çalıya tutunmuş ve kendimi çekerek, ayağımı daha sağlam bir yere koymuştum. Bu, kum ve kireç karışımından meydana gelmiş bir tabaka idi ve bir dereceye kadar, zaman kazanmamı sağlamıştı.

Hafif bir kıvrımı döndüm ve aniden kendimi bir dağ aslanı ile karşı karşıya buldum. O da bana doğru geliyordu. Aramızda iki metre bile bir aralık olmaksızın biribirimizin gözünün içine baka kaldık.

Kulaklarını arkaya doğru yatırıp kükredi. Dünyanın hiç bir yerinde bir dağ aslanından daha korkak bir hayvan bulamazsınız. Aynı şekilde eğer canı yanarsa, hırsından çılgına döner ama, sıhhati yerinde

iken de pek korkaktır. Onun için yapılacak tek şey, ona güzel bir blöf yapmaktı. Eğer onun canını yakarsam, sonum burada gelirdi.

Böylece, biribirimize bakarak oturduk, biribirimizden nefret etmekle beraber, hangimizin daha üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyorduk. Tüfeğim omuzumda asılı ve tesbit halkası da .45 liğin üzerinde idi. Onu niçin ivedilikle çıkarabileceğim tek silâh, bowie bıçağı idi. Bu eski dost, traş olacak kadar keskin olduğundan bir darbede, bu kedinin başını koparabilirdim... tabii eğer o benimkini önce koparmazsa.

"Hadi işine oğlum," dedim, "seninle bir işim yok."

Tekrar kükredi yüzüme karşı, başını çevirdi ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. Oturup onu beklemekten başka yapacak iş yoktu. O geri gidebilirdi ama benim geri gidecek yerim yoktu. Nihayet geri çekildi ve döndü. Fakat hemen arkasından gitmedim. Bu aslanın çekilip gözden kaybolmasını istiyordum.

Sonra burnuma bir duman kokusu geldi.

Bu çıkıntı üzerine iyice çömelip hedef küçülttükten sonra, altımdaki ve çevremdeki araziyi iyice inceledim. İlerimde ve yukarda, bir kaç kilometre uzakta göğü delercesine çıkan bir zirve vardı. O zirve ile durduğum yer arasında bir yerde Tonto Yolu bulunuyordu, eğer hesabım doğruysa. Ve aşağıda çam ormanlarının içinde bir kamp ateşi vardı — ağaçların arasından ince bir duman yükseliyordu.

Şimdi bulunduğum yerde yamacın meyli o kadar dik değildi. Hareketli ve çevik bir adam, bura-

dan aşağı inebilir ve çıkabilirdi ve gizlenecek, hareketi örtecek bir sürü de yer vardı. Böylece, aşağıdakilere biraz hanyayı konyayı göstermeye karar verdim.

Tüfeğimi omuzumdan çıkardıktan sonra dumanı incelemeye başladım. Ateşin çevresinde adamlar toplanmış olacaklardı, beni yakalamak isteyen adamlar. Ama bundan emin değildim ve bir sese ya da iyi görmediği bir hedefe ateş eden kimse, büyük bir tehlikeyi göze alıyor demektir.

Çıkıntının kenarında oturmuş aşağıya bakarken, bir miktar yiyeceğe ve bir ata, mümkünse kendi atıma, şiddetle ihtiyacım olduğunu idrak ettim. Torbamdaki yiyecek... ve hemen elim torbama daldı ve bir parça tava ekmeği çıkarıp, ağzımda onu çiğnemeye başladım. Deve hamuru gibi ağzımda büyüyen lokmayı, aşağı indirecek bir parça kahveye olan hasretimi düşündüm. Onu bulabileceğimi düşündüğüm en yakın yer, o dumanın tüttüğü yerdi. Elimin tersi ile, dudaklarımın kenarlarında toplanmış kırıntıları — ziyan etmemek için, toparlayıp ağzıma attıktan sonra, kanyon duvarından aşağıya inmeye başladım.

Duvarın altına indiğim zaman, kamp ateşinden ancak yüz metre kadar açıkta idim. Ortalıkta hâlâ sabah serinliği ve yerlerde çiğ vardı. Yapraklar kırağıdan pırıl pırıl parlıyor, kuşlar çevrede ve çalıların arasında ötüyordu. Bir yerde büyük bir kugar'ın ayak izlerini gördüm... belki de yukarıda karşılaştığım hayvanın izleriydi. Bir kızılderili gibi kampa yaklaşmaya başladım, bir yandan da kampın çevresini dolaşıp durum-

larını inceliyordum, tabii bu arada arazinin durumunu da.

Önce atların yerini buldum ,benimki de aralarında idi. Sonra yaklaşmaya devam ettim ve bu arada, eğer işler kızışırsa paçayı nasıl kurtacağımı plânladım.

Adamların çoğu ateşin çevresinde oturuyorlardı. Yanlarına onbeş metre kadar yaklaşmıştım ki içlerinden biri, boşalan kahve bardağını doldurmak için ayağa kalktı ve göz göze geldik. Bir an için olduğu yerde durdu, sonra elindeki bardağı yere atmasıyla birlikte silâhına davrandı. Winchester'imden çıkan bir mermi ile kolunu kırdım.

Şimdi doğrusunu söylemek gerekirse, koluna nişan almamıştım. Gerçekte kemer tokasının beş santimetre kadar yukarısındaki gömlek düğmesine nişan almıştım ama ani hareketi ile gövdesini biraz döndürdüğünden, kırık bir kanat sahibi oluverdi bir anda. Ömrünüzde bu kadar sessiz bir kalabalık görmemişinizdir.

"Kendinizi öldürtmeye gerek yok," dedim konuşur gibi, "bununla beraber istekli olana ekspres servisim de vardır."

Dokuz kişi idiler fakat kolu kırık adam da dahil hiç biri başlarına belâ açmak isteğinde değillerdi.

"Dumanı gördüm," dedim "ve kahvaltıya gelebileceğimi düşündüm. Ama beni davet ettiğinizden emin olabilmem için, silâh kemerlerinizi çözmeniz gerekli. Kimseyi uyaracak değilim. İçinizde şansını denemek isteyen varsa, ölmek için bundan daha iyi bir zaman bulamaz. Çok güzel bir sabah değil mi?"

Hayatınızda hassas iş yapan bu kadar parmağı bir arada görmemişinizdir. Kemerlerini o kadar dikkat ve itina ile çözüyorlardı ki, kutup ayısının kuyruğundan diken ayıklıyor sanırdınız."

"Sen" — tüfeğin namlusu ile birini işaret ettim —" diğer tarafa geç."

Karşıya geçtikten sonra bana bir maşrapa yıkamasını ve kahve koymasını söyledim. Ateşte kızarmakta olan bir tava içindeki etin tamamını ve başka bir tavada pişmekte olan ekmeğin de büyük bir kısmını yedim ve üç litreye yakın da kahve içtim.

Bu arada karşımdakileri birer birer inceledim ve bir kaç şeye dikkat ettim. Bunlar alelâde kovboylar değillerdi. Atları ve eyer takımları çok iyi idi, silâhları ise mükemmeldi. Yaşantımda çok ücretli silâhşor görmüştüm, bunlar da o cinsin ürünleriydi.

"Siz gençler yalnız işe girmişsiniz," dedim, "Size öğütüm yavaş yavaş acele ederek buradan tüymenizdir. Buraları pek sevemeyeceksiniz gibime geliyor."

"Dalganı geç bakalım," dedi içlerinden biri, "uzun süreceğe benzemez."

"Hiç birimizin uzun zamanı yok.. Kişinin hayat hakkında bildiği tek şey bu zamanın ne vakit elinden alınabileceğidir. Sizler de şimdi bu vakti beklemiyor fakat onu ayağınıza getirmemi, sona erdirmemi istiyorsunuz.

"Şimdiye kadar kaçak durumunda idim. Bundan sonra kovalamaya başlıyorum. Yani kafa derinizin peşinde olacağım. Orada, burada pusu kurup bekleye-

ceğim ve görür görmez de ateş açacağım. Yapacağım bütün uyarı bundan ibaret."

Bir kaç adım geriledim ve adamlardan birine yerdeki silâhları toplattırdım. Belki bir kaçının saklı silâhı vardı ama pek aldırmadım buna. Başka birine de kendi atımı ve yük hayvanını eyerlettim.

Eyere oturduğumda tüfeğim kucağımda idi. "Pek fazla değilsiniz." dedim, "Biz Sackett'ler, o Higgins'lerle döğüştüğümüzde hepsinin hesabını görmüştük... Onlardan herhangi biri ise, sizleri bucak bucak memleketten kaçırmaya yeter de artardı bile.

"Gerçeği bilmediğinizi düşünerek size şunu söyleyeyim; sizin patron ya da patronlardan biri, arabada yalnız bırakmamdan yararlanıp karımı öldürdü. Onu gömdükten sonra da arabamı yaktı. Bir kısmınızın sırtlandan bile beter olduğunu sanıyorum, olaki diğerleri sırtlandan daha iyi olabilir. Kimin ne olduğunu yakında öğreneceğim... giden ve kalanlardan. Dürüst bir kişi, böyle bir patrona hizmet etmez."

"Kim yaptı?" diye biri sordu.

"Öğreneceğim. Boğuşurlarken karım adamın yüzünü bir hayli tırmalamış ama şimdiye kadar iyileşmiş olabilir. Fakat sadece dıştan, ama o kadar derin iz bırakmış ki, hâlâ hissediyor. Ve onu, yüzü tırmık içinde görenleriniz de vardır."

"Hatalısın,' dedi adam, "Lazy A'in sahipleri iyi ve dürüst kimselerdir. Swandle ve Allen'den daha iyi patron bulunamaz."

"Belki... fakat o çiftten biri, benden kurtulmak

için sizlere silâh ücreti ödeyecek kadar korku içinde. Gerisini siz düşünün artık."

"Hay aptal herif hay! Kurtulma şansının hiç olmadığını anlamıyor musun?"

"Belki. Fakat beraberimde kaç kişiyi götüreceğimi biliyor musun? Bunu da düşün biraz." Elimde Winchester'i okşadım. "Bununla, ceketinin düğmelerini uçurabilirim."

Atımın başını döndürdüm ve oradan uzaklaştım, kimse beni durdurmaya gayret etmedi.

Bu adamların hepsi kabadayı kişilerdi. Silâhın ne olduğunu ve yaptığını bilirlerdi. Gereksiz yere tehlikeye atılmanın doğru olmadığını belirlerdi. Hiç biri ün peşinde değildi ve kazanmak için döğüşürlerdi. Sakin durmuş ve beni dinlemişlerdi, bir gün sıranın kendilerine de geleceğini biliyorlardı. Ne kadar cesur olduklarını kanıtlamak için ölüm tehlikesine atılmanın gereği yoktu onlar için.

Onların yanından uzaklaştıktan sonra pek vakit kaybetmedim. Güneye yöneldim ve arkama koyabildiğim kadar kilometre koydum. Hava kararınca kaynağın bir buçuk kilometre kadar yukarısında Bearhide Canyon'da (Biğrhayd Kenyın - Ayı ini kanyonu) kamp kurdum.

İşin doğrusunu söylemek gerekirse, şu son zamanlarda kendi derimi kurtarmak için beni o kadar meşgul etmişlerdi ki, Ange'ın ölümünden sorumlu olan kişiyi arayacak vakit bile bulamamıştım. Fakat Lazy A sığır ya da kovboylarının izlerini sürdüğüm her kez, onların Cherry Greek'ten (Çeri Kiriğk - Kiraz deresi) geldiğini anlamıştım.

Belki yanılıyordum ama izleri sürmeğe vakit buldukça ve o tarafa yöneldikçe, izlerin fazlalaştığını görmüştüm. Böylece yavaş yavaş o tarafa yöneldim, ağaçların, derelerin ve diğer arazi şekillerinin sağladığı örtüden yararlanarak gittikçe yaklaşıyordum Cherry Creek'e doğru. Ve yaklaştıkça da o damgayı taşıyan sığırların sayısının çoğaldığını görmeye başladım.

İçimde derin bir kin ve nefret vardı. Hoşlanmama rağmen orada duruyordu. Ama ne yapalım ki o günler, kişinin kendi eliyle sağlayacağından başka bir kanunun olmadığı günlerdi.

İlerde, bir yerde bir adam bekliyordu, müthiş bir korku ile titreyen, gece ve gündüz onu terleten ve karnını ağrıtan büyük bir dehşet içinde idi bu adam. Korkunun nedeni benden çok, söylemeğe muktedir olduğum şeydendi. Şimdi bile bazıları onun yüzüne soran gözlerle bakıyor olmalıydı. Herhalde çok kişi onun tırmık içindeki yüzünü görmemiş olmalıydı... ha sahi acaba ne yapmıştı yüzüne?

Hayatta kaldığım süre onun için bir tehlike olacaktım. Yaşadığım süre, nerede ve ne şartlar altında karşısına çıkıp onu ve temsil ettiği şeyleri yıkacaktım. Batı'da bir kadına hücum edenlere kimse iyi gözle bakmaz ve kimse onunla iş yapmaz ve ilk fırsatta boynuna ipi takıp çekiverirlerdi. Ve bütün bu süre içinde de onun peşinde olduğumu biliyordu.

Yolda giderken, Globe'dan ayrıldığımızda bizi geçerken dönüp bakan adamı düşünüp duruyordum. Belki de aradığım adam buydu.

Böylece, yola düşmüş iğne yaprakların nal seslerini kestiği çam ağaçları arasından yola devam ettim. Bir gölge gibi bulutların altından, yüksek sırtlardan geçtik. Sabahın dondurucu soğuğundan ve sisten başka bir şeyle karşılaşmaksızın yol aldık. Winchester'im hep kucağımda idi ve mermisinin ucundaki kurşun onun etinde, kalbinde ve hayat kanının kaynağında kendisine bir yer etmedikçe ben rahat etmeyecektim.

Bir sabah soğuğunda nihayet Apache Ridge'e (Apeçi Ridç - Apaçi sırtı) geldim ve onun arkasındaki vadiden bir duman tüttüğünü gördüm. Salt Lick Canyon'a at bindim ve Tonto nehrini izleyerek Diamond Butte yarına vardım. Yarın üstünde bir süre oyalandıktan sonra aşağısını iyice görecek bir yer buldum. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Aşağıda üstü brandalı arabalar, çadırlar vardı, sanki burası bir askeri kamptı, ordugâhtı. Ve iki binici tarafından korunan büyük bir at sürüsü görünüyordu.

Duman tütüyor, uzaklardan kap kacak sesleri geliyor ve çevrede hareket halinde olan ve insana rahatlık veren bir sığır ekibinin canlığı göze batıyordu. Bu ekip durmuş, konmaya geçmişti. Zira çevrede iyi ve geniş otlaklar vardı. Burası bir sığır yetiştirici için bir cennet, bir hayal alemi idi. Fakat sığırlarını bu cennete getiren adam, kısa bir an içinde hayatını cehenneme çevirmişti.

Bunun, iyi yönetilen bir ekip olduğunu kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Pek açıkça belli idi

bu. Sığırlar, gözüme çarpan eşyalar ve her şey iyi durumda idi. Yeri ve yapılan her hareketi gözden geçirdim.

Bir aşçı ile yardımcısı, bir nalbant ve en büyük çadırın yanında kucağında tüfek ile oturan bir adam vardı. Küçük bir çadırdan, yüzü ona dönük olarak biraz uzakta oturuyordu. Bu çadıra dikkatimi topladım. Kafamda hiç de iyi şeyler dolaşmıyordu.

Swandle ve Allen... adamın söylediği isimler bunlardı. Lazy A damgasının sahipleriydi bunlar içlerinden biri aradığım adamdı... Ange'ımı öldüren, hayatımı mahveden adamdı.

Kendimize ait bir yere sahip olma, yapacağımız bir yer, kuracağımız bir aile ve şimdiye kadar ikimizden birinin oturamadığı bir eve sahip olma hayalleriyle buraya gelmiştik. Ange'ın gerçek bir evi olmamıştı; bense küçüklüğümden beri ve o zamanda da sahip olduğumuz şeyler pek azdı. Her yere dağılmış bir sürü Sackett vardı, fakat bir şeye sahip olan Sackett olarak, ilk kez Mora'ya geldiğimde, kardeşlerim ve annemi gördüm. Uzun yıllar sonra onları görmüştüm. İç savaştan önce onlardan ayrılmış ve uzun süre ayrı kalmıştım.

Hesabını görmek istediğim adamın ölümünden sonra hayatta kalabilme şansım, bire karşı bindi. Kaçıp kurtulma diye bir şeyi düşünmek bile, biraz saf. dillik olurdu ve umurumda bile değildi, yeter ki işimi göreyim, intikam kavgamı istediğim gibi yapaydım .

Swandle ve Allen... Swandle ya da Allen? Han-

gisinin suçlu olduğunu öğrenmeliydim fakat nasıl öğrenebileceğimi bilmiyordum. Yalnız içimden bir ses, karşılaştığımda ayırd edebileceğimi söylüyordu.

Bu zirvenin üzerine bir nöbetçi dikmeyişleri garibime gitti. Zira buraya konacak bir gözcü, bütün bölgeyi ve yapılan her hareketi rahatlıkla görebilirdi. Beklemeye karar verdim ve tüfeğin namlusunu, ışık yansıtmayacak şekilde yanıma koydum ve yüzüstü yere uzandım.

Üstümde ışık yansıtacak bir şey yoktu. Zaten kovboylar, danslar hariç böyle şeyleri üzerlerinde bulundurmazlardı. Dans günleri ise en iyi elbiselerini giyerlerdi. Benim bile redingot bir elbisem vardı. İnsanı bu gibi şeylerle ölçerlerdi.

Bu kez beni ölçecekleri şey ise tahta bir kılıf için olacaktı herhalde. Ama onlar bunu yapmadan önce, kendime bir adam yakalayacaktım.

Zirvenin üstünde beklerken, aklımı kurcalayıp duran bir kaç noktayı düşünmeye başladım. Şimdiye kadar bu işi yapan adamın, mezada Ange ile tesadüfen karşılaştıklarını düşünüyordum. Ya Globe'da gördüğümüz adam, kasden peşimizden geldiyse?

Ya, arkasında bıraktığı ölü ilk olarak Ange değilse?

KISIM : 11

Öğleye doğru dört atlı batı'dan geldiler ve atlarından indiler. Eyer takımlarını çıkardıktan sonra atları seyise bıraktılar ve yemek arabasına doğru gittiler. Dört adamdan birini tanıdım, Montana'daki bir çiftliğin çobanlarından birisi idi.

Al Zabrisky bir silâhşor olup silâhı kiralıktı. Sürü hırsızları, istilâcılar gibi tehlikeler başgösterdiğinde, çiftliklerin aradığı silâhşorlardandı ve işini iyi bilirdi.

Uzun boylu, düşük omuzlu ve ekşi suratlı bir adamdı. Ayık olduğu zaman akıllı ve daima olayları ince ince hesap eden biriydi. Fakat sarhoş oldu mu kendini tamamiyle kaybederdi. Bu gibi anlarında kötüleşir ve hep belâ arardı. Diğerleri yabancı kimselerdi bana ama tahminime göre aynı cins adamlardı.

Biraz sonra seyis dört atla döndü, eyerli ve yola çıkmaya hazır atlarla.

Tam bu sırada muhafızlı çadırın kapı örtüsü açıldı ve Globe'da O'Leary'nin salonunda konuştuğum köşeli çeneli adam dışarı çıktı. Zabrisky ve diğerlerine aldırmadan, kucağında tüfekle oturan nöbetçinin yanına gitti. Nöbetçi ayağa kalkarak onunla konuştu.

Birden kendimi huzursuz hissetmeye başladım. İki adam çevrelerindeki sırtlara bakındılar ama bir kez bile benim bulunduğum Diamond Butte tarafına bakmadılar... bir dakika sonra harekete geçmiştim.

Bu his geldiğinde topuklarım üzerinde oturuyordum. Hiç ayağa kalkmaksızın topuklarım üzerinde döndüm. ve arkamdaki çalıların arasına girdim. Bir kez gözden saklandıktan sonra çevremi dinledim, hiç bir ses yoktu ortalıkta. Zirvenin etrafını dolaşarak yukarı çıktığım keçi yoluna geldim ve orada kayaların arasına çömelip beklemeye başladım.

İki kişinin çevrelerine bakarken, göze batacak kadar büyük olan arazi şeklini atlamaları, ona bakmamaları mantıki değildi. Araziyi konuşurlarken zirveyi dikkate almamalarının bir nedeni olmalıydı. Benim de aklıma gelen neden, benim orada olduğumu bilmeleri ve çevremi kuşatmaya hazırlanmış olmalarıydı.

Atım aşağıda idi, ama onu bulmuş olmalıydılar. Karnım üstüne yatıp bir taşın arkasından ileriye dağru çıktım ve izdüşümümü göğe düşürmeden başımı uzatıp aşağıya bir göz attım.

Bulunduğum yerden atlarımın ikisini de görebiliyordum. Onları gördüğüm an bir saksağan onların

yanındaki bir çalılığa kondu ve konmasıyla kalkıp başka bir yöne uçması bir oldu. O çalıların arasında gizlenen biri vardı.

Pekâlâ öyle ise, nerede olduğumu biliyorlardı. Derhal tahminler yürütmeye başladım. Zirveyi kuşattıkları açıkça belli idi. Bir avuç insanın tarayamayacağı kadar büyük bir zirve değildi burası. Demek ki beni gene kapana sıkıştırmışlardı.

Acaba sıkıştırmışlar mıydı? Peki ya kampın bulunduğu taraf. Böyle bir şey yapacağımı rüyalarında görseler bile inanmazlardı ve bu kesim, gördüğüm kadarı ile muhafızsızdı. Evet aşağıda adamlar vardı, vardı ama at ve eyer takımları da orada idi.

Tekrar, sürünerek kamp kesimine geldim ve bir kaç dakika süre ile çevreyi inceledim. Aşağıya kadar olan arazi pek dik değildi ve yer yer arazi örtüleri vardı. Kısa mesafeleri koşarak, bulabildiğim örtülerden yararlanarak aşağıya hızla inmeye başladım.

Yamacın altında bir çalılığın arkasına gizlenip önümdeki arazi kesimini incelemeye başladım. Zabrisky dahil dört atlı uzaklaşmışlardı. Nöbetçi yerinde duruyordu ve seyis, yemek arabasının yanında durmuş kahve içerken aşçılarla çene çalıyordu. Globe'da gördüğüm çenesi köşeli adam tekrar çadıra girmişti. Bu adamın Swandle ya da Allen olduğuna kani idim.

Yolun bir çadırla kapandığı sağa doğru hafifçe kayıp çalılardan çıktım tüfeğim elimde idi. Büyük çadırın arkasından geçtim ve küçüğün arkasına yanaştım. İçerden gelen ses, adamın kalemle kâğıda bir şeyler çiziştirmekte olduğunu söyledi bana.

Büyük bir tehlikeyi göze almıştım. İçerideki adamı elime geçirmek istiyordum hem de şiddetle istiyordum. Winchester'imi omuzuma astım ve Colt'u çıkarıp elime aldıktan sonra, sol elimle bowie bıçağımı çıkardım. Bu büyük bıçak bir ustura kadar keskindi — bir kaç kez onunla traş bile olmuştum — amacım bir baskın yapıp, yarattığı şaşkınlıktan yararlanmaktı. Bu adamın aklına gelecek en son şey beni kendi kampının ortasında görmekti; onun için bir darbede çadırı kestim ve Colt'um, oturan adamı nişangâhı ortasına aldı.

"İstersen bağırabilirsin," dedim, "ama son sözlerinin yardım çağırmak için bağırmaktan ibaret olmasını isteyecek bir adama benzemiyorsun."

Olduğu yerden kımıldamadı. İlk önce gözlerine inanamadı fakat benim varlığımdan kuşkulandıysa bile, elimdeki tabanca ve niyetimden hiç kuşkusu yoktu.

"Aradığın adam ben değilim," dedi.

"Belki," dedim, "Sensen, parçalarım seni. Şimdi önümüzdeki şu işi halledelim bir kez.

"Adamlarından bazıları," diye devam ettim, "atım ve yük hayvanım ile, eşyalarımdan bir kısmına el koymuş vaziyetteler, zirvenin öbür tarafında. Tabii ki oraya gidip atları almayı düşünmüyorum, onun için bir ata, yük hayvanına ve dört günlük yiyeceğe ihtiyacım var.

"Dışarıdaki nöbetçiyi çağır ve atlar ile yiyecekleri hazır etmesini söyle. Ve de ivedi olmasını bildir kendisine.

"Yalnız dikkatli ol. Aranızda işaretleşme olmasın.

Beni burada bastırabilirler ama bastırdıkları zaman, ayaklarımın altında da senin cesedini bulurlar. Aradığım adam sensen, nasıl olsa seni öldüreceğimi biliyorsun fakat sen değilsen, başkasının yaptığı bir iş için onun yerine ölmek, sadece aptallık olur."

"Budalanın birisin sen Sackett. Niye atı alıp buradan kaçmıyorsun? Karşı koyacak bir olanağın bile yok."

"Sen hele bir atı söyle bakalım. İstediğim tek şey Ange'ımı öldüren adamı öldürmektir."

"Onun için çok üzgünüm."

"Atı söyle."

Çok dikkatle yerinden kalktı ve çadırın ağzına yürüdü. "Dancer, o yağız küheylanı eyerle bana. Al'ın yedek eyerini vur hayvana. Bir de, bir haftalık yiyecekle birlikte bir yük hayvanı istiyorum. Hemen hazırlansın."

Döndü ve iskemlesine oturdu. "Başaracağını pek sanmam ama istediğin fırsatı sana veriyorum. Öğütümü dinle ve buradan tüy."

"Yalnız bir kadını öldürecek bir adama benzemiyorsun pek."

Yüzü bembeyaz oldu sonra normal rengini aldı tekrar. Çok kızmıştı. "Ben böyle bir şey bilmiyorum... eğer böyle bir şey olduysa tabii."

"Oldu." Çadırın kapı örtüsünü göstererek, "adamın Dancer, olduğunda pek yakında idi. Macon beni vurduktan sonra, cesedimi arayanların arasında O da vardı."

"İyi bilgi vermişler sana."

"Konuşmaları duydum. Çok yakınıma gelmişlerdi."

Bir ya da iki dakika konuşmadan durduk ama kulaklarım çok meşguldü. Kamp sakinleri kendi normal işlerinin peşinde idi. Dışarıyı gözetlemeye gerek yoktu, kaldı ki gözlerimi ondan ayırmak işime gelmezdi. Bu tehlikeyi göze alamazdım.

Colt'u sol elime geçirip Winchester'i elime aldım ve sonra tabancayı kemerime soktum. Yatağın üzerinde duran bir tabanca daha vardı onu aldım.

"Hazır elin boş ve beklerken, atın için bana bir satış pusulası yaz. Benimki ile değiş tokuş etmiş oluyoruz" dedim.

"Hiç bir şeyi unutmuyorsun değil mi?" dedi ve pusulayı yazdı. "Senin kadar akıllı bir adam, bu kadar büyük bir guruba nasıl karşı koymaya kalkar anlamıyorum."

"Bayım, o kız, hayatta sahip olduğum tek şeydi. Onu öldürdüler. Onu yapan adamı elime geçireyim de, ne olursa olsun umurumda bile değil. Kanıma göre biri, onun geçmişini araştırırsa, başka ölü kadınlara da rastlar."

Başını hızla çevirdi, mavi gözlerinde bir sertlik belirdi. "Neden böyle söyledin? Nereden biliyorsun?"

"Belirtileri görüyorum, çılgın birinin belirtileri bunlar. Adam kalben bir katil. Önce onun paniğe kapıldığını sandım ama şimdi bundan pek emin değilim. Belki uzun zamandan beri uygulamaya alıştığı bir plânı uyguluyordu. Bu bölgede kayıp insanlar vardır, kimsenin arayıp sormadığı kişiler örneğin.

"Bu adam genç değil, anlayışıma göre. Onun yaşında bir insan ya ne yaptığını bilir ya da bu işleri yapmayı adet haline getirmiştir."

Alçak sesle konuşuyorduk ve yaklaşan nal seslerini duyunca elimi kaldırıp susma işareti verdim. Nal sesleri çadırın dışında durdu ve Dancer'in sesi duyuldu.

"Hazır mısınız bay Swandle? Atları hazırladım."

"İçeri girmesini söyle ona," dedim.

"İçeri gel Dancer."

İçeri giren adam, geniş göğüslü, siyah saçlı, geniş ve sevimli yüzlü bir sığır çobanı idi. Önce bana sonra patronuna baktı. "Yük, hayvanını merak etmiştim. Onunla bir denememi ister misin?"

"Hayır Dancer, senin de tahmin ettiğin gibi bu Sackett."

Ben ise düşündüklerimi kelimelere döktüm. "Dancer sana karşı bir şeyim yok. Bütün istediğim sana, beni avlamak emrini veren adamın ismidir."

Dancer bana bakıp sırıttı. "Söyleyeceğimi sanmıyorsun değil mi? Beni döverek konuşturmak istersen de, seni döverim ben, benden iri olsan bile döverim seni. Ve çevredeki herkes olan biteni öğrenir hemen. Senin yerinde olsam, vazgeçerdim bu işten derakap."

"Ve patronun da böylece beni assın diye, öyle mi? Onun yapmak istediği bu ve sizlerin de kendisine yardım etmenizi istiyor. Böylece kendi elleri temiz olacak, benden kurtulduğunda."

"Onun bu çadırdan sağ salim çıkmasını istiyo-

rum Dancer," dedi Swandle, "emin olmadıkça iyi bir adamın gereksiz yere ölmesini istemem."

Yerimde doğruldum, bunu yapmak için boynumu eğmek zorunda kalmıştım. "Dancer, sanırsam senin bu işle ilgin yok, dürüst bir adama benziyorsun. Swandle'da öyle. Zira yüzünde tırnak izleri yok. Bir kaç hafta önce gördüğümde de yoktu. Gömmeden önce Ange'ın tırnaklarını görmüştüm. Esaslı mücadele etmiş... ufak tefekti ama mücadele etmiş ve tırnaklarının altında et ve deri parçaları vardı."

Bir an için sustum buraya gelince. Sanki biri yaklaşıyordu. "Dancer, nehiri beraber geçecek bir adamsın," dedim, "onun için yalnız bir kadını öldüren bir adam için silâhını kullanma."

Gözleri beni inceliyordu, bir adım geri çıktı ve çadırın kapı örtüsünü tuttu. Önce Swandle'ın çıkmasını işaret ettim, sonra arkasından ben de çıktım.

Dışarıda her şey sakindi, sıcak ve tembel bir ilkbahar günüydü. Yemek arabasının yanındaki gürültüler kulağımıza kadar geliyordu.

"Şimdi çekip gideceğim. Diğerlerine söylediğimi size de söyleyeyim... uzak durun. Önüme çıkanı öldürürüm."

"Sahip olduğum her şey bu sürüde," dedi Swandle. "Son meteliğime kadar her şeyim. Bunu kaybedersem, iflâs ederim."

"Neyin değerli olduğuna sen karar ver. Beni vursalar bile elli belki yüz tane Sackett vardır. Duyduklarında, gerekli miktar Sackett karşınıza çıkar ve gerekli miktar Sackett karşınıza çıkmakta devam eder ta

ki topunuzu birden yer yüzünden silene kadar. Makul bir şey değil ama, her kim bir Sackett öldürürse, acı, felâket ve ölüm açar dertsiz başına.

"Ya ondan ayrıl ya da onunla beraber sen de gidersin çünkü onu yeryüzünden silmeye kararlıyım. Gereğinde kaçarım, gereğinde durur döğüşürüm; ama her ne yaparsam yapayım işi yarım bırakmam. Nedeni başkalarından daha üstün olduğumdan değil, akıllı bir kişi olmadığımdandır. Hiç kimse bana bir işten, ne zaman vazgeçileceğini öğretmedi."

Elimle çevremizi işaret ettim. "Bayım, sahip olduğun her şeyden oniki dolar ile kurtulabilirsin ama hayatta kalırsın. Gerisini kendin düşün. Adam seçme hissi olan bir mermi tanımıyorum. Seninle bir alıp veremeyeceğim yok ama bir mermiye iyi hedef teşkil edersin."

"Silâh kemerlerini çözmemizi ister misin?" diye Swandle sordu.

"Hayır... ateş açarsak, silâhsız adamları vurduğumun söylenmesini istemem. Sadece kenarda durun."

Böyle dedikten sonra Winchester'im elimde yiyecek arabasına yöneldim. Tüfeği elimde dengeleyip aşçıya, "Bir sandviç ile üç litre kadar kahve isterim. Viski sever misin?"

"Tabii, neden sordun?"

"İstediklerimi ver ve geri çekil, yoksa vücuduna o kadar çok delik açarım ki, içebildiğinden daha hızlı akar viski."

Orada bir yandan sandviçimi yiyor bir yandan da

kahve ile lokmaları mideye gönderiyordum; bir elmalı pay'ın dörtte üçünü, büyük dilimler halinde ağzıma atıp ve her birini üç lokmada yutarak bitirdim. Son lokmadan sonra elimin tersi ile ağzımı sildim ve kahvenin son yudumunu da mideye indirdikten sonra, eyere oturdum ve çevreme bakındım.

"Bay Swandle," dedim, "Globe iyi bir yere benziyor. Neden o tarafa doğru gitmiyorsunuz?"

Seyis bir kenarda durmuş yuvalarından fırlamış gözlerle bana bakıp duruyordu. Aklından bir şeyler tasarladığı belli idi. Biri ona sorduğu zaman, kamp ateşinin çevresinde onlara anlatışını hayal ediyor olmalıydı. Akıllı olarak kalmaktansa, onlara anlatacak bir şeylere sahip olmaya karar vèrmiş olmalıydı.

Aşağı sarkmış bir silâh kemeri taşıyordu ve onunla ekzersiz yaptığı belliydi. Atımı döndürürken silâhına davrandı.

Aptallıktan başka bir şey değildi bu yaptığı zaten, zira Winchester'im iri, sağ elimde idi ve uzun boylu, kuvvetli bir adam olduğumdan bir tüfeği, tabanca gibi kullanabilirdim. Silâhına davrandığında tüfeği hafifçe doğrulttum ve mermiyi omuzuna yapıştırdım. Yapılması güç bir iş değildi... O anda benden altı metre kadar ilerde idi.

Yere düştü ve ayağa kalkmak için davrandı, yaralı ve hasta bakışlı idi çünkü hayalinden geçirdiği şeyde, böylesi yoktu.

"Senin ot biçmen gerek evlâd," dedim ona, "ellerin ancak bu işe yakışır." Sonra yanlarından uzak-

laştım. Silâh sesinin, diğerlerini de dörtnal ile getire-ceğini biliyordum.

Kamp'tan iyice uzaklaşınca atlarımı dörtnala kal-dırdım. Dilimle büyük bir iş becermiştim ama kırk ya da yarısı kadar adama gene aynı sahneyi oynayamaz-dım.

Oradakilerin sağ duyusuna güvenmiş ve kazan-mıştım. Çünkü batı'lıların çoğunda sağ duyu kuvvetli-dir. Silâh tutan birinin, onu muhtemelen kullanacağı-nı, azimli olduğunu bilirler ve onu gereksiz yere tah-rik etmezler. Silâh taşıyan gençlerin çoğu, daima ken-dilerinin kazanacağını sanırlar. Kendilerini yerde, kan revan içinde, acıdan kıvranırken düşünemezler.

Pine Creek'teki doğal köprünün altında geçir-dim geceyi. Ange'ın yattığı yerden üç kilometre ka-dar uzakta ve acı içinde geçen bir gece idi bu. Onu düşünerek, saatlerce yıldızlara baktım yattığım yer-de.

Hiç kimsenin öyle ölmemesi gerekirdi, dehşet ve ümitsiz bir korku ve acı içinde ölmeye lâyik bir in-san değildi O. Onu yalnız bırakmasaydım şimdi ha-yatta olurdu. Fakat yol boyunca bir çok kez onu yal-nız bırakıp yol aramak için ileri çıkmıştım.

Yarın mezarına gidip çiçek koyacaktım. Yarın Buckhead Mesa'ya gidecektim. Ve ondan sonra da aradığım adamın peşine düşecektim.

Allen isimli bir adamın...

KISIM 12

Kovuğuma dönerken ağaç ve çalılardan yararlanarak gizlenmeye çok dikkat ettim. Çevremdeki sırt ve zirveleri dikkatle inceleyip, gözetleyen olup olmadığına baktım ve devamlı olarak gizlendim. Kovuğa görünmeden geldiğimi sanıyordum ama kendimi emniyette hissettiğim, buna mukabil emniyette olmadığım zamanlar olmuştu. Ben elimden geleni yapmıştım ve Pine Greek'e kanyon içinden geçen yol o kadar örtülü idi ki, bir gözcünün beni görebilmesi için, atımın kuyruğundan tutması gerekti.

Aradığım adam Allen idiyse, artık pek çok zamanı kalmamıştı. Zamanının kısaldığını benim kadar O da biliyordu.

Swandle'ı takdir etmek gerekti. Bana verdiği at

çok iyi idi; gerek at gerek yük hayvanı için elimde satış pusulası olduğu süre kimse beni at hırsızı diye yakalayamazdı.

Al Zabrisky'yi görmüştüm, fakat diğerleri; Romero, Sonora Macon neredeydi? Bunu anlamak için fazla beklememe gerek yoktu.

Daha ortalık ışımadan kovuktan çıktım ve yola koyuldum. Yol boyunca topladığım çiçekleri Ange'ın mezarına koydum. Sanra atımı döndürdüm ve ağaçlar arasından gelen üç atlıyı gördüm.

Kaçma olanağı yoktu ve zaten böyle bir niyete de sahip değildim. Madem ki üstüme gelmekten çekinmiyorlardı, bana düşen görev istediklerini onlara vermekti. Bulunduğum yerde, mezarın çevresindeki ufak açıklıkta durdum, Winchester elimde bekledim.

Önce beni hemen görmediler. Otuz metre kadar ötede ağaçlıktan çıktılar, hepsi Lazy A damgalı atlara binmişti.

"Beni mi arıyorsunuz?" diye onlara seslendim.

Kayarcasına durdular. Biri silâhına davrandı ve mermim adamı eyerinden havaya uçurdu. Sonra bir dizimin üzerine çöktüm ve gene ateş ettim. Mekanizmayı kurup üçüncü mermiyi ateşlerken ilk cevabi mermi ateşlendi. Çok açıktan uçmuştu bu mermi. İlk mermi ile indirdiğim binici yerde idi. Düşerken atı yana sıçradığından diğerlerinin nişanını bozmuş olmalıydı. Tekrar ateş ettim ve iki binici bütün hızlarıyla çalılığa daldılar: Biri sol eliyle eyer kaltağına tutunmuş, sağ eli omuzundan aşağı, yararsız bir şekilde sallanıyordu.

Yerdeki adamı silâhımın altında tutup yanına yaklaştım. Fena yaralanmıştı, mermi göğsünü delip geçmişti. İri yarı, sakallı bir adam olup yüzünde bir yara izi vardı. Bilinçli olarak gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Ölecek miyim?"

"Peşimde idin, daha ne bekliyordun?"

Silâhlarını alıp, gizli tabancası olup olmadığını araştırdım, sonra atının yanına gittim. Winchester'ini ve eyer heybelerini aldım. İçlerinde ne olduğunu bilmiyordum.

"Seni yakalayacak," dedi yaralı adam, 'Allen seni yakalayacak."

Cevap vermeyince, devam etti, "Bir tek fırsatın bile yok. Bu kez iyi bir plânı var."

"Nasıl bir plân?"

"Tuzağın içindesin. Bu bölgeden çıkıp gitmene imkân yok. Bütün bölgeyi kuşattılar ve şimdi çemberi daraltıyorlar."

"Bu kadar adamı yok ki."

Yüzü kireç gibi beyazdı ve terler boşanıyordu, merminin şoku yavaş yavaş azalıyordu. "Yüz kadar Apache kiraladı... Onlara vaad etti... Silâh ve viski." Kelimeler ağzından zorlukla çıktı.

Apache'ler...

Evet bu yeterli idi. White Mountain (Vayt Mauntın) ya da Tonto Apache'leri bu bölgeyi avuçlarının içi gibi bilirlerdi. Burası onların memleketi idi ve her taşı, her çalı dibini iyi bilirlerdi. Çember gittikçe daralacaktı ve ben ortada idim. Geniş otlaklarda kurtları bu şekilde avladıklarını görmüştüm.

Adam orada, ben yüzüne bakarken öldü.

Ata binip oradan uzaklaştım ve hızla batıya yöneldim. Devamlı olarak alçak yerlerden gidiyordum ve kimse ile karşılaşmadım. Ufukta iki kez duman işaretleri gördüm, adamın söyledikleri doğruydu demek ki.

Sert ve kesintili bir arazi üzerinde idim, halbuki hızla gitmem gerekiyordu. Dead Cow Canyon (Değd Kav Kanyın - Ölü sığır kanyonu) da güneye yöneldim ve Mazatzal Mountains'ın vahşi yalnızlıklarına daldım.

Hava sıcaktı ve yaprak kımıldamıyordu. Sabahın serinliği kaybolmuş ve yükseklere tırmanmak, atlarımı bir hayli yormuştu. Kaktüs ile kaplı bir sırtın yamacında atları durdurup nefes almalarını beklerken, çevremi gözden geçirmeye başladım.

Bir an için oturup araziye bakmak bile insanı dinlendiriyordu. Zira çiçekler açmaya başlamış ve arazi bin bir türlü yeşil örtüsüne bürünmüştü. Az bir zamanım olmasına rağmen, bu güzellik bana ciğerlerime doldurduğum hava ile birlikte gelmişti, zira bu güzelliği ancak toprağın kıymetini bilen insanlar görebilirdi.

Çok uzaklarda dağlar mavi bir çizgi gibi görünüyordu ve yakında gölgeli kanyonlar vardı. Gözlerimi önce uzaklarda sonra da yakınlarda dolaştırıp araziyi iyice inceledim.

Dağlı Apache'ler vahşi ve sert kişilerdir ve sıra kavgaya ya da at binmeye geldi mi, ondan iyisi yoktur. Uzaklarda sandığınız an burnunuzun dibindedir.

Her şey o kadar aleyhimde idi ki yapabileceğim iki şey vardı... Ya iyi bir yer bulup gizlenecek, iz bırakmayacak ve beni bulmamalarını umutlayacak; ya da aralarından sızıp çemberin dışına çıkacak, bir Ordu kalesinde, Globe'da ya da Prescott'a gidip, Allen'in Apache'lere para ödemekten bıkmasını bekleyecektim. Fakat aralarından sızma olanağı zayıf bir ihtimaldi. Saklanma yerine gelince, de, Apache'lerin bilmediği bir delik ya da kovuk bulunmadığından emindim.

Uzaklarda ince bir duman sütunu yükseldi ve yakınlarda bir yerde havada bir toz bulutu belirdi. Atımı yola koyup Cactus Sırtına sürdüm ve sırtı aşarken, atın boynuna uzandım, kuzeye dönüp Knob Mountain'a (Nop Mauntın) yöneldim.

Aklıma Swandle geldi. Sert bir kişi olmasına rağmen bana dostça davranmıştı. Allen'in yaptıklarını onaylamadığı belliydi — benim için hâlâ esrarını koruyan adam. Ange gibi başka kadın kurbanların bulunması ihtimalinden söz ettiğim zaman, onun şaşırmış hali geldi gözlerimin önüne. Sanki O'da buna benzer bir şey biliyormuşçasına...

Fakat şimdi gerçekleri düşünmek gerekti. Üstün kuvvetler tarafından aranan O değil, bendim gerek kaçıp kurtulmak ve gerek suçlu adamı ele geçirmek olanağı pek küçüktü. Tek başıma idim ve karşımdaki kuvvetler ise, yenmeyi ümit bile edemeyeceğim kadar büyüktü ve hâlâ aradığım adamı ne görmüş ne de isminden başka bir şey öğrenebilmiştim hakkında.

Hayatımda hiç bir kez bu kadar yardım istediğimi hatırlamıyorum, keşke kardeşlerim yardım etmek için yanımda olsalardı. Avımı elime geçirme olanaklarından tamamen yoksun olduğumu idrak etmeye başlamıştım. Bir yerde gizlenebileceğim bir delik bulmalıydım.

Knob Mountain'ın ovaya uzanmış sayısız burunlarından birini dönerken önümde üç atlı gördüm. Ağaçlardan çıkmış bana doğru geliyorlardı. Tüfeğim kucağımda ben de onlara doğru yöneldim.

Beni görünce bir parça yayıldılar ama ben burnumun doğrusuna, üzerlerine gitmekte devam ettim, sanki onlara aldırmıyormuşçasına. Ağzım kurumuştu ve gayet temkinli idim. Çünkü hiç kimse burun doğrusuna üç sert ve kabadayı kişinin üstüne gitmezdi. Zira Lazy A için at binenlerin hepsi sert ve kabadayı kişiler olmalıydı, bu zamana kadar. Çevrem dik yamaçlarla kaplı olduğundan kaçıp kurtulma olanağı yoktu. Ya bir blöf yapıp kurtulacak ya da döğüşecektim. Yoluma devam ettim.

Yaklaştıklarında hepsinin belâya hazır olduğunu gördüm, birinin gözü atın damgasına kaydı... damganın Lazy A damgası olduğunu unutmuştum ben halbuki.

Adam güldü. "Bir kaç dakika beni meraklandırdın ahbap," dedi, "Seni bir an için Sackett sandım."

Atın damgasını görünce hepsi gevşemişlerdi, fakat ben tüfeği onların üstünde tutmakta devam ediyordum. "Sackett'im," dedim. "Kemerleri çözün bakaldım. Saçını kaybetmek isteyen de silâhına davranır."

Amanın, yüzlerini bir görmeliydiniz. Hepsi bir anda çılgına döndüler ve hepsinin de şiddetle silâha davranmak istediklerine yemin edebilirim. Ne var ki kolay ölmek istemeyecek kadar gün görmüşlerdi. Tokalarını çözerken, parmakları çok hassas iş görüyormuş gibi pek dikkatli idi.

Otuz metre kadar geriye gitmelerini söyledikten sonra atlarından indirttim. Atlarını ve silâhlarını aldım. Atlardan birinde bir torba yiyecek vardı, torbayı onlara fırlattım.

"Alın bunu yersiniz," dedim. "sonra da Verde'e kadar yürüyün. Ergeç biri çıkıp gelir şansınız varsa, yoksa Camp Verde'e kadar bir yürüyüş yapmış olursunuz."

İkisinin silâh çapları benimkine uygun olduğundan, fişeklikteki mermileri aldım. Tabancalarını bir ağaca astım fakat tüfeklerini kendime sakladım. Hızlı bir çatışmada, tüfek doldurmaya vaktim olmayabilirdi.

Sonra uzaklaştım oradan, arkamda küfür edip duran birkaç adam bırakarak. Onlara kızmadığım gibi kınamıyordum da. Sert ve dağlık bir arazide yaya kalmak çok kötü idi, süvari çizmesi ve önlerinde uzun bir yürüyüş gerektiren bir yol varken özellikle. Ha, ha, ha.

O geceyi Wet Bottom Creek'in (Vet Batım Crigk - Popo ıslatan Deresi) — dereye düşen bir kovboy'a izafeten verilmiştir bu isim — yukarı kesimindeki yarlardan birinde geçirdim. Kendime bir sürü domuz pirzolası ve tava ekmeği pişirdim. Adamların atlarını

güneş batarken serbest bırakmıştım, kendiliklerin çiftliğe dönerdi onlar.

Ortalık ışımadan biraz önce uyandım, yola çıkmak için eşyalarımı toplarken bir bıldırcın sesi duydum. Bu seste olan bir şey bana pek doğru gelmedi. Bu bölgede pek çok bıldırcın vardı ama seste garibime giden bir ton vardı. Hızla toplanıp eyerleri atlara vurdum.

Bu arada bir bıldırcın cevap verdi ve sonra üçüncü bir bıldırcın sesi daha duyuldu.

Kampımız derenin kenarındaki söğüt ve ardıç ağaçlarının altında oldukça düz bir yerde kurulmuştu. Sakin ve güzel bir yerdi, derenin taşlar üzerinden aktığı ve güneşin ilk ışıklarıyla ağaçların altında bir takım gölge oyunlarının başladığı nefis bir doğa köşesi idi.

Aşağıda ise kanyonun duvarları çok dikti ve güneş ışığının ta dibe kadar inmesi olanağı yoktu. Kampı kurduğum yerde altıyüz metre uzunluğunda ve yüz metre kadar genişliğinde bol otlu bir açıklık vardı. Önce dereye ve kuzeye sonra da o yönde başlayan başka bir kanyonun ağzına baktım. Sağımda ise Wet Bottom'un üst kanyonu, Bull Spring kanyona doğru uzanıyordu. Burada eski bir kızılderili yolu gördüm.

Burası çok hoş bir yerdi ve bir süre kalmayı düşünüyordum. Kendimi ve atları dinlendirmek için zamana ihtiyacım vardı. Düşmemden epey zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ eski kuvvetimi kazanmamıştım fakat kendimi çok daha iyi hissediyordum. Be-

ni bulduklarından emindim. Mesele, bu kez de yakayı kurtarabilecek miydim?

Kanyondan aşağı inmek belki en emin yoldu. Hiç kimse beni oraya kadar izlemezdi, tabii aklı başında olanlar için bu sözüm. Aşağıda eli tüfekli bir adam, bir orduyu bile durdurabilirdi. Fakat bir kez de kanyonun altından çıktım mı Verde vadisinde olacaktım ki, nehir boyunda nöbet gezen kızılderili ya da Lazy A binicilerinin olacağına bahse girerdim.

O bıldırcın sesleri Apache'lerin olabilirdi ve onlardan belâdan başka şey beklemeyemezdim. Önceden bana yardım etmiş olmalarının şimdi için bir anlamı olamazdı, kaldı ki aynı gurubun adamları olma olanağı da pek yoktu. Öyle olsa bile, kendilerine vaad edilen ödülleri almak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Ortalık pek sakindi gemi ve diğer atın yularını elime alıp açıklığın öbür tarafına kadar yürüdüm, çevremi dinledim ve sonra dereye girdim. Su berrak ve soğuk, derenin tabanı yassı kayalık ve çakıllı idi. Yazları kuruyan cinsten bir dere olmasına rağmen bu ilkbahar mevsiminde kırk ilâ altmış santim derinliğinde suyu vardı. Suyun derinleştiğini anlayınca, eyere oturdum.

Mezanın burnu sağımda ve yakınımda idi. Kendime daha fazla bir hareket serbestisi vermek için tüfeğimi kılıfına soktum. Bundan sonra herhangi bir hareket olacaksa, tabancalık bir hareket olacaktı. Zira insan ancak bir kaç metre ilerisini görebiliyordu.

Yukarıda bir akbaba umutla dolu olarak, kısa daireler çizerek dolaşıyordu. Atlar suyun içinde giderken

pek az ses çıkarıyorlardı ve nereye bakarsam bakayım hiç bir şey görmüyordum. Yalnızlığa alışkın olmakla beraber, hiç olmazsa arkamı gözleyecek birinin yanımda olmasını istedim... boyumdan çok büyük bir işe kalkışmıştım. Umutlandığımdan daha fazla talihim yoksa bu işten sağ kurtulmama imkân yoktu.

Bir namludan yansıyan ışık beni uyardı, eğildim ve atı mahmuzladığım gibi onu kenara sıçrattım. Taş duvara çarpan merminin sesini duydum sonra da kanyon içinde yankılayan silâh sesini. Hiç istemediğim halde gözlerim kendiliğinden merminin kayadaki izine bakmak için kaydı. Taşın üzerindeki beyaz izi gördüm, su düzeyinden yüzotuz santim kadar yukarıda idi bu iz. Kim ateş ettiyse, dağın öbür yamacında olmalıydı.

Ben onun ateş ettiği yeri ararken, O tekrar ateş etmek için doğruldu. Tabanca için uzun bir mesafe idi, o nedenle ateş etmedim, onun yerine atımı kayanın çıkıntısına doğru sürdüm. Oraya giderken, altı metre kadar ötemde derenin kenarında aniden bir kızılderili belirdi.

Sudaki ayak hareketlerimizin yumuşak sesleri onu yanıltmıştı, çalılardan çıktığında yedi, sekiz metre kadar arkama bakıp bizi arıyordu. Ve gözleri ile bizi arayıp bulana kadar bir hayli vakit kaybetmişti. Vücudumun yanından ona bir mermi gönderdim ve merminin göğsünü deldiğini gördüm. Parmak uçlarına kalktı ve sonra, suyun içine yüzükoyun düştü. Kayanın çıkıntısını döndüm ve Wet Bottom Creek boyunca gidebildiğim hızla yoluma devam ettim.

Bull Spring Canyon'u aşan yola geldiğimde sola döndüm ve her iki atı da hızla yokuşa sürdüm. Atları çatlatmak istemediğimden yüz metre kadar çıktıktan sonra yavaşladım. Mezanın tepesine tırmandığımızda yolun çatallaştığını gördüm. Zaten bunu bekliyordum zira Bull Spring'te beni bekleyenler olabilirdi.

Gerçekten de beni bekleyenler vardı, üç kişi idiler. Yerde bulunan yüksek çam yaprakları üzerinde hiç ses çıkarmadan yaklaşık. Onları iyice görüp yerlerini saptadıktan sonra, mahmuzları ata dokundurdum ve namludan çıkan mermi gibi aralarına daldım.

Bir ara atımın ayağı kaydı ise de kendisini çabuk toparladı. Adamlardan biri yuvarlandı, ikinci mermi diğerini ısırdı. Omuzumda bir acı duydum ve az kalsın tabancam elimden düşüyordu... az kalsın.

Sağa döndük hızla ve taşlı bir araziden geçip kanyonun kenarına bir solukta çıktık ve arkamdan gelen mermilerden kendimizi tam zamanında kurtardık. Yaram hafif bir sıyrıktan ibaretti, gömleğimin kanla biraz ıslandığını duyuyordum. Beni tekrar çizikledikleri anlayınca, İrlanda'lı ördek avcıları gibi küfür ettim.

Yeniden silâh sesleri duydum ve atımın çöktüğünü hissettim, ayaklarımı özengiden kurtaracak zamanı zor buldum. Her iki yönden gelen nal sesleri de bu arada kulağıma erişti. Düşen atın eyerinden ancak tüfeği sıyıracak vakit buldum ve kendimi kayaların arkasına attığım an, onların kayanın çevresini dönüp meydana çıktıklarını gördüm.

Başlarına belâyı satın almışlardı.

Yüksek otların arasında yüzükoyun uzanmış, sağımda ve solumda kaktüsler ve elimde bir Winchester ile hazırdım. Üzerlerine yaylım ateş açtım. Bunu istemişlerdi en sonunda ve ben de mekanizmayı çalıştırabildiğim hızla onlara mermi yağdırdım. Sonra tabancamı çıkardım, biraz da onunla tozlarını silkeledim.

Dağılıp hepsi bir köşeye kaçtılar, biri yerde, bir at başı boş kaçmada ve diğeri de arkasında kırmızı bir iz bırakıp, bir eliyle eyere tutmuş bir halde idi. Sırtı kan içindeydi adamın kımıldamaya niyeti bile yoktu.

Ortalığın birden sakinleştiği bu anda, atıma balıklama daldım ve üç tüfek ile bir tabanca kemeri alıp döndüm ve kayaların arasında koşarken yüzümün önünden geçen bir mermi ile irkilip, yön değiştirdim.

Bu delikanlılar beni istiyorlardı, bundan kimsenin kuşkusu yoktu ve bu iş için madem ki silâhşor ücreti alıyorlardı, bunu hak etmeleri gerekiyordu.

Bir yere siper aldım ve çevremi inceledim. İki yönden gelebilirlerdi ve her iki yön de bir az rahatsızdı.

Beni iyi kıstırmışlardı. Nehirde küreksiz olarak yakalamışlardı. Fakat derimi kurutmak için güneşe gerdiklerinde, yanımda başkasının da derileri olacaktı.

Yanıma kolay yaklaşamazlardı ve üstümdeki kanyon duvarına çıkacaklarını tahmin ediyordum. Gece olunca ne yapıp yapıp, aralarından sıyrılmalıydım.

Bir saat geçti, sonra ikincisi. Güneş insanı yakıyordu ve ben biraz sonra kanyon duvarının gölgesi tarafında olacağımı düşünerek sevindim. Ama, karanlık

basınca onların yaklaşmalarını farkedemeyecektim ve bunu bilen onlar, o nedenle pek acele etmeyeceklerdi.

Kimse kımıldamıyordu... çalılıkta bir çekirge öttü... önce gördüğüm akbaba da beni izliyordu, zira yukarıda dolaştıkça gölgesini görüyordum. Tüfekleri kontrol ettim, kullandığım mermilerin yerine yenisini doldurdum, sonra da tabancamı muayene ettim.

Omuzumdaki sıyrık yüzeyde olduğundan kanama durmuştu. Ağzım çok kurumuştu ve canım su içmek isterdi. Fakat mataram atımın üstünde kalmıştı. Bir daha hiç su içmek fırsatını bulamayacağım aklıma geldi. Bu kez beni iyi sıkıştırmışlardı, arkamda Bullfrog Sırtı ve altıyüz metre kadar ötede de nehir vardı.

Birden yukarıdaki kayaya bir mermi çarptı, kafamın yanından vınlamıştı mermi. Bu beni gerçekten korkuttu. Bu, buradan çok uzakta olmayan bir yerde askerlerin Apache'lere oynadığı bir oyundu. Kızılderelilerin yanına yaklaşamayınca, kayalar ateş edip mermileri sektirmişlerdi... seken mermiler pek kötü yaralar açardı ve ben daha sonra olanları gören bir adamı dinlemiştim.

Kendime bir delik aramaya başladım ve az sonra kayaların arasında ufak bir aralık bulunca, oraya sıkıştım.

Bunu izleyen yarım saat içinde her tarafa uçuşan mermiler ve taş parçaları vardı göz gözü görmüyordu diyebilirim. Eğer bu sırada aniden hücum etselerdi pekalâ yakalayabilirlerdi. Zamanında yerimden çıkıp onlara karşı koyamazdım ama onlar bunu bilmiyorlardı.

Gözlerimin içi tozla dolu ve sık sık yüzüme taş

parçaları çarpıyordu ama bir tek mermi bile bana yaklaşmadı. Sıkışma vaziyetime bakılırsa bir mermi ile vurulmam sadece bir mucize olurdu, zaten bir süre sonra onlar da ateşi kestiler. Yavaş yavaş deliğimden çıktım ve ateş etmekte oldukları nehir kıyısını incelemeye başladım. Hiç bir şey görmemekle beraber, hayatta olduğumu onlara göstermek için bir mermi ateşledim.

Alaca karanlık başladı ve çöl bölgesinde alacakaranlık pek kısa sürer. Az sonra da yıldızlar sökün ettiler ve ben gene saklanacak bir delik aramaya başladım. Burada kesin sonuç alınacaktı, bunu kemiklerimde bile hissetmeye başladım. Elim kolu bağlı kıstırılmıştım. Ve ateş etmelerinden bir düzineden fazla adam olduğunu anlamıştım. Buradan kurtuluş yoktu. Aklıma atlarım geldi. Binek atım vurulmuştu ve yük atım çevrede bir yerde olmalıydı ama isterse yüz kilometre uzakta olsaydı, bir fark yoktu ki.

Çöl havası açıktı ve gece bastırdıkça, aşağıda konuşan adamların sesleri kulağıma gelmeye başladı. Ateşlerinin dumanı ve pişirdikleri yemeğin kokuları geliyordu burnuma. Karnımı guruldattı bu kokular, dün geceden beri bir şey yememiştim.

Yemeği düşündükçe karnım daha çok acıktı. Beni kıstırmışlardı ama karnım dolu olarak ölmeyi tercih ederdim. Belki aşağı inebilir, bir kızılderili becerisi ile kampa yaklaşabilir ve ondan sonra da ateş açarak onları ziyaret edebilirdim. Böylece karnım doyardı ... bir avuç kurşunla.

Hava iyice karardıktan sonra bir atlı geldi kam-

pa. Biribirlerini selamlayışlarını duydum. Ve onun "... cehennem gibi bir döğüştü. O ikisinin nereden geldiğini bilmiyorum ama davet edilince, silâhlarının haklarını verdiler." dediğini duydum adamın.

"Nerede oldu bu ?"

"Solomonville'de. Dodie Allen, Pete Ryland (Piğt Raylınd) ve Collins (Kalins) ile birlikte gittiler. Belâ arıyorlardı ve Dodie'nin nasıl olduğunu bilirsin. Amcası büyük çiftlik ağası diye kendisini de ağa sanıyor. Ya da ağa olduğunu sanıyordu."

"Öldü mü ?"

"Dinlesene be. Onlara çatığı anda ölmüştü fakir."

"Nasıl oldu, anlatsana ?"

"Dodie başladı işe. Yanında iki kabadayı vardı. Bu nedenle kendisini emniyete hisediyordu. Ya da göğsündeki kılların sayısının artığını düşünmüştü. O ikisini görünce dağdan inmiş adamlara benzediklerini söyledi.

"Adamlardan biri ona baktı ve 'belki' dedi.

"Sonra Dodie onlara Tennessee dağlarından gelenler için burasının bir az ağır havalı olduğunu söyledi — birini dağda kıstırdıklarından söz eti ve sabaha kalmaz boynuna ipi geçirip, salandıracaklarını da ekledi.

"Adamlardan uzun boylu olanı, 'hepiniz Sackett isimli birini mi avlamaya uğraşıyorsunuz' dedi. Ve Dodie onu olumlu cevaplayınca. Collins'in kendisini dürtüp susması için uyardığı halde, O huysuz danaya benzeyen Dodie çenesi tutmadı ve adamı nasıl asacaklarını anlatmaya başlayınca, adam bir az geri çe-

kildi ve 'şimdi kendine bir yerine iki Sackett buldun, hadi göster bakalım kendini, ya o tabancayı çek ya da ayağımı öp.' dedi.

"Aman efendim, Dodie'yi bir görecektiniz, ne yapacağını şaşırdı. Düşük çenesi başına belâyı tonla satınalmıştı ve bu belâ karşısında ne mal olduğunu gösterdi. Olduğu yerde durmuş sanki bütün salonun havasını yutmaya çalışıyor ve her geçen dakikada rengi bir tuhaf yeşil oluyordu.

"Sonra lafa Ryland karıştı ve Dodie'nin bir kasıdla konuşmadığını anlatmak istedi ama adamlar işin peşini bırakmak niyetinde değillerdi."

"Uzun boylusu söze devamla, 'sizin Sacket'leri avladığınızı söyledi, şimdi bir yerine iki tanesini buldunuz. Ben Flagan Sackett'im bu da Galloway. Ateşe mi yoksa kaçmaya mı başlayacaksınız?' böylece tabancalar ateşlendi."

"Ölen?"

"Üçü de ... dört mermi ateşlendi. Dört mermi temizledi onları. Dodie'de iki mermi vardı."

Ortalığa bir sessizlik geldi sonra mırıltı halinde bir konuşma oldu ki ne olduğunu anlayamadım, sonra birinin "Patron ne diyecek bu işe, Dodie'yi çok severdi." dediğini duydum.

"Van bir direğe bağlanacak kadar kızgın. Nasıl olduğunu bilirsin onun. Zaten anadan doğma kızgındır şimdi ise küplere binmiş vaziyette Skeeter (Sikiğtır) da öyle."

"Skeeter Allen onları yakaladığında o Sackett'in yerinde olmak istemem."

"Ben ise Skeeter'in yerinde olmak istemem. O ikisinin silâh çekmesini görmedin ki."

Birkaç dakika kimse konuşmadı sonra bir ses, "Bir az daha kahve içmek isteyeniniz var mı ?" dedi.

Bu yerden kurtulmaya gayret edeceksem hareke-te geçmenin zamanı gelmişti. Yanımda bulunan bütün mermileri ceplerime ve tabanca kemerimdeki yerleri-ne doldurdum. Bir kemeri daha çaprazlamasına omu-zuma astım. Kendi tüfeğim ile bir yedeği de elime aldım ve yavaşça kayaların arasına süzüldüm.

Aklım o iki Sackett yüzünden karışmıştı. Bildiği-me göre en yakın Sackett'ler Mora'da olan bizimkiler-di. Bununla beraber Denney's Gap (Deniğz Gep) de-nilen bir yerde Flagan İsimli bir Sackett'in yaşadığını duymuştum eskiden. Bu, onun torunu ya da başka bir yakın akrabası olmalıydı.

Duyduğum hikâye doğru ise, gerçek bir Sackett marifeti gibi geldi bana. Tamamen yalnız olmadığımı bilmek bile bana bir parça rahatlık vermişti.

Kayaların arasından bir hayalet gibi süzülüp ne-hirin yakınındaki düzlüğe çıktım. Büyük bir ateş yak-mışlardı o gençler kendilerine ve hepsi de ateşin çev-resinde idi. Uzun süredir ateşin çevresinde oturup konuştuklarından, gözlerinin karanlığa alışması bir az zaman alacaktı ve...

Burnumun dibinde bir kızılderili belirdi aniden. Elindeki bıçaktan yansıyan ışığı gözlerim zamanında farketi ve tüfeğin namlusunu adamın göğsüne daya-dığım anda tetiği çektim.

Kızılderili yere düşerken, tüfeği omuzladığım gi-

bi ateşin çevresindekilerin üzerine boşaltıverdim. Bu kadar çabuk dağılan bir toplantıyı kimse tüm yaşantısında görememiştir. Bir at ürküp bana doğru geldi ve ben de elimdeki boş tüfeği yere atıp hayvanın üstüne atlamak istedim.

Atı yakalamama rağmen beni silkeleyip attı, yere düşerken bir talih eseri tüfeğimi elimden düşürmedim. Tekrar bulunduğum yerde hapis kalmıştım.

Her neyse onlara bir az daha güçlük çıkarmıştım ya. Bunu unutamazlardı bir süre hiç olmazsa. Tekrar kayalara dönüp, kanyonun duvarına doğru sürünerek ilerlemeye başladım.

Van Allen ... ilk kez olmak üzere hasmımın ismini tam olarak öğrenmiştim fakat onu nasıl ele geçirecektim ? Aç karnına, susuzluktan çatlamış dudaklarla kayaların arasında yatmış nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Geceyi bitirmeden buradan sıvışmanın bir çaresini bulmalıydım. İş gündüz vaktine kaldı mı beni enseleyecekleri garanti idi. Ama elime bir at geçirebilseydim onlara iyi bir kaçış numarası yapabilirdim.

Aniden bir yangın başladı ... kuru çalıların, bir az önce bulunduğum yerde çatırtılar çıkararak yanan sesini duydum. Yangın biraz ileride ve solumda idi. Sonra sağ tarafımda ikinci bir yangın başladı. İşin farkına vardığımda bütün Verde nehiri boyunca çalıların ateş aldığı ve önümde alevlerden bir duvar meydana geldiğini gördüm. O alevlerin ardında da elinde tüfekler ile bekleyen adamlar ve onların arkasında da işime yarayacak atlar bekliyordu.

Galiba bu kez fena şekilde kapana kısılmıştım gene.

KISIM 13

Kötü sonuca gelmiş miydim ? Düşmanlarım etrafımı çevirmiş, arkamda kanyonun duvarı ve ben sıvışacak bir delik bulamazken, feci sonuç karşıma gelmiş miydi en sonunda ?Korktuğum ölüm değildi, fakat ben ölürken Ange'ı öldüren adamın yaşaması beni çileden çıkarıyordu. Ange'ımın hayatın kendisine pek az verdiği ve sonunda bir caninin elinde hayatını kaybedip, kullanılmış eşya gibi bir kenara atılan Ange'ımın katilinin elini kolunu sallaya sallaya dolaşması katlanacak şey değildi.

Oralarda bir yerlerde Van Allen vardı, daima emniyette, daima tehlikeden uzakta; fakat daima perde arkasında, karşılaştığımızda yüzünü bile tanıyamayacağım şekilde, gizli ve de kaçak. Karşımdaki yangın

kaçabileceğim tek yolu, gündüz gibi aydınlatıyordu. Böylece bana kalan tek kurtulma yolu, arkamdaki duvarı tırmanabilmekti. Fakat yangının alevleri bu duvarı da aydınlatıyordu ve ben kendimi onların tüfeklerine hedef yapıp duvarın üstünde kalmak istemiyordum.

Eğer anlatılanlar doğru ise bölgede başka Sackett'ler de vardı. Demek ki davam benimle son bulmayacaktı. Cesedimin yattığı yerde, başkalarının da cesedleri yatacaktı. Zira Van Allen bizi Globe'dan sonra izlemeye başladığında, başına aldığı belânın niteliğini bilmiyordu.

Gecenin içinde farkettiğim ufak bir kımıldanma beni uyarmaya yetti ve bulunduğum yerden hareketle yerimi değiştirdim. Beni yakalamak için taşların ve çalıların arasından sürünerek, kanyon duvarının eteklerine doğru sürünerek ilerliyorlardı. Yaklaştıklarında iş tüfekten çok tabancaya düşecekti.

Daha önce kayalar arasında gördüğüm uzun bir dal aklıma geldi. Yavaşça uzanıp onu elime aldım ve dikkatle kaldırıp, beklemekte olduğum yerin üç metre kadar ilerisine, dalın diğer ucunu yere sürdüm. Kısa bir an sonra dalın bu ucunu, yapraklar arasında çok yavaş olarak geri çektim, bu sesi duyacaklarını umutluyordum.

Bunu duymuş olmalıydılar zira hepsi birden önümdeki noktaya toplandılar, acele tarafından, beni canlı yakalamak istedikleri belli idi. Colt'umu bir tek sesmiş gibi, sanki gök gürültüsünü andırır bir sesle üzerlerine boşalttım. Sonra yerimi değiştirdim ve tü-

feğimi elime aldım diz çöküp bekledim. Birden silâh sesleri ortalığı kapladı ve namlu alevleri ortalığı aydınlattı, bir az önce durduğum yerde mermiler vızır vızır işliyordu. Tüfeğimi yere bıraktım ve tabancamı doldurdum. Mermileri hazneye yerleştirdim ... altı mermi ve bekledim.

Çalılar içinden debelenme sesleri geldi ve birinin acı ile inlediğini duydum. Başka biri de acı ile bağırıyordu — tüyler ürperten bir sesle. Ne yapalım, istemişlerdi bunu.

Çok dikkatle ve yavaş yavaş bulunduğum yerden geri çekildim, bir kaya yığınının çıkıntısını dolandım ve aksilik, çizmemin topuğu kuru bir dala bastı. Bir anda gece atılan mermilerin ışığı ile aydınlandı. Bir şey göğsüme çarptı ve ben, dizlerimin bağı çözülürken arka arkaya birkaç el ateş ettim.

Yere düşerken birinin üstüne yuvarlandığımı hissetim, yüzü kandan kaygandı. Nefes almaya çalışırken boş tabancamı da elimden düşürmemeye gayret ediyordum. Elimle yoklayarak adamın kolunu tuttum ve arkaya bükerek elindeki tabancayı aldım. Adamın karşı koyacak hali kalmamıştı.

Karanlıkta bulunduğum yere çömeldim, yaramın etkisi kendisini göstermeye başlamıştı. Adamdan aldığım tabancayı yere koydum ve kendiminkini doldurduktan sonra kılıfına soktum. Adam ya ölmüştü ya da ölüm halinde idi, hangisi olduğunu bilmiyordum.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Mermi ya ciğerimi delip geçmiş yada hareket etiğimden böyle nefes alıyordum. Bu konuda da bir fikrim yoktu henüz.

Arazinin alt kesiminden biri seslendi, "Hey, ne oldu ?"

Biri inledi, bundan başka cevap veren olmadı. Zira canlı olanlar ses verip, yerlerinin belli olmasını ve böylece de mermilerime hedef teşkil etmeyi istemiyorlardı

Kendimi daha gerilere çektim, başım uğulduyor ve midem bulanıyordu. Niye böyle hissettiğimi anlayamadım.

Ateşle aramda bir takım adamlar göründü — üç kişi. Tüfeği doğrultmam için bir hayli gayret sarfetmem gerekti ama sonunda becerdim. Gittikçe yaklaşıyorlardı... galiba herkesi öldü sanmışlardı. Derhal ateş açtım, arkada kalanı vurmuştum. Onu öldürdüğümü sanmıyorum ama, bacağından vurulduğunu anladım, çünkü ayağı aniden burkulmuştu. Diğerleri sola ve sağa kaçtılar ama hızlı kaçamadıklarından birini daha zımbaladım. Bir çığlık attığını ve çalıların içine yuvarlandığını farkettim.

Sonra, ortalık bir süre sesizliğe kavuştu. Belki bayıldım, bilmiyorum. Sadece tekrar gözlerimi açtığımda yıldızlara bakıyordum ve çevremde büyük bir sessizlik vardı. Ateşler hâlâ aydınlıktı fakat duyduğum kadarıyla kimse hareket etmiyordu. Acı ve ağrılar içinde ve müthiş bir yalnızlık hissederek orada yattım. İçimden hareket etmek gelmedi ... sadece Big South Fork'da yaban ördeklerinin seslerini ya da çam ağaçlarının kokularını duymak geldi içimden.

Gecede çam ve kan kokusu vardı ve ölüm yolumu aydınlatan ateşlerden gelen odun kokuları. Fakat her

nasılsa içimden gelen bir ses, Van Allen'i öldürmeden önce, ölmeyeceğimi söylüyordu. O bulanık ve gizli şekili görmedikçe, yüz yüze gelmedikçe ölmeyeceğim içime doğuyordu. Tanımadığım ve hiç görmediğim o biri, sevdiğim kızı öldüren o biri'ni temizlemedikçe ölmeyeceğimi biliyordum.

Beni harekete getiren aptalca bir his oldu. Benim kadar uzun boylu ve sert bir kabadayının, böyle melânkolik bir şekilde ölmeye hakı yoktu.

Bu his altında kımıldandım, gelen kuvvetli acıya dişimi sıkıp dayandım, bulantımı sık sık yutkunarak ve derin nefes almaya gayret ederek önledim. Galiba yan taraftan vurulmuştum, belki de Sonora Macon'un kafama vuran mermisinden sonra düşerken kırılan kaburgalarım daha iyice iyileşmeden yeniden açılmıştı.

Borçlu olduğum biri daha vardı sahi ... Sonora Macon. O nerede idi acaba ?

Görünüşe bakılırsa, bütün düşmanlarım erişilmez duvarlar arkasında saklı idi. Bu kadar süre üstlerine gittiğim halde hâlâ erişememiştim onlara.

Ateşler pırıl pırıl yanıyordu. Ateşin ışınlarının bir kısmının duvardan yansıyıp bulunduğum yeri aydınlatması ve hareketlerimin görülmesi olanağı aklıma geldi. Belki kayaların arasında gizlenmiş olan hasımlarım vardı, kımıldamamı bekleyen ve kımıldayınca beni vurmayı bekleyen hasımlarım.

Ne yapıp yapıp Allen ile karşı karşıya gelmeliydim. Belki de diğer Sackett'lerin yardıma geldiğini

duyunca işi bu kadar hızlandırmışlardı ... belki Sackett'ler de çok yakınlarda idiler.

Ailemi sevmek, aile gururunu her şeyden üstün tutmak ve onun için ölmeye hazır olmakla beraber onlardan uzak duran ve yalnız yaşayan bir adamdım. Belki bu, başkalarına saçma ve anlamsız gelebilir ama ... kişinin inanacağı bir şeyi olmalıydı ve biz Tennessee Sackett'leri için aile bağı önde gelirdi. Bundan öteye herşey — hayat, yiyecek ve barınak — sonra gelirdi.

Yüz yıldan beri ailemde Sackett'lere koşarak yardıma gelen Sackett'lerin ve ekseriya varlıklarından haberdar bile olmadıkları bu adamların hikâyeleri anlatılırdı. Bu kanımızda olan, yaratılışımızda olan bir şeydi.

Şu anda kayalar arasında bulunduğum yer Ange'ın öldürüldüğü yerden birkaç kilometre uzakta idi ... belki altı, yedi kilometre. Buckhead Mesa hemen hemen kuzeyimde bulunuyordu.

Kanyon duvarının sağ ve solunda gene dik kanyonlar vardı, mezadan akan suları bir anda çağlayan gibi boşaltan dik kanyonlar ... tabii akacak su olunca. Arkamda duran bu dik duvarı tırmanıp tırmanamayacağımı bilmiyordum ama galiba yapılacak tek şey buydu, denemekle ne kaybederdim, özellikle her şeyi kaybetmek üzere olduğum an. Kaldı ki ortalık aydınlanınca her taraftan gelip beni sıkıştırmaları mukadderdi. Eğer onlara karşı bir dayanma göstereceksem, daha yukarıdaki kayalıklara tırmanıp bu alt kesimlerden kurtulmam gerekliydi.

Santim santim gerilemeye ve tırmanmaya başladım. Kayaların yüzlerinde çatlaklar, çıkıntılar ve çalılar vardı. Zaman zaman meyilli yer de bulunuyordu. Yan tarafımın ağrısı dayanılır gibi değildi ve başımda devamlı bir zonklama vardı. Kendi ağırlığımı bile zor taşıyabiliyordum, kollarımla kendimi yukarıya çekmek bir mesele idi. Fakat birkaç metre yükselip duruyor ve dinleniyordum. Allaha şükür yakınlarda Apache'ler yoktu zira şimdiye kadar beni çoktan duyarlardı.

Bir kez yola koyulduktan sonra çok olan arazi örtülerinden olanaklar ölçüsünde yararlanmak ve özellikle tüfek dibçiğinin taşlara çarpmasını önlemek zorunda kalıyordum. Zira bu ses aşağıda olan her hangi biri tarafından kolaylıkla duyulurdu. O nedenle gereğinden fazla enerji ve zaman kaybediyordum.

Duvarda yansıyan ışık altında, bir kayanın üzerinde büyümüş bir ardıç ağacının arkasında ufak bir düzlük gördüm. Dışarıda kalan köklerine tutunarak kendimi ardıcın altına çektim, ağacın arkasında bir metre kadar genişliği olan bir düzlük vardı ve bu düzlük duvar boyunca bir süre gidiyordu. Burası, yumuşak arazi kısımlarının erozyonla akıp gitmesinden sonra kalan sert bir arazi parçası idi — dağlarda buna benzer bir sürü yer vardı. Burası hem dinlenmek ve hem de aşağıdaki adamlardan korunmak için iyi bir yerdi.

Göğsüm körük gibi inip çıkıyordu ve sanki adelelerimin her lifi sıtma tutmuş gibi titriyordu. Duvarın bir kısmını tırmanmıştım ama sıfırı da tüketmiştim. Yorucu at binişler, günlerce at sırtında dolaşmalar, ya-

ralarım ve bitkinlik birden üstüme çöktü. Yere uzandım ve karanlığın beni sarmasını bekledim. Gece berrak ve tertemizdi, yıldızlar pırıl pırıldı ve ben uyudum.

Bir sesle uyandm. Uykunun karanlığından çırpınarak ve sıçrayarak uyandım ve oturdum, buz gibi terlemişti her yerim. Ortalık aydınlanmıştı ve aşağıda adamlar vardı, gece bulunduğum kayalıklarda, vızır vızır dolanıp beni arayan adamlar.

O kadar yakındalardı ve beni arıyorlardı. Ayağa kalkmak istedim fakat beceremedim. Ayaklarım beni taşıyamayacak kadar kuvvetten düşmüştü. Gene olduğum yerde otura kaldım. Bir az öne eğildiğimde aşağısını görüyordum ... belki yirmiye yakın adam vardı. Alt kesimde, nehire doğru uzanan düzlükte de atları vardı. Başlarında da bir seyis bekliyordu.

Elimi uzatıp Winchester'imi yakaladım ve kendime doğru sürükleyerek çektim.

"Pekalâ dedim," kendi kendime, "beni kıstırdınız. Ama mükafat olarak kanınızla ödeyeceksiniz bu başarınızı." Ve de böyle söylerken tüfeğimi omuzuma kaldırdım.

Sonra yukarıdan düşen bir taşın sesini duydum, ufak bir taş gelip omzuma vurdu. Sonra da aşağıya yuvarlanırken, arkasında hafif bir toz bulutu bıraktı.

Demekki yukarıda da adam vardı. Hem yukarıda ve hem de aşağıda adamlar vardı. Galiba bu kez işi sağlam kazığa bağlamak istemişlerdi.

KISIM 14

Bob O'Leary parlatmakta olduğu bardağı, ışığa tu_ tup kontrol etti, sonra barın arkasında duran bardak dizisi üzerine koydu. Merak ve korku içinde idi ve bü_ tün kalbiyle gecenin bir an önce bitmesini arzu edi_ yordu. Salon yarısına kadar dolu olduğu halde kimse konuşmuyordu.

Al Zabrisky salonda idi, bir köşe masasına otur_ muş Burns (Börnz) ve Briscoe (Birisko) ile birlikte ka_ faları çekiyorlardı. O'Leary onları Mobeetie (Mabitay) ve Tascosa'dan tanıyodu, pek iyi olarak değil. Onların bir an önce barından gitmesini istiyordu fakat onlara bunu söyleyemeyecek kadar akıllı idi. Zabrisky'nin ka- fayı çekmesinin ne demek olduğunu bilirdi O'Leary. Ve adam henüz kafayı iyice tütsülememişti.

Swandle'da barda idi ve yalnız başına bir kenarda duruyordu. Adam daha zayıf, daha yaşlı ve daha yorgun görünüyordu. O'Leary olayların bir kısmını biliyordu ve geri kalanını da tahmin etmek güç değildi. Swandle bütün varlığını Van Allen ile ortak olarak bu sürüye yatırmıştı ve sürü birkaç hafta önce, uzun ve çetin bir çöl yolculuğundan gelmişti. Yolda bir hayli telefat vermişlerdi ve şimdi sürünün, bol ve besleyici Tonto otlaklarında kalıp semirmesi gerekli idi. Swandle, Allen'in getirdiği bu kavgayı istememişti. Fakat her şeyini kaybetmeden bu ortaklıktan ayrılmasına da imkân yoktu.

O'Leary eline bir bardak daha aldığı zaman kapı açıldı. Gözü kapıya kayınca içinin donduğunu hissetti. İlk bakışta yeni gelen adamı Tell Sackett sandı. Ama bu adam daha ağır ve daha iri idi. Saçları ta omuzlarına kadar uzundu ve yanağında bir yara izi vardı.

Baldırlarına bağlanmış iki tabanca taşıyordu ve terden çekmiş deri ceketinin önü açıktı ve üçüncü bir tabancanın kabzası görünüyordu, kemerinin içinde. Üstü başı pejmürde ve toz içinde idi. Gözlerini ışığa alıştırmak için kapı ağzında bir an durdu. Burnu birkaç kez kırılmıştı ve O'Leary'nin kalp atışlarını bozan, vahşi ve umursamaz bir görünümü vardı adamın. Bara yanaştı, büyük mahmuzlarının şıkırtısı odayı doldurdu. İri ve çok kuvetli bir adam olmasına rağmen avına yaklaşan bir aslanın hafifliği ve dikkati ile yürüyordu.

"Rye," dedi ve sonra gözlerini odada dolaştırdı. Gözleri Zabrisky'yi bulunca, orada takıldı kaldı, sonra Burns ve Briscoe'yu inceledi.

Üçünün en genci olan Briscoe, onu ilk gören olmuştu ve alçak bir sesle Zabrisky'ye bir şeyler söyledi. Zabrisky gözlerini bara doğru çevirdi.

Nolan Sackett ona baktı ve : "Yolda gelirken birilerinin bir Sackett avlamaya uğraştıklarını söyledi," dedi.

"Öyle mi ?" Konuşan Zabrisky idi.

"Ben Nolan Sackett'im, Clinch Dağı Sackett'lerinden ve taa uzaklardan bu yakınıma yardım etmek için geldim."

Henüz içkide kıvamını bulmamış olan fakat içtiklerinin yavaş yavaş etkisinde kalmaya başlayan Zabrisky birden irkildi. Arta kalan mantığı birden onu uyarmıştı. Tell Sackett'i öldürmek için silâhşor ücreti alıyordu. Ayrıca bu iri yarı, çam yarması, tımar görmemiş, dağ kurtunun görünüşü hoşuma gitmemişti. Nolan Sackett ismi kafasında bir takım ziller çaldırmaya başlamıştı ... kanun dışı adamların toplandığı Miles City'den Meksika'daki Durango'ya kadar olan bölgede iyi bilinen bir isimdi bu.

Mantığının uyarısı açık ve kesindi : Nolan Seckett, ondan uzak dur.

"Senin peşinde değiliz," dedi.

"Bayım, bir Sackett'in peşine düştünüz mü, ve peşine düştüğünüz adam teketek, belinde taşıdığın altı - patları sana yedirecek kıratta biridir, tabiatıyla bütün Sackett'lerin peşine düşmüşsünüz demektir. Ve biz diğer Sackett'ler de bu davete icabet etmek zorunda kalırız.

"Şimdi, oraya yardım etmek için zamanında yeti-

şip yetişmeyeceğimi bilmiyorum fakat sanırım kenarlardan kırpıştırmaya da başlasam, yararlı olurum. Bana göre sen de bu işin içindesin ve de perde arkasındasın. O nedenle sana Sackett damgasını vurmaya, Sackett marka insanların ne olduğunu göstermeye niyetliyim."

Odada beş tane daha Lazy A silâhşoru vardı. Swandle bara yaslanmış duruyordu ve hemen hemen ateş hattının üstünde idi.

Hayatında ilk kez olmak üzere Al Zabrisky kendidisini müşgül bir durumdan kurtarmak için lâf ebeliği yapmaya hazırdı. Para için döğüşen bir adamdı, halbuki bu işte ise para yerine belâ vardı, hem de majiskül bir B ile başlayan bir bela. Konuşmak için ağzını açtı, fakat tabancası kucağında idi, kabza da elinden birkaç santim uzakta idi. Birden cehenneme diye söylendi içinden ve tabancasının kemik kakmalı kabzasına davrandı.

Zabrisky'nin gözü çabuk ve sıhatli idi ama kendisini öldüren tabancanın nasıl çıktığını görmedi. Sackett'in elinin hareketini görmüştü ama sonra tabancanın namlusundan çıkan alevin ışığı gözünü aldı ve sonra da .45'in midesine gömüldüğünü hissetti.

"Ne... ?" Kendisine ne olduğunu anlamak istemişti fakat kendisine ancak ölüm ne olduğunu söyleyebilirdi. Yere doğru düşmeye başladı, bir takım silâh sesleri geldi kulağına ve parmakları yer tahtaları üzerinde kıvrıldı kaldı.

Burns de yere yıkılmıştı. Geriye doğru yaptığı ani bir hareket sonunda sandalyasının ayağı takılmış ve dengesini sağlayıp doğrulurken sağ gözünün üstünden bir mermi yemişti.

Silâhların çekilme anında Briscoe kendisini yana atmıştı, ateş hattından kurtulmak için. Fakat bu anda kabzadaki eli kaymıştı. Tabancası yerde yatıyordu şimdi. Elinden pek uzakta değildi. Önce tabancasına sonra da, büyük ayaklarını açmış, tabancası iri elinde oyuncak gibi duran Nolan Sackett'e baktı.

"Haydi davran evlâd," dedi Nolan tatlı bir sesle, "haydi davran ve al eline silâhını. Hiç kimse uzun yaşamaz."

Briscoe ter içinde kalmıştı. Tabanca yakında idi. Eline alabilir, doğrultur ve ateş ederdi. Bunu yapabileceğine aklı kesiyordu ve de Nolan Sackett'i böylece öldürebilirdi. Hırsı davranıp ateş etmesini söylüyordu ama aklı selimi üstün geldi ve adaleleri hırsının isteğine uymadı. Yavaş yavaş kendisini bıraktı, gevşedi.

Nolan Sackett çabuk bir adımla ileri çıktı. "İşte evlâd. Hadi ben senin eline vereyim." dedi ve tabancasının birini Briscoe'ya attı ve sanki, silâhşor üstüne atılan kızgın bir demir parçası imiş gibi geri sıçradı, tabanca yere düştü.

Nolan Sackett onaylamaz bir davranışla başını iki yana salladı. "Evlâd, dinle öğütümü. Bir kez daha silâh kuşanma. Yoksa biri sana onu yedirir."

Tekrar bara döndü ve uzun boylu, çok iyi giyimli, İspanyol yapısı çizmeli birinin, diğer masadaki silâhşorları tabancası altında tutuğunu görünce irkildi.

Tabancanın kendisi bir sanat eseri idi bir kere, altın kakmalı ve kabzası inci işlemeliydi. Tabancanın eşi sol tarafında ve kılıfında idi, kabzası öne doğru olmak üzere.

Masada oturan silâhşorlardan gözlerini ayırma. dan, "Nasılsın Nolan ? Ben Parmalee (Parmali) Sac. kett'im, Highland Rim bölgesinden."

"Yaylalı Sackett'lerden ha ? Onlardan söz edildiğini duymuştum ama hiç biri ile karşılaşmamıştım daha önceden."

"Bu baylar sabırsızlanıyorlardı da ben de onları bir az teskin etmeye niyetlendim," dedi.

Tabancasını kılıfına soktu. "İçkiler benden Nolan ve eğer bu delikanlılar edepsizlik ederlerse, onları eşit olarak aramızda paylaşırız."

"Yeterki bize de pay bırakasınız," diyen bir ses duyuldu kapıdan. Yeni gelenleri karşılamak için döndüler.

Orlando Sacket ve saat tamircisi Globe'a yeni gel. mişlerdi ve bara doğru yürüdüler ve akrabalarıyla se. lamlaştılar.

Parmalee Sackett Swandle'a doğru döndü. "Yanıl. mıyorsam Lazy A'nin sahiplerinden birisiniz ?" dedi.

Swandle doğrularak "Üzerimde silâhım yok." de. di.

"Silâhlık bir işimiz yok şimdilik," diye Parmalee cevapladı onu, "iş konuşacağız. Sürünüzde ne kadar sığır var ?"

"Üç bin ya da bir az fazla baş hayvanla başladık. Ama nakil sırasında sığır kaybımız oldu."

"Hisseni satmak istermisin ?"

"Neee ?" Swandle şaşırmıştı, "Sana mı satayım?"

"Neden olmasın ? Her şeyini bu sürüye bağlamışsın, ya da bana öyle dediler. Keza, senin bu işte bir

parmağın olduğundan da kuşkulu olduklarını söylediler."

"Doğru, hiç karışmadım. Bilmediğime yemin ederim. Allen'in işi bu."

"Pekalâ, hissenin tamamını satınalıyorum."

"Allen'in ortağı mı olacaksın ?"

"Öyle."

"Bana bak," dedi Swandle, "sığırların hepsi dağılmış durumda. Başımıza bu belâ geldiğinden beri kimse sığırlar için tek bir parmağını bile oynatmadı. Akrabanızın peşinden koşacaklar diye yedek at sürüsünü mahvettiler ve işin daha kötüsü Allen, kimseyi dinlemeyecek kadar dik başlıdır. Ya kafası kalın ... ya da korkudan deliye dönmüş."

"Bana öyle geliyor ki, ya teklifi kabul etmez her şeyi kaybedersin; ya da şimdi hisseni bana devredersin."

"Ucuz aldım, ucuza satacağım. Sığırları Chihuahua da yok bahasına aldık."

"İstediğin parayı söyle."

Swandle tereddüt etti ama kabul edeceğini biliyordu. Daha birkaç saat önce aynı konuyu düşünüyor ve her şeyi bir kenara bırakıp gitmeyi tasarlıyordu. Gerçekte bunu, birkaç günden beri düşünmekte idi. Halbuki şimdi ise, başka bir yerde yeniden işe başlamak için az da olsa, bir sermaye olacaktı elinde.

Olaya ilişkin gerçek ne idi bilmiyordu. Sadece Tell Sackett'in anlattıkları akla daha yakın geliyordu. Kaldı ki Allen'in davranışları da pek garipti. Ayrıca eski adamlarının, Texas'ta tuttukları tecrübeli ve iyi adam-

ların kendilerini terkedip gittiklerini de biliyordu. Kalanlar ise sadece silâhşorlar ya da hiç bir işe yaramayan serserilerdi.

Allen ile konuşup onu makul olmaya zorlamak istemişti ama herif onu hiç dinlememişti, söyledikleri bir kulağından girmiş diğer kulağından çıkmıştı. Hissesini bono karşılığı almak istemiş, onu da reddetmişti, Allen.

Swandle'ın ünü iyi idi. Bunu biliyordu ve batı'da iş hayatının kişilerin ünlerine göre yapıldığını da biliyordu.

Düşük bir fiyat isteyip, Parmalee Sackett'in caymasını önlemeliydi ve böyle de yaptı. "Başınıza ne gibi bir dert aldığınızı bilmiyorsunuz," diye Swandle uyardı adamı. "Van Allen tehlikeli bir adamdır. Halen yarı çılgın bir durumda. Bütün düşünebildiği, Tell Sackett'i öldürmekten ibaret."

"Şimdiye kadar öldürmediyse, bundan sonra hiç öldüremez."

Parmalee Sackett cebinden bir yazı çıkardı. "Fitch ve Churchill'i tanırmısın, Prescott'lu avukatları ?"

"Onlarla çok iş yaptım."

"Onlar benim avukatlarımdır. Arizona Bankasının üzerinde ofisleri vardır ve bankada da bunu karşılamaya yeterli para bulunur. Bunu Tom Fitch ya da Clark Churchill'e götürün — şimdi de satış vesikasını hazırlayın."

Swandle bara yanaştı ve bir tabaka kâğıt istedi. Parmalee Sackett satış vesikasına bir göz attıktan sonra Lazyy A kovboylarına döndü.

"Satış anlaşmasını duydunuz. Bundan böyle Lazy A'nın eşit haklı ortağıyım ve hepiniz şu andan İ- tibaren işsiz kaldınız. Anladığıma göre hepiniz bay Swandle'ın haberi olmaksızın işe alınmış ve amaç da sığır güdmek değilmiş. Bu nedenle ücretlerinizi bay Allen'den talep ediniz ... ya da mahkemeye gidip aleyhimde dava açabilirsiniz. Ama şu andan itibaren hepinizi kovduğumu size söyleyeyim."

Yavaş yavaş adamlar yerlerinden doğruldular. Duydukları şeyler pek hoşlarına gitmemişti ve özellikle bu yabancı züppeyi hiç sevmemişlerdi. Kendilerini hiç ikaz etmeden ve hatta varlığını bile fark etmeden silâhının tehdidi altına almış ve şimdi de hepsini bir kalem de kovmuştu.

"Paramızı alacak başka yollar da biliriz," dedi içlerinden biri.

Parmalee Sackett başını saladı, "Tabii, belinde tabanca taşıyorsun, onun için neden şimdi olmasın ?"

Barney Mifflin (Barni Miflin) hızla durumu bir gözden geçirdi ve işin üstüne gitmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Şimdiye kadar yaptıklarının karşılığını alamayacağını anlamıştı, zira sadece birkaç dakika önce hiç olmazsa Sackett'lerden birinin ne denli silâh çektiğini gözleri ile görmüştü.

"Peki o ne olacak?" diye Barney başı ile Nolan'ı işaret etti.

"Teke tek ise, o işin içinde bile olamaz. Haydi baylar, hepiniz dizilin, sağdan başlayalım. Ya davranın ya da kapatın çenenizi."

Barney tereddüt etti sonra omuzlarını silkeledi.

"Kozlar kavgaya deyecek kadar büyük değil. Gidiyoruz."

Parmalee kasden onlara sırtını döndü. Fakat çevresini dikkatle gözetlemeyi adet edinmiş olan Barney, onun aynadan kendilerine baktığını görmekte gecikmedi.

Dışarı çıktıkları zaman, "Keşke onların adamı olsaydım. Esasla bir ekip doğrusu." dedi.

"Allah kahretsin," dedi içlerinden biri, heriflerin yardıma bile ihtiyaçları yok." dedi ve sonra ekledi, "Ufak bir kuş olup işlerin kızıştığı yere yakın bir ağaç üstünde olmayı çok isterdim."

Parmalee tekrar bara döndü. "Nolan içkimize ne oldu ?" dedi sonra Orlando ve Tinker'e baktı, "Ve siz de bize katılın, bana şeref verirsiniz ?" Sonra Lando'nun muazzam fizik yapısına baktı. "Sanırım sen de bir Sackett'sin ?"

"Ben Orlando'yum, bu da Tinker. Dağlarda iken seyyar satıcılık ve tamircilik yapardı."

"Ah, evet, sizleri duymuştum, Tinker." Parmalee önündeki şişeyi işaret eti. "Haydi başlayın." sonra da ekledi, "sen bıçak yapan tamircisin ... Tinker - yapısı bıçaklar bizim oralarda çok ünlüdür."

"Harekete geçsek iyi olur," dedi Lando. "Tyrel ve diğerleri güneşle birlikte yola çıkmışlardı."

"Tabii; barmen, hesabı lütfen, keza," diye O'Leary'ye söyledi "havadisi çevreye yaymayı unutmayın. Lazy A'in ortağıyım, hiç kimseye silâhşor ücreti ödenmeyecektir."

Nolan kadehini boşalttı. "Havadis yayılınca," de-

di dudaklarını elinin tersi ile silerken, "o Allen denilen herif kendisini pek yalnız hissedecek."

Nolan, Lando ve Parmalee Sackett kapıya yöneldiler, Tinker de arkalarından geliyordu.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra O'Leary odada bulunan diğer kasabalılara döndü. "Sizler, cesedleri ahıra götürün, sonra içkiler benden." dedi.

Onlar gittikten sonra Brisco oturmakta olduğu sandalyeden yavaş yavaş kalktı ve bara yanaştı. "Bir içki alayım," dedi.

"Boş ver almayı, benden olsun."

Briscoe kadehi aldı ve Irlandalı'ya baktı. "Korktuğumu sandın değil mi ?"

O'Leary birşey demeden omuzlarını silkeledi.

"Biliyor musun Bob ?" dedi Briscoe. "Gerçekten korktum. Korkudan ödüm patladı hem de ... kimseye itiraf edebileceğimi sanmıyordum."

"Sana iyi öğütte bulundu. O silâhları bırak ve buradan uzaklaş, iyi olur senin için."

Briscoe başını saladı. İçkisini bitirip kadehi barın üstüne koyduktan sonra, silâhlarını çıkardı, kayışı tabancanın etrafına sardı ve barın üstüne bıraktı. "Bunları sakla," dedi, "bir daha onlara dokunmak bile istemiyorum ... asla."

Çıktıktan sonra O'Leary silâhları aldı ve barın arkasındaki bir çengele astı,

Birkaç dakika sonra, bardakları parlatırken tekrar onlara baktı. Kendisinin de aynı işi yaptığı günü hatırlamıştı. Yirmi yıl geçmişti. "Ve hâlâ hayattayım." dedi kendi kendine.

Kapı açılıp kız içeri girdiğinde odada kimse yoktu.

"Adım Lorna," dedi.

"Müteessirim, Hanımlara servis yapmıyoruz."

"Boş ver lâfı. Ben hanım değilim ve sen de bana servis yapacaksın." İki elini barın üstüne koydu ve Bob O'Leary'nin gözlerinin içine baktı. "Onu yakalayabildiler mi ?"

"Hayır."

"İnşaallah yakalayamazlar. Hiç bir zaman da yakalayamasınlar."

Çok uzaklarda, Mogollon bölgesine doğru dört atlı toz koparıyorlardı.

KISIM 15

Buraya Wild Rye (Wayld Ray - Çılgın Viski [1]) derlerdi ve fırsat çıktıkça da ismiyle müsemma olduğunu kanıtlardı. Bir dükkân ve salon olarak kabul edilebilecek tesislerin sahibi olan Ogletree (Ogltıriğ) burasını ilk kez gördüğünde, 1872 - 1873 harekâtında general Crook birliğinde yük katırları çavuşu idi. Sonra buraya gelmiş bir odalı, alçak tavanlı bir kulübe yapmış ve yetmiş dolar değerinde ki sığır sürüsü ile işe başlamıştı.

Gelip geçen azdı. Pine'da oturan Mormon'lar arasıra kaçan sığır ya da atlarını aramak için gelirler ve arasıra da maden arayıcıları ile kanun kaçakları uğrardı. Ve tabii daima kızılderililer vardı.

---

(1) Rye : Darıdan yapılan kuvvetli bir viski çeşidi.

Ogletree sert fakat sabırlı bir adamdı ve Apache'lerle iyi geçinirdi. Onunla taze et ve deri alışverişi yaparlar, arasıra da altın taneleri getirirlerdi ona. Kalan günlerini Tonto'da geçirmek üzere gelmişti. Fakat daha iki yıl geçmeden Apache altın'ın kaynağını bulmaya niyetlenmiş, Four Peaks (Foğr Piğks - dört zirve) bölgesinde kendi külübesinden sadece birkaç kilometre ötede, gizli bir vadi içinde altın bulunduğunu öğrenmişti. Böylece bir sabah erkenden, içinden gelen bir sese uyarak, yük hayvanı arkasında yola koyulmuştu. Birkaç hafta sonra yük atı, yüksüz ve Ogletree'siz dönmüştü. Ondan sonra da Ogletree'yi kimse görmemişti.

Ama şimdi Ogletree Tonto'daki birinci yılının sonunda idi ve Lazy A binicileri bölgeye geldiklerinde Wild Rye'ın nüfusu, bir kızılderili kadın dahil beş kişi olmuştu. Zaman zaman Tell Sackett'in peşinde olan kovboylar, tütün, içki ya da başka bir şey almak için gelirler ve konuşurlardı.

Ogletree'nin başında saç kalmamıştı, omuzları düşük, genellikle ten fanilası ve pantolon askıları ile dolaşan ve elinden tüfeğini hiç ayırmayan bir adamdı. Dere boyundan iki atlının geldiğini gördüğünde kapıda durmuş piposunu çekiştiriyordu. Adamların her ikisi de uzun boylu, ince ve gençtiler. Her birinde bir tüfek ve bellerinde tabancaları vardı. Üstleri pejmürde ve saçları uzundu. Attan inip dükkana doğru yürüdüler, tüfekleri gene ellerinde idi. Soğuk bakışlarla onu süzdükten sonra yemek yemek istediklerini söylediler.

"İçki ?" diye teklifte bulundu Ogletree.

"Yemek," diye uzun olanı cevapladı. Ve sonra ekledi, "Ben Flagan Sackett'im. Bu da Galloway."

Ogletree onları, dışarıdan bir basamak daha alçak olan odaya aldı. Tas kebabını tabaklara koyarken sordu, "Tell Sackett ile bir akrabalığınız var mı ?"

"Var."

"Onun peşindeler."

İki adam buna hiç cevap vermedi ve bir şey söylemeden yemeklerine başladılar. Yemeklerini bitirdikten sonra Flagan masanın üzerine iki tane çeyrek dolar bıraktı.

"Onlara Tell'in peşini bırakmalarını söyle. Zira ona yardıma geldik."

"East Fork'ta silâh sesleri vardı... buranın kuzey batısında, yirmi belki yirmibeş kilometre uzakta."

"Haydi Galloway. Şimdi gideceğimiz yeri biliyoruz."

Van Allen dükkana geldiğinde onlar gideli sadece birkaç dakika geçmişti. Yanında Sonora Macon, Rafe Remero ve Ogletree'nin tanımadığı daha iki kişi vardı. Ogletree, Allen'i bir kez görmüştü, Tonto'ya geldikten kısa bir süre sonra idi. O zaman ki Allen ile şimdikinin ayni adam olduğunu iddia edemezdi doğrusu.

Vancouter Allen (Venkutır Elın) kırk yaşlarında kadar, iri yarı, kuvvetli yapılı, kalın kol ve büyük elli, kaba ve sert görünümlü, yakışıklı bir adamdı. Ağzının çevresindeki sert ve derin hatlar ile gözlerinde, Ogletree'nin hoşuna gitmeyen bakışlar vardı. Şimdi ise Al-

len'in yanakları sarkmış ve gözlerinde boş bir anlam belirmişti.

Kendi gayretleri ile ve pek kolay bir şekilde başarıya ulaşmış insanların, başkalarına tahakküm eden gururu ile yürürdü. Korkusuz bir adam tavrına sahip olan Allen, yaptığı her işin doğru olduğuna inanır ve öyle davranırdı, çünkü daima başarılı olmuştu. Ama şu anda korku içinde olduğu belliydi. Umursamazlığı ve içindeki vahşilik şimdi kendisini kötü bir köşeye sıkıştırmıştı, adi ve çirkin bir köşeydi bu ve foyasının ortaya çıkmasından korkuyordu. Çılgın bir hisse râm olmuş ve kendi sonunu hazırlamıştı .

Ange Sackett'i, Globe'da gördüğünde kaldırımları arşınlıyordu. O kadar ani durmuştu ki az kalsın düşecekti, fakat hemen kendisini toplamış ve yoluna devam etmişti. İçi eşya dolu, üstü kapalı bir arabanın sürücü yerinde oturuyordu. Kaldırımın sonuna gelince durup, geriye dönmüş ve tekrar bakmıştı. Bu anda Tell Sackett'in dükkandan çıkıp arabaya bindiğini görmüştü.

Kim olduklarını bilmiyordu ve aldırmıyordu da. Ona göre, arazi arayan göçebelerdi onlar. O yüzden iyi gözle bakmaz ve nefret ederdi onlardan. Fakat kadın güzeldi ve gördüğü an onu kollarının arasına almak istemişti. Yıllardan beri böylesine güzel kadın görmemişti. Ve Texas'tan ayrıldıklarından beri de hiç bir beyaz kadın görmemişti, neredeyse üç ay olacaktı. Ona sahip olmaya kararlıydı ve başarısızlığa uğrayacağı aklına bile gelmemişti. Bir göçebenin karısının, zengin bir çiftçiyi reddetmesini aklı almamıştı.

Böylece onların peşine düştü. Kimseye, hele Swandle'a bir şey söylememişti. Göçebeler için bir kaç kelime konuşunca, onların Mogollon'lara gideceğini öğrenmişti, kendisi de zaten oraya gidiyordu.

Kendi adamlarına ileri çıkıp otlak bakmaya gideceğini söylemiş ve arabanın izlerini sürmeye başlamıştı. Tell'in uzaklaştığını görmüş ve onun yol aramak için gittiğini duymuştu, birkaç saat içinde geri gelmeyeceğini tahmin etmişti.

Sonra arabaya yaklaşıp kendisini tanıtmış ve bir az da böbürlenmek için Lazy A'nin sahibi olduğunu belirtmişti. Fakat bu Ange'ı etkilememişti, sahip olduğu sığırların sayısını söylemiş gene etkileyememişti. Yakında komşu olacaklarını, birlikte iyi vakit geçirebileceklerini belirtmişti. Bu yaklaşımında gizli bir taraf yoktu ve Ange akılsız bir kadın değildi. Buranın büyük bir bölge olduğunu ve bir daha karşılaşmak olanağının bile olamayacağını söylemişti. Atından inip Ange'ın yanına yaklaşınca da Ange ona çekilip gitmesini söylemişti.

Vancouter Allen, Ange'ın bunu gerçekten kasdetmediğini, kendisine cilve yaptığını sanmış ve vakit kaybetmemek için de harekete geçmişti. Kadının tokadı suratında bomba gibi patlayınca, katırlar ürkmüş ve birkaç adım atınca da Allen dengesini kaybetmiş ve yere düşerken Ange'ı da beraberinde sürüklemişti.

Kendini kurtaran Ange kaçmaya başlamış ise de birkaç adımda Allen onu yakalamış ve altına almaya çalışırken, kadın kollarının arasında dönüp, yüzüne tırnaklarını batırmıştı. İçini bürüyen hırstan kendini kur-

tarıp ne yaptığının farkına vardığında Ange Sackett yerde cansız yatıyordu. Elbiseleri yırtılmış, kuvvetli ellerinde boynu kırılmış olarak yatıyordu ve kırılan kemik, derisini yırtıp çıkmıştı.

Bu kadar ani olarak ölmüştü. Ange Sackett.

Soğuk bir ter ve dehşet içinde ayağa kalkmıştı.

İçinde bir pişmanlık yoktu fakat büyük bir korku vardı. Beyaz bir kadını katletmişti ... kısa bir süre sonra dönecek olan bir adamın karısını öldürmüştü.

Daha önce de aynı şeyi yapmıştı fakat o kez ölenler kızılderili ve Meksika'lı kadınlardı ve kimse bu kadınlara aldırmazdı, hiç olmazsa buna karşı çıkmaya muktedir insanlar aldırmazdı. Tabii ki o vakit hızla olay yerinden uzaklaşabilmiş ve kimse onun ilişkisini saptayamamıştı. Bir ya da iki kez Swandle'ın bir şeyler hissettiğini anlamıştı. Fakat Swandle bildiklerini ve kuşkularını kendisine saklamış kimseye bir şey dememişti.

Fakat bu kez farklı idi, ölen bir beyaz kadındı.

Paniğin demir pençesini boğazında duymuştu. Kendisini sakin olmaya zorlamış, paniğe kapılıp kaçmamak için kendisini güçlükle tutmuştu. Kovboyları yakında geleceklerdi o yüzden ne kendisini ve ne de arabayı burada bulmamaları gerekti.

Çözüm yolu birden aklına geldi. Birkaç gün önce yemek arabasının yanında dururken kör bir mermi başının yanında arabanın gergi tahtasına vurmuştu. Yükseklerde bulunan bir avcının, başka bir yer için attığı bir merminin kör uçuşu idi bu. Şimdi bu olayı kendi yararına kullanabilirdi. Aceleyle cesedi gizledikten

sonra atına atlamış ve gelen kovboylarını karşılamak için yola çıkmıştı. Onlara, üzerine pusudan ateş edildiğini söyledikten sonra Sacket ve atının tarifini vermiş ve :

"Onu bulun ve öldürün," diye emir vermişti. "Onu ölü istiyorum anlıyor musunuz ? ölü !"

Ne var ki Sackett ölmemiş ve anlatacağını anlatmıştı hem de Globe'da. Bundan sonra da Lazy A'nin emektar kovboylarının hepsi işlerini bırakıp gitmişlerdi.

Parayla tuttuğu silâhşorlara anlatılanların tümünün yalan olduğunu söylemekle beraber, kendisini ancak kadının kocasının ölümü halinde güvenli hissedeceğini biliyordu. Ölümünü istediği adamın adını bile bilmiyordu ve umurunda bile değildi. Allen'e göre o basit bir göçebe olup, silâh hakimiyetinin büyük çiftliklere hak tanıdığı arazileri kullanmak için gelen bir adamdı, silâh üstünlüğü kendilerine bu toprakları istedikleri gibi kullanma hakkını vermiyor muydu ?

Bir kez adamı öldürdükten sonra hadiseyi kapatmak işten bile değildi Allen için. Fakat bunu hemen başaramayınca Lorna'yı kiralamıştı.

Gençti, El Paso'nun bu tarafında kimse tarafından tanınmazdı ve geceyi bir ateşin kenarında, yabancı bir erkeğin yanında geçirip sonra bağırmak suretiyle ikiyüz dolar kazanmayı pek arzu etmişti. Allen onu, bunun sadece bir şaka olduğuna ikna etmişti. Bundan pek emin olmamakla beraber, ortadaki ikiyüz dolardan emindi ve üç seneden beri bu kadar parayı bir arada görmemişti. Bu para ile San Francisco'ya gidip kendine özgü bir şekilde yeni bir işe başlayabilirdi.

Artık yolun sonuna geldik diye düşündü Allen. Adamları bu Sackett'i bir kenara kıstırmışlardı sonunda ve buradan kurtulması olanağı yoktu. Vancouter Allen'in korkusu bu andan sonra dehşetli bir kin halini aldı. Onun ölümü anında orada olması gerektiğini düşündü.

Dükkanın önünde atından indi, ayakları tutulmuştu, kapıya doğru yürüdü. Orada durup çevresine bir göz gezdirdi. Görülmeye değer bir şey yoktu burada zaten.

O sıralarda Wild Rye'da, Ogletree'nin dükkanı, birkaç kulübe ve Rye Deresinin öbür tarafında da iki tane kızılderili çadırı vardı. Bir ağıl, bir yalak ve bir az açıkta da, Ogletree'nin viski yaptığı sundurma bütün dekoru tamamlıyordu.

Dükkanın içi pek iyi görünümlü değildi. Arkasında raflar bulunan bir tezgâh, bir masa, üç iskemle, bir tahta sandık ve yapılmamış bir yatak vardı. Raflarda boş şişeler, yarım düzüne galonluk şişeler, mermi kutuları ve kızılderililerin ilgisini çekebilecek daha bir takım ucuz eşyalar. Keza, kısa bacaklı bir başka tezgâhın üzerinde de, ucunda bir musluk bulunan bir fıçı vardı. Odanın bir kenarı ise şömine idi.

"Yiyecek neyin var?" diye Allen sordu.

Ogletree iki Sackett tarafından bırakılmış tabakları yıkarken bir süre cevap vermedi. Bir süre sonra ise, "Tas kebabı," dedi.

"İyi mi?" diye Allen sordu. "Yani yenecek bir şey mi demek istedim."

"Bir az önce giden iki kişi şikâyet etmedi. Hepsini yiyip, tabağı da sıyırdılar."

"Benim adamlarımdan bazıları mıydı ?"

Ogletree dönüp baktı, yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı. "Senin adamlarının peşinde olduklarını söylediler. Adları Sackett idi."

Allen'in başı hızla döndü. Kapının pervazında duran Sonora Macon da duymuştu. "Genç mi ? Genç adamlar mıydı ?"

"Biri onsekizinde ... diğeri de birkaç yaş büyük ancak. Tabii bu benim tahminim. Genç adamlardı."

"Dodie, Ryland ve Collins'i öldürmüş olanlar," dedi Macon, "Haydi hemen gidip yakalayalım onları."

"Bekle," dedi Allen, "Beklesinler. Karnım aç."

"Kaçtıkları bir yer yok zaten. O ikisi kaçmaz," dedi Ogletree.

"Sana soran olmadı," dedi Allen kısaca. "Hadi getir şu yemeği."

Yemeğini bitirdi ve Dancer geldiğinde pürosunu yakıyordu. Dancer işini bırakmıştı. Lazy A den ayrıldığına memnundu ama beraberinde getirdiği haberi de söylemeden edemezdi. Salona girdi ve kahve ısmarladı kendisine.

Sonra dönüp Vancouter Allen'e baktı. "Yeni bir ortağın var," dedi.

"Ne, ne nee ?"

Dancer omuzlarını silkeledi. "Yaptığı ilk iş, senin tuttuğun bütün adamları işten kovmak oldu. Yani, oradaki kampta olan herkesi ve kimseye silâhşor ücreti ödenmeyeceğini de ekledi."

Hepsinin dikkatini üstüne toplamıştı, hem de her damlasını.

"Neden söz ediyorsun be?" diye sordu Allen, sesi gittikçe yükseliyor ve tiz bir ton alıyordu, ağzındaki baklayı geveleyip duracağına çıkarsana dilinin altındakini."

"Swandle hissesini sattı. İstediği fiyatı verdiler ve O da sattı. Şimdiye kadar Prescott yolunun yarısını tutmuştur bile."

"İnanılacak şey değil," dedi Allen kızgın bir şekilde. "Satacak kadar cesaret sahibi değildir ve ayrıca ondan kim alır ki sürüyü?"

"Müşterisi ayağına geldi," Dancer işin tadına varmak için konuşmayı daha da uzatmak niyetinde idi ama Allen'in suratının alacağı şekli o kadar çok merak etmişti ki daha fazla dayanamadı. "Parmalee Sackett isimli bir adam."

Allen olduğu yerde dondu kaldı. Kalbinin atışlarını duyacaktı neredeyse. İri elleri, önünde, masanın üstünde idi ve karışmış aklı bu yeni bilgiyi almaya çalışıyordu.

Swandle satmıştı hissesini ... satmıştı. Yeni bir ortağı vardı şimdi. Parmalee Sackett isimli bir ortaktı bu. Ve bu Sackett, adamlarının işlerine son vermişti.

"Bunları uydurmuyorsun ya? Eğer uyduruyorsan, yemin ederim ki Dancer —"

"Uydurduğum falan yok," dedi Dancer masum bir ifade ile. "Al Zabrisky'nin öldürülmesinden hemen sonra oldu bu satış."

Allen önündeki yemek kâsesine baktı kaldı. Yemeğin tadı falan kaçmıştı artık. Alacağı cevaplardan korktuğu için daha fazla soru soracak cesareti bulama-

dı kendinde. Muhakkak ki Al, bir Sackett tarafından öldürülmüş olmalıydı.

Artık beklemenin yararı kalmadığını anlamıştı Dancer. Barın üstüne yaslandı ve elindeki içkiye baktı. "Bildiğiniz gibi Nolan Sackett yaptı bu işi de. Hani şu ... Nevada, California kanun kaçağı. Bu da onlardan biri, görünüşe bakılırsa. Yanında Parmalee Sackett, Lando Sackett ve Tinker denilen bir adam olduğu halde buraya doğru geliyor.

"Sanki her taraftan Sackett akıyor bölgeye, Allen benden sana bir öğüt, eyere atla ve derhal toz ol buradan. Kaçmakla kurtulacağını sanmıyorum ama hiç olmazsa şansını bir kez denemiş olursun. Bu kan davası güden, kavgacı dağlılar, biribirlerini gerçekten çok tutuyorlar."

"Kapa çeneni!"

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ogletree tezgâhın altından bir şişe çıkardı, kovboyun itirazlarına aldırmadan onun kadehini doldurdu. "Bu da benden," dedi usulca.

Vancouter Allen iskemlesini geri çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Silâhşoru da peşinde idi. Dışarıda, Sonora Macon yavaş bir sesle sordu "Patron? Senin o ortağın hakkında, yani, gerçekten bizim ücretleri kesebilir mi?"

"Senin ücretini veren benim," dedi Allen keskin bir sesle. "Ona ihtiyacım yok. Para burada var," dedi ve eliyle belindeki para kemerini okşadı.

Macon seri bir gözle Romero'ya baktı. O da omuzlarını silkeledi. "Tabii patron," dedi Macon, "pekalâ."

Dükkanın içinde biri aniden şarkı söylemeye başladı. "Kentucky'li avcılar." Ogletree kelimelerin üzerine basarak söylüyordu şarkısını bugün.

Allen, yüzü hırsından kızarmış bir şekilde kuzeye, Rye Greek'e doğru at bindi.

Kendi kendine üzülecek, merak edilecek bir şey olmadığını söyledi. Tell Sackett yirmi, yirmibeş kilometre kadar ötede idi ve kaçamayacağı bir şekilde mezanın duvarında kıstırılmıştı.

Gece oluncaya kadar kendisi de oraya varmış olacaktı.

KISIM 16

Ve işte böylece ben, William Tell Sackett, Cumberlands'den bir hayli uzakta ve arkası Mogollon'lara sıkıştırılmış olarak ölmek için bir hayli yol tepmiş buraya gelmiştim.

Şimdiye kadar hayatımda pek az şey yapmış olduğumu düşünmek içimi burktu. İç savaşta, memleketim için savaşmış, birliği korumak için elimden geleni yapmıştım. Gerekirse tekrar yapmaya hazırdım aynı işi. Kızılderililer ile savaşmış, Texas'tan Montana'ya sığır getirmiş ve gök kubbenin altındaki en güzel bölgelerin, yerleşmeye açık hale getirilmesine katkıda bulunmuştum.

Ama sonunda, hepsi bir hiçti. Ange öldürülmüş ve aynı adam eliyle olacak kendi ölümüm de yakınlaş-

mıştı. Üstelik arkada bırakacak bir oğlum da yoktu.

Her şeyden öteye, Allen'ın, sevdiğim kızı öldüren adamın, hayatta kalmasıydı beni en çok üzen. İntikamı kötü bir şey olarak niteleyen kişiler olduğunu söylemişlerdi bir zamanlar, belki de böylesi daha doğruydu ama ne var ki ben dağlarda büyümüş, kan davaları arasında yetişmiş, bütün davranışlarım feodal kurallara göre düzenlenmiş ve yıllarca göze göz, dişe diş kanunu ile geçirmiştim yıllarımı.

Şimdi aşağıda bekliyorlardı, beni öldürmek için harekete geçmek üzere birinin gelmesini bekliyorlardı. Bu biri, Van Allen idi. Burada olmak, öldüğümden, gerçekten öldüğümden emin olmak istemişti. Cesedime bakıp kendisini güvenli hissetmek istemişti. Muhakkak bu işin dedikodusu olacaktı, fakat hiç kimse Allen'in emrettiği silâhlar karşısında bu dedikoduları daha öteye götüremeyecekti. Özellikle Allen'in yalanını yüzüne vurabilecek tek kişi, ölmüş ve toprağın altına girmiş olduktan sonra.

Demek ki onu bekliyorlardı, o halde, buraya gelinceye kadar ne yapıp yapmalı, hayatta kalmayı becermeliydim. Hayatta kalabilmeli ve onun için bir mermi saklamalıydım. Her nasılsa, kendim mahvolurken, onu da mahvedebilmeliydim.

Çevreme bakınıp, saklanabileceğim bir delik aradım. Ya bu işi becermeli ya da namusumla burada ölmeliydim. Fakat bu arazi kesimi de kişiye pek yardımkâr değildi.

Arkamda kanyonun yamacı bir bina duvarı gibi dik ve yüksekti, alt kısımlarda ise tek tük çalılar var-

dı. Yer yer çatlak ve erozyona uğramış kayalar vardı, çoğu yukardan yuvarlanıp gelmiş kayalar. Sağ ve solumdaki kanyonlar da aynı şekilde dik yamaçlı idi fakat yer yer işini bilen kişinin saklanabileceği yerler bulunabilirdi.

Bulunduğum yerde birkaç metre uzunluğunda bir su akıntı yatağı vardı. Bu yatağın ağzı çevresinde de yuvarlanıp gelmiş birkaç parça kaya arasında büyümüş ardıç ve yuka ağaçları bulunmaktaydı, bunların arasında hareket etsem, kolay kolay görülmezdim.

Kişinin bir çıkış yolu, bir kurtuluş yolu bulamayacağı kadar kötü bir durum yoktur, yeter ki kişi istesin ve isteğini gerçekleştirecek kadar da kuvetli olsun. Bunu yapabilecek isteğe ve sinir kuvvetine sahiptim ama haftalardan beri dolaşmakta oluşum, yaralı bulunuşum nedenleri ile, fiziki kuvvetim pek yoktu.

Kendime baktığımda, kurumuş kanlar ve yırtık gömleğim ile pek cesaret verici bir durumum yoktu. Kuvvetli adeleli fakat ince yapılı bir adamdım. Şimdi ise, kaburgalarımın tekmil kemikleri meydanda idi, adeta bir deri bir kemik kalmıştım.

Bir süre yattığım yerden onları gözledim. Yerimi bildiklerini sandığım halde, şimdiye kadar buraya karşı bir hareket yapmamışlardı. Aşağıdaki kayaların arasını didik didik arıyorlar ve kendilerini tekrar atlatmamamı sağlamak istiyorlardı. Bunu anladığım an, aklıma iyi gibi görünen bir fikir geldi.

Kuvvetim pek azdı ve eğer yukarı tırmanmaya çalışırsam tek kazancım, yüksek bir arazi de ölmekti. Peki, ya aşağı kesimi iyice aradıktan sonra, ben aşağı kay-

sam ve onların burayı aramasına izin versem ne olurdu ?

Aşağıya görünmeden inebilirsem, onların beni kıstırmaya çalıştıkları yerde ben onları kıstırmış olmaz mıydım, hiç olmazsa bir kısmını. Sonra Van Allen gelince, aşağıda bir yerde olacaktı, bana yakın bir yerde.

Yattığım yerden sakin bir şekilde altımdaki arazi kesimini iyice inceledim. Ve bu işin nasıl yapılacağına karar verdim.

İçimde bir miktar kızılderililik vardı, kan bağı ile olmamakla beraber düşünmek ve onlarla beraber büyümüş olmakla kazanmıştım bu yeteneği. Çocukken dağlarda Cherokee kızılderilileri ile birlikte avlanmış, birlikte iz sürmüş ve yıldızlar altında sayısız gece geçirmiştik. O nedenle kızılderili bakışlarımı hazırladım ve altımdaki arazi kesimine baktım. Aşağı inme olanağı veren, pek ufak bir ihtimal de olsa, bir yol çizdim kendime. Zaten yapacak başka şeyim de yoktu.

Bu durumda üstlerine gitmemi kesin olarak beklemezlerdi. Bununla beraber muhtemel yerleri de gözetlemekten geri kalmazlardı. Seçtiğim yol ise, onların gözetleyeceği bir yol değildi ... zira bir insan için gizlenmek bakımından, hemen hemen hiç bir şey vermiyordu bu yol. Neredeyse tabak gibi açık bir araziden gidecektim. Kanıma göre saklanacak en iyi yer, aramayı yapanın aklında saklanmaktı. Çünkü hepimizin aklında kör noktalar vardı. Genellikle insan istemediği, ummadığı şeyi görmez ve akıl, makul olmayan şeyler için kör kalır. Seçtiğim yolu ancak bir Apache seçe-

bilir. Eğer aşağıda Apache'ler varsa da, onlar da bir beyazdan Apache mantığı beklemezlerdi.

Solumdaki arazi açıktı ve ben de bu kesime yöneldim, yavaş yavaş, sürüne sürüne. Buna mecburdum zira hiç ses çıkmaması gerekti.

Burada ne kaya yığınları, ne akar su yatakları ve ne de bir çalı vardı. Apaçık, engebeli, orada burada bir karış derinliğinde bir çukur, baş yüksekliğinde bir taş olan bir çöl parçasıydı burası.

Önce tüfeğimi baştan aşağıya bir güzel toprakla ovup parlamasını önledim. Elbiselerime gelince — hoş elbise denecek bir yeri de kalmamıştı ya — ter ve tozdan o kadar renk değiştirmişti ki, toprak renginden ayırd edilemezdi. Gömleğimin yırtık yerlerinden görünen tenim ise güneşten yandığı için görünmezdi.

Karnımın üstünde bir yılan gibi sürünerek kaymaya başladım. Santim santim, bir tırtıl gibi, yol alıyordum, ufak ardıç fidanlarından başka bir şey yoktu önümde. Boyumdan bir az uzun ve derinliği pek az olan bir yere gelince bir az bekledim ve dinlendim. Sonra tekrar yola koyuldum, her kez o kadar az kımıldıyordum ki, bazen ben bile hareket ettiğimin farkına varmıyordum.

Apache'ler böyle bir şey yapmışlardı ... bir adamın ipi elinde atını otlatırken yanına bir Apache'nin yaklaşıp yuları atın boynundan çıkarttığını ve sonra da atı alıp uzaklaştığını biliyorum. Bir süre uzaklaştıktan sonra ata atlamış ve bir nağra patlatıp kaçarken, arkasında şaşkın şaşkın bakan bir adam bırakmıştı.

Ağzım takır takır kuru idi, görülmekten korktu-

ğum ve saatlerden beri bir damla bile su içmediğim için kuru idi. Kalbim deli gibi çarpıyor ve bitkinlikten ağrıyordu. Fakat tüfeğim elimde idi ve fırsat çıktığında, ona bir mesned bulur bulmaz, beraberimde bir çoğunu da ölüm yoluna götürecektim.

Yavaş yavaş uzun bir saat geçti. Yattığım yerde sessiz dururken bir metre kadar yukarımda bir çizmenin sesi geldi kulağıma. Bir kez O'Leary'nin yerinde yapılan bir silâh döğüşünün konuşulduğunu duydum. Adamların öldüğü şiddetli bir kavgadan söz ediyorlardı ... sonra Nolan Sackett adını duydum.

Nolan ! Demek O da gelmişti. Nolan kanun dışı bir Sackett'ti, vahşi ve dünyayı umursamayan bir Sackett. Bir zamanlar beni California'da müşgül bir durumdan kurtaran adam, Sackett'ti bu (1). Beni öldürebilirlerdi ama daha yazı çıkmadan Sackett marka adamların ne olduğunu tümü anlayacaktı.

Öleceğimden hiç kuşkum yoktu zira paçamı kurtaracak bir fırsatın çıkacağını sanmıyordum. Uzun dakikalar, çevremde adamlar dolaşıp beni ararken bulunmakta olduğum tabak gibi açık yerde nefes bile almadan onların çekilip gitmesini bekledim. Gerçekten onların akıllarındaki kör yerlerde saklanıyordum. Zira hepsinin gözleri yukarılarda, beni bulmayı umdukları yerde idi. Hiç biri aşağı, benim bulunduğum yere bakmıyordu.

Birden yoldan gelen nal sesleri duydum. Atlılar geliyordu ! Kaba bir ses duyduğum anda kalbim bir

---

(1) Mojave geçidi : ASEM Yayınları western dizisi.

atım eksik attı, içimden bir şeyin hop ettiğini hissettim. Birden içimde uyumakta olan kinin yükseldiğini duydum. Bu, aradığım adamın sesi olmalıydı.

"Yakaladık onu bay Allen," diye biri cevaplıyordu onu. "Yukarıdaki kayaların arasında. Onun üstündeki sırtta da adamlarımız var. Artık kurtulmasına hiç imkân yok."

"Pekalâ, Gidip yakalayın onu." Tekrar aynı ses ... benden ne kadar uzakta idi acaba ?

Hepsi birden harekete geçtiler ... bir düzine adam olmalıydı, aşağıda ve yukarda. Harekete geçtiklerini duydum ve elimi arkaya doğru uzatıp tabancamın üstündeki tespit halkasını çıkardım.

"Arkasındaki kayalara ateş edin," dedi biri. "Bu, onu ortaya çıkarır.

Yarım düzineye yakın Winchester yamaca kurşun yağdırmaya başladılar. Buradan bir tüfek atımı mesafede askerlerin kızılderililere yaptığı oyunu uyguluyorlardı şimdi. Seken mermiler bir anda havayı doldurdular. Orada kalmış olsaydım, delik deşik olduğumun resmiydi yani. Ya da ölümden kurtulmak için çok talihli bir adam olacaktım ama neredeydi o talih bizde.

"Ya öldü ya da gene tüydü," diye bağırdı biri "Hiç bir belirti yok adamdan."

Önümden sesler duydum. "Hayır, burada kalın," Allen idi bu konuşan. "Buradan dağ daha iyi görünüyor. Eğer onlardan kurtulsa bile buradan onu vururuz."

"Patron," diye biri acele ile konuştu. "Yoldan gelenler var!"

"Bizimkilerden bazıları Macon. Onlara yaklaşmalarını söylemiştim."

"Bulunduğu yerin üstünde bizimkileri görüyorum." Bu ses de ise hafif bir İspanyol aksanı vardı, ama çok hafif ... bu da Romero olabilirdi, hani o Meksika'lı silâhşor. "Siyah ceket giyen kim?"

Olduğum yerde hiç kıpırdamadan yatıyordum fakat aklım bir garipti. Düşüncelerimi bir araya toplayamıyordum ve kendimi son derece bitkin hissediyordum. Onların hemen önünde ve açıkta yatığımı tahmin ettiğim için başımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyordum. Bununla beraber bu işi, ya burada bitirecektim ya da böyle bir fırsatı bir kez daha elime geçirmeme imkân olmayacaktı.

Ses çıkarmaması için taşlara vurmasını önleyerek sol elimle tüfeği öne sürdüm. İleriyi görebilmek için başımı çok yavaş olmak üzere bir az çevirdim. Az ötemde ufak bir çalı kümesi vardı, sol ilerimde de başka bir tanesi duruyordu.

Aniden arkamdan bir ses duydum. "Gitmiş! Aman Allah gene tüymüş!"

Başka bir sesin onlara hitap ettiğini duydum ama bu, tanıdığım bir sesti bu kez.

"Aşağıdakiler, hepiniz ... geri çekilin ve silâhlarınızı atın yoksa hepinizi delik deşik ederiz."

Bu Orrin idi ... *Orrin burada idi ha?*

Allen üzengiler üzerinde doğrulmuştu ... ve ben ilk kez düşmanımı gördüm. "Hay Allay kahretsin, kim

bunlar ?".

Artık işe başlamanın zamanı gelmişti. Ayağa kalktım, tüfek sol elimde idi, sağ elim ise kabzanın temasını bekliyordu.

Göz ucu ile, daha önce yattığım yerde yamaçta, bir dizi adamın durup baktığını gördüm. Mermilerin toz kaldırdığı yerin hemen üstünde. Yamaçtan aşağı yavaş yavaş inmeye başladılar.

Evet Orrin orada idi, ve Tyrel. Sonra tanımadığım daha bir sürü kişi.

Önümde duran üç kişi, tepeye doğru bakıyorlardı ve ben onların biraz soluna düşüyordum. Yanımda uzun dikenlerini semaya doğru açmış ve geniş yapraklarını yanlara uzatmış bir kaktüs vardı. O kadar yavaş ve sessiz kalkmıştım ki, beni görmeleri için kısa bir anın geçmesi gerekti.

Yoldaki atlılar yaklaşıyorlardı. Sonra Nolan Sackett'in sesini duydum. "Sizler bir kavga istiyordunuz, işte ayağınıza kadar getirdik."

Sonora Macon, Rafe Romero ve Van Allen ... üçü de bana baka kaldılar. Kendime hakim olabilmek için tüfeğin dibçiğini yere indirip, ona dayandım. Bir yere dayanmaksızın tüfeği oynatmadan tutabileceğimden pek emin değildim. Altıpatlar için meraklanmıyordum, nefes alabildiğim süre altıpatları kullanabilirdim.

Allen üzengiler üzerinde ayakta duruyordu fakat beni görünce kendisini yavaşça eyere bıraktı. Siyah sakalının altında bile sarardığı belli oluyordu.

"Sen beni, ben seni arıyordum Allen."

Büyük bir dikkatle bana bakıyordu. Kabahat iş-

lediği ve öldürmek istediği bir adamın nasıl olduğunu anlamak için mi, yoksa öldüreceği adamı iyice görmek için mi bakıyordu bilmiyordum. Fakat bana ne olursa olsun Van Allen'in ölümün karanlık namlusuna baktığını biliyordum.

"Kim o adamlar ?" diye sordu.

"Çoğu Sackett," dedim. "Tennessee'li Sackett ailesi ve yakınları, bir kısmını ben bile tanımıyorum."

Cap Rountree orada idi, sonra kulaklarında küpeler sarkan garip kılıklı biri daha vardı, böylesini hiç görmemiştim, fakat dağlarda çok dolaştığımdan Tinker'den söz edildiğini duymuştum.

Birden uzun boylu, şakaklarına kır düşmüş, iyi dikilmiş ceketli bir adam yanımda belirdi. Bu da bir Sackett'ti ama hiç görmediğim bir Sackett. "Falcon Sackett'im ben, Tell. Oğlum da burada."

"Şimdi silâhlar patlayacak," dedim.

"Yanındayım William Tell ve şimdiye kadar daha iyisinin yanında durduğumu hatırlamıyorum."

Güneş sıcaktı ve tepemizde boza pişiriyordu, bir tarafta bir at kişnedi ve ayağı ile yeri eşeledi. Allen'in silâhşorları emre hazır bekliyorlardı fakat Allen'de bir ses yoktu. Bana bakmakta devam ediyordu.

Belki sıcak dalgalarının hareketi, belki gözlerimin bulanmasıydı. Fakat önümde her şey sanki dans eder gibi kıpırdıyordu, adamların gölgesi de dahil.

"Hayatta hiç gün görmemişti bay Allen," dedim, "Yüksek Colorado dağlarında karşılaştığımız ilk günü hiç unutmayacağım. 'Ben Ange Kerry'yim ve beni bulduğunuza çok sevindim.' demişti. Ufaklığı, yalnız-

lığı ve konuşma şekli insanın kalbini parçalamaya yeterdi.

"Onu mutlu etmeye kararlıydım ve umutluydum. Çamların yüksek büyüdüğü, suların berrak ve soğuk aktığı bu güzel bölgede ona mutluluk getireceğimi umuyordum. Ona bir ev yapıp iyi döşemeye ve çocuklarımızı büyütmeye hazırdım. Onu yalnız bu'dun ve kaba ellerinle boynunu kırdın ve onun hayatını söndürdün bay Allen."

Macon ağırlığını değiştirdi ayağında. "Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Yaptı."

"Kasdim o değildi. Sandım ki ... yani bir göçebenin karısı sandım."

"Ne olursa olsun ... bir kadındı. Göçebeye gelince, sen de bir göçebe değil misin bay Allen. Buraya nereden geldin ? Ve neden ? Arkanda kanlı bir iz var mı ?"

Dizlerimin bağı çözülmek üzere idi ve ne söylediğimi pek bilmiyordum. Atının üstünden bana baktığını görüyordum.

"Allah Kahretsin seni," diye aniden bağırdı, "Sizlere onu öldürmeniz için para veriyorum. Ne duruyorsunuz, haydi vurun onu !"

Aptalın biri kımıldamış olsa gerekti ... birden ortalığı gök gürültüsünü andıran silâh sesleri ve namlulardan kusulan alevlerin ışıkları kapladı. Tabancamın elimde teptiğini hissetmeye başladım ve at üstünde duran adamın üzerine doğru gidiyordum. Tabancasını çıkardığını ve ateş ettiğini, yüzünün acı ile burkul-

duğunu ve göğsünün yavaş yavaş kızıla boyandığını gördüm. Mermilerimden bir tanesi, yüzünün yarısını dağıttı, yere düştü, fakat dizlerinin üstüne doğrulurken elleriyle yüzünü kapattı ve çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Tabancam boşalıncaya kadar yüzüne, ellerinin üstünden ateş ettim. Ben de dizlerim üstüne çöktüm ve artık kimseye ateş etmek istemedi canım.

Orrin omuzlarımdan yakalamış sarsıyordu beni. "Yavaş ol, ağır ol. Hepsi bitti, kendine gel."

Ellerini silkeleyip, sallanarak ayağa kalktım. Macon bir tarafa Rafe diğer tarafa yuvarlanmışlardı. Geri kalan adamların hepsi, ellerini havaya kaldırmışlar duruyorlardı, hiç kimsenin artık daha fazla dövüş etmek istemediği belliydi.

Tyrel yanıma geldi. İlk kez onu silâh kuşanmış olarak görmüştüm. "İyi misin Tell ?" diye sordu.

Başımı salladım .

"Haydi eve gidelim, öyle ise," dedi.

Arkamdan Parmalee'nin, "Flagan, sen ve Galloway lütfen kalıp bana, sürüyü toplamama yardım eder misiniz." dediğini duydum.

Globe'da durduk ve hepimiz O'Leary'nin barına yaslandık, hepimiz bir arada idik, daha önce görmediğim kadar Sackett ... kimbilir başkalarının da bir arada gördüğünden daha çok Sackett bir arada idi galiba.

Bana gelince, onların arasında durmuş çevreme bakıyor ve yalnız olmadığımı sindirmeye çalışıyordum ve bir kez daha hiç yalnız kalmayacaktım.

10172

Sayın Okuyucu;

Bu western dizisinden eksiklerinizi kitapçınızdan ya da aşağıdaki kuponların birini bize göndererek sağlayabilirsiniz.

Kalan kuponları sevdiğiniz arkadaşlarınıza, dostlarınıza armağan olarak öğütleyebilirsiniz.

Adı ve Soyadı ... ...
İstenen kitaplar ... ...
... ...
... ...
Yalnız yeni çıkan kitaplarınızı gönderiniz
Adres ... ...
... ...

ASEM Yayınları, K. Dere, Gelibolu Sokak 6/13 Ankara

Adı ve Soyadı ... ...
İstenen kitaplar ... ...
... ...
... ...
Yalnız yeni çıkan kitaplarınızı gönderiniz
Adres ... ...
... ...

ASEM Yayınları, K. Dere, Gelibolu Sokak 6/13 Ankara

Adı ve Soyadı ... ...
İstenen kitaplar ... ...
... ...
... ...
Yalnız yeni çıkan kitaplarınızı gönderiniz
Adres ... ...
... ...

ASEM Yayınları, K. Dere, Gelibolu Sokak 6/13 Ankara

YAZAR HAKKINDA :

Bir zamanlar Louis L'Amour kendi hakkında şöyle yazmıştı : «Büyük babamın babası Sioux'lar tarafından öldürülmüş. Ben de; koyun ve sığır savaşlarına katılmış, kızılderililerle onların arazisinde savaşmış, kavga etmiş ünlü silâhşorları tanıdım.

«Batı kişinin kalemle tarif edemeyeceği kadar vahşiydi, fakat romanlarımdaki gerçekler, arazi şekilleri, silâhşorlar ve kızılderililer gerçekten yaşamış kimselerdir. Romanlarımda adı geçen yerleri dolaştım ve oralarda avlandım. Bir kaynaktan söz etmişsem, o kaynak gerçekten vardır ve suyu içilir.»

Bu geçmiş ve yetki ile Louis L'Amour yalnız batı hakkında otuzdan fazla roman yazmıştır.

ASEM Yayınları Western dizisi
Hazırlanan romanlar

- **Kanlı Toprak (Radigan)**
- **Ketlo**
- **Hondo**
- **Yalnız Adamlar**
- **Kid Rodelo**
- **Mustang Adam**
- **Mojav Geçidi**
- **Brionne**
- **Kiowa Yolu**
- **Konager**
- **Kilâk**
- **Karanlık Kanyon**
- **Çensi**
- **Saket Avı**
- **Alevli Tepeler**
- **Lando**
- **Fallon**
- **Gümüş Kanyon**
- **Silâh Kanunu**

Her ay bir Western Romanı

GELECEK AY :

Bu serinin sekizinci kitabı :

kanlı toprak

(Radigan)

RADİGAN VE KADIN

Radigan gözlerini Angelina Foley'den, yanında duran, bara yaslanmış ve üstüne atlamak için sabırsızlanan üç ünlü silâhşora kaydırdı.

"İçkiler benden," dedi Radigan ve sakin bir tavırla silâhını çekti. "Üç sayıncaya kadar siz centilmenler içkinizi bitirmezseniz, her birinizin kolunu kıracağım, birer mermi ile."

Angelina hırsından bembeyaz olmuştu. "Bunu yapamazsın," dedi

"Bir kadına ateş etmekten nefret ederim ama," dedi Radigan.

"Cüret edemezsin buna."

"Erkek oyununa karışan," dedi Radigan, "erkeklik kurallarına uyar."

RADIGAN - LOUIS L'AMOUR'UN TOPRAĞI İÇİN VURUŞAN BİR ADAM İLE BİR KADIN İÇİN YAZDIĞI BÜYÜK VE HEYECANLI BİR ROMANI.

İNTİKAM KAVGASI

Başı belâya giren bir Saket vardı

Lazy A çiftliğinin kırk silâhşoru Tell Sackett'i, Mogollon dağında kıstırmışlardı. Canlı yakalayabilirlerse asmaya, aksi halde karnını kurşunla doldurmaya hazırlanıyorlardı. Fakaaat Sackett'ler bu gibi davranışlardan pek hoşlanmazlardı. Bir Sackett'in peşine düşmek bütün Sackett'leri üstüne çekmek demektir. Her yerden Sackett'ler akın akın gelmeye başladılar. Dağlı Sackett'ler, ovada yaşayan Sackett'ler, politikacı, kanundışı, sığır yetiştirici, bankacı ve tenekeci Sackett'lerin hepsi birden. Hepsi döğüşe hazırdı ve tek korkuları **KENDİLERİ GELENE KADAR TELL'İN KIRK KİŞİNİN HEPSİNİ TEMİZLEMEMESİ İDİ.**

Louis L'Amour

tarafından eski batı'ya ilişkin heyecanlı, meraklı ve hareketli bir serüven.

7153 [illegible] 17 54 38 ANKARA — 10 lira